

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2002/35 (75) ● 7 Eylül 2002 ● 3 Euro

Amerikan ajanları, sermaye kodamanları ve işçi sınıfı hainleri CHP saflarında buluşuyor!

İMF-TÜSİAD saldırı programını uygulayacağını şimdiden ilan eden CHP, Amerikancı düzen cephesinin ön saflarında!..

Amerikancı/İMF'ci düzen partilerine geçit yok!

İÇİNDEKİLER

"Stratejik müttefik"e stratejik uşaklık	3
Düzen partilerinin inanç sömürüsü	4
İttifak arayışları hangi ihtiyacın ürünü?	5
CHP operasyonu sürüyor.	6
Emperyalist saldırganlık ve	
İsrail siyonizmi.	7
Sel bir kez daha emekçi	
semtlerini vurdu.	8-9
Seyhan Belediyesi'nde biten grevin	
ardından.	10
Kayıt parası, katkı payı soygununa son!.	11
Her düzeyde eşit ve parasız	
eğitim hakkı!	12
Ölüm Orucunda 96. can Fatma	
Tokay (Köse)	13
Topyekûn saldırıya karşı sınıf	
seferberliği!/2	
(Orta sayfa)	14-16
Tekellerin aşırı kâr hırsı insanlığı felakete	
sürüklüyor.	17
Dünyanın en büyük zirvesi fiyaskoyla	
sona erdi.	18
Fakirlere "vah vah" toplantısı.	19
Kontr-gerillanın kirli savaş tarihinden bir	
sayfa: 6-7 Eylül olayları.	20-21
Ankara'da 1 Eylül Dünya Barış Günü	
mitingi.	22
Ankara'da "Savaş Karşıtı Muhalefet" in	
devrimcilere muhalefeti üzerine.	23
Alman Continental şirketinin Meksika'daki	
fabrikası Temmuz'dan beri işçilerin işgali	
altında.	24
Barış ve Kürtler	25
Afganistan'da işler sarpa mı sarıyor?	26
Mücadele Postası	27

OSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2002/35 (75) • 7 Eylül 2002
Fiyatı: 3 Euro
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39
e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Seçim tarihi yaklaştıkça Amerikancı düzen partileri arasındaki çekişme de kızışıyor. Karşılıklı suçlamalar artıyor. Ancak çekişmenin merkezinde hizmet vaadi ve yarışından ziyade, kim daha çok İMF'ci, kim daha çok ABD'ci, kim daha çok AB'ci tartışmaları yer alıyor. 11 Eylül'ün değiştirdiği dünyada, artık, kim daha çok müslüman tartışması bile yapmıyorlar. Tersine, İslamcı bir partinin (AK Parti) nerdeyse, 'biz müslüman değiliz'e varan inkarını izliyoruz.

Oyu halktan toplayacaklar, ancak, emperyalizmin icazet ve desteği olmadan oy toplayamayacaklarını, toplasalar da kullanamayacaklarını hesap ediyor, halktan önce emperyalist efendilerine yaranma yarışına girişiyorlar.

Dolayısıyla, seçimlerden sonra hükümet etme görevi hangisine verilirse verilsin, Türkiye üzerindeki ABD vesayeti sürecektir. Her Amerikancı düzen partisi bunu böylece kabullenmiş, benimsemiş, içselleştirmiş durumdadır. Ve elbette, içerde de ordunun vesayeti aynı biçimde siyasal iktidarın üzerinde aynı, hatta daha etkin biçimde, ağırlığını koruyacaktır.

Bu ise, ABD'nin Asya ve Ortadoğu üzerindeki emellerine silah zoruyla ulaşma hesaplarında Türkiye'ye biçtiği piyonluk rolünün, yeni hükümet tarafından da gönüllü olarak sürdürüleceği anlamına geliyor. Bugünkü düzen partilerinden biri ya da bir kaç tarafından oluşturulacak yeni hükümet döneminde Türkiye'nin, savaştan kaçınma şansı bulunmuyor.

Tabii, yeni hükümet döneminde de ipler tümünden düzen güçlerinin eline bırakıldığı taktirde.

Savaştan kaçınmak, İMF-TÜSİAD yıkım programlarından kurtulmak, krizlerden kaçınmak, hatta, rahat bir nefes alabilmek için, işçi sınıfı ve emekçilerin önünde tek bir seçenek bulunuyor; sermaye düzeninin seçimlerden kendini güçlendirerek çıkmasını engellemek. Çünkü bu düzende güçlü bir iktidar, her zaman için işçi ve emekçilere karşı güç kullanan bir iktidar demektir. Aynı şekilde, zayıf bir işçi hareketi demektir.

İki imkanı iyi değerlendirmek gerekiyor.

Birincisi, işçi ve emekçi oyları Amerikancı düzen

partilerinden birini güçlendirecek şekilde yöneltilememelidir. İkincisi ise, sınıf hareketi iktidar zorlayacak (savaş kararını ve İMF programlarını uygulama kararlılığını zora sokacak) bir düzeye çıkartılmalıdır.

Seçimler, her toplumsal kesimin taleplerini elde edebilecekleri bir yeni hükümet için çaba gösterdiği bir siyasal dönem demektir. Herkes, çıkarlarını en iyi temsil edeceğini düşündüğü parti veya partileri destekleme yolunu seçmektedir. İşçi sınıfı henüz kendi çıkarları etrafında bütünleşmiş, siyasal temsiliyetini bulmuş durumda olmadığı için, bu seçim döneminde de ortak bir tutum, bir tercih ortaya koyamamaktadır. Böyle bir ortamda sınıf devrimcilerinin seçim faaliyeti, devrimci sınıf partisi ve programını sınıf kitlelerine tanıtmının yanı sıra, sınıfın, talepleriyle sürece müdahalesini sağlamak üzere hak mücadelesinin yükseltilmesini de içermelidir.

Hali hazırda sınıf hareketi son derece durgun, sınıf kitleleri müthiş edilgen durumdadır.

Ancak, İMF yıkım programlarının işlemeyi sürdürdüğü, işsizlik, yoksulluk ve sefaletin katlanmaya devam ettiği koşullarda bu durumun daha uzunca bir zaman devam etmesi beklenemez. Kaldı ki, sınıf devrimciliğinde uygun koşulları beklemek diye bir şey de söz konusu değildir.

İkinci ve daha önemli bir konu ise, ABD saldırısının Türkiye'deki seçimleri önceleyen bir tarihte başlama ihtimalinin giderek yükselmesidir. Bu da, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin savaşa karşı uyarılması, örgütlenmesi ve mücadeleye sevk edilmesi görevinin önemini ve aciliyetini göstermektedir. Sınıf kitleleriyle birlikte, ülkenin anti-emperyalist, anti-militarist potansiyeli de toparlanmak ve mücadeleye yöneltmek zorundadır. Seçim gündeminin tüm öteki sorunları örtecek biçimde öne çıkması, zaten son derece örgütsüz ve dağınık durumdaki bu potansiyelin harekete geçmesini daha da zorlaştırmış durumdadır. Sınıf devrimcileri, sınıfa karşı görevlerinin yanısıra, veya bu görevin bir parçası olarak, bu anti-emperyalist potansiyelin toparlanması ve harekete geçirilmesi için de çaba göstermelidir.

Çıktı!

Türkiye'nin son 20 yılını kapsayan 11 Eylül'den itibaren bakış açısında, düşünce ve pratik planında devrimci örgütlenmelerin bir kez yapıldığını görüyoruz. Devrimci örgütlenmelerin pratiklikten uzaklaşarak bir yandan devletten önceki devrimci örgütlenmelerin bir yandan devletten önceki devrimci örgütlenmelerin...

Devrimci örgütlenmelerin pratiklikten uzaklaşarak bir yandan devletten önceki devrimci örgütlenmelerin bir yandan devletten önceki devrimci örgütlenmelerin...

Son 20 yılın bir özetini kapsayan sosyalist örgütlenmelerin bir yandan devletten önceki devrimci örgütlenmelerin bir yandan devletten önceki devrimci örgütlenmelerin...

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Örgütsel sorunlar

Kitapçılarda...

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri/Örgütsel sorunlar

EKSEN YAYINCILIK

Fiyat: 4.000.000 TL (2002 yılı)

Müsteşar Uğur Ziyal'ın Washington temaslarının gösterdikleri...

“Stratejik müttefik”e stratejik uşaklık

Türkiye'nin ABD'ye uşakça bağımlılığını gizlemek için sıkça tekrarlanan “Biz ABD ile stratejik müttefikiz” sözü, yaşanan gelişmelerin de açıkça gösterdiği gibi, ABD'ye “stratejik uşaklıktan” başka bir şey ifade etmiyor. Türkiye ekonomiden dış politikaya, hatta seçimlere kadar ABD'nin dolaysız müdahale alanı durumunda. Seçim ve ABD haydudunun Irak'a yönelik savaş hazırlıkları, ABD müdahalesinin ve ona uşaklığın geldiği yeri gözler önüne seriyor. Geçtiğimiz günlerde Washington'da temaslarını tamamlayan ve savaş taraftarlığı ile tanınan Dışişleri Bakanlığı Müsteşarı Uğur Ziyal'ın yaptığı açıklamalar bu açıdan dikkat çekici.

İMF programı değişmez

“Washington Enstitüsü” adlı “düşünce” kuruluşunda açıklamalar yapan Ziyal, seçimlerin Türkiye'nin dış politikasını değiştirip değiştirmeyeceği sorusunu şöyle yanıtlıyor: *“Türkiye'nin dış politikası cumhuriyetin kurulmasından bu yana süreklilik taşıyor. Ayrıca bütün partiler uygulanan ekonomik programı ve Türkiye'nin AB sürecini destekliyor. Ufak farklılıklar olabilir ama temel politikalar değişmez.”*

Ziyal bu sözlerle, endişelenecek bir durum olmadığını, seçimden sonra iktidara hangi parti gelirse gelsin ABD'ye bağlılıkta ve uşaklıkta kusur etmeyeceğinin garantisini veriyor. Geçtiğimiz hafta da Ekonomiden Sorumlu Devlet Bakanı M. Türker, Merkez Bankası yetkililerinden, düzen partilerine imzalatılmak üzere IMF programına bağlılık yemini anlamına gelen bir metin hazırlamasını istemişti. Sermaye iktidarının emperyalizme bağımlılığı öyle bir noktaya gelmiş durumda ki, bunu sözlü ya da yazılı olarak ifade etmekte bir sakınca görmüyor.

Türkiye'nin işçi ve emekçileri ülkeyi gerçekte kimin yönettiğini ve düzen partilerinin ne ifade ettiğini görmek için, şu soruları sormalılar:

Türkiye'nin dış politikasında cumhuriyetin kurulmasından bu yana bir değişiklik olmadıysa, bütün partiler uygulanan ekonomik programı ve AB sürecini destekliyorlarsa, bu partilerin birbirinden ne farkı kalıyor? ABD ve patronlar istiyor diye milyonlarca işçi ve emekçiye açlık ve yoksulluk dışında bir yaşam ve gelecek sunmayan IMF programları uygulanıyorsa, “cumhuriyetin kurulmasından bu yana süreklilik taşıyan dış politika” bugün Türkiye ve Irak emekçilerinin kanının akacağı bir savaşa ortak olmayı gerektiriyorsa ve düzen partilerinin tümü bunların uygulayıcısı olacaklarsa, o zaman neyin seçimi yapılıyor? Tüm bunlar işbirlikçi sermaye sınıfı ve düzen partileri aracılığıyla ülkeyi asıl yönetenin ABD emperyalizmi olduğunu göstermiyor mu?

Ziyal'ın Washington temaslarının asıl nedenleri

Ziyal'ın Washington'daki temaslarında yoğun bir ilgiyle karşılanması, burjuva basında bir kez daha “Türkiye'nin stratejik önemi”nin kanıtı olarak gösterildi. Oysa ABD'nin Irak'a müdahalesine karşı AB ülkelerinden yükselen itirazlar ve Barzani'yle yaşanan gerginlik ile Ziyal'ın Washington temaslarının aynı zamana denk gelmesi, üstü örtülmek istenen

gerçeği ortaya koyuyor.

Körfez Savaşı'ndaki kayıpları nedeniyle savaşa başlangıçta temkinli yaklaşan Türkiye'nin Kuzey Irak'ta kurulabilecek olası bir Kürt devleti endişesi, ABD tarafından Türkiye'yi savaşa çekmek için kullanıldı. Türkiye bir yandan IMF kredileri ile, bir yandan boynuna atılan Kürt kemendi ile, diğer yandan Musul-Kerkük hayalleri depreştirilerek, savaşta daha etkin bir rol almaya “ikna” edildi. Ziyal'ın Washington temaslarının nedenlerinden biri, Türkiye'nin savaşta daha etkin rol alacağını kanıtlamaya ve bunun pazarlıklarını yapmaya dönüktü.

AB emperyalizminin Irak müdahalesine karşı sesini yükseltmesi, Almanya ve Rusya'nın Irak ve İran'la ticari ilişkiler geliştirmesi, beraberinde Amerikan halkının Irak'a yönelik savaşa karşı desteğinin belirgin şekilde zayıflaması nedeniyle, ABD'nin Irak'a müdahale isteminde yalnız olmadığını göstermesi gerekiyordu. Bunun için tüm savaş senaryolarının içinde yer alan ve Müslüman olan Türkiye'den daha iyi bir seçenek düşünülemezdi. Ziyal'ın gezisinin bir diğer nedeni, Irak'a müdahalenin gerekliliği noktasında AB ülkelerine mesaj göndermekti. Ziyal bunu şu sözlerle ifade ediyor: *“Irak sorununun nasıl çözülmesi gerektiği konusunda iki öneri var; ameliyat veya uzun dönemli tedavi. Biz ikincisinden yanayız. Ancak ameliyat yapılırsa bile uzun dönemli terapiye ihtiyaç var.”*

“Irak sorunu”nun çözümünün her koşulda bir müdahaleden geçtiğini belirten bu sözler, Irak'a saldırının Türkiye tarafından resmi olarak onaylanması anlamına geliyor.

Irak'a müdahaleyi kılıfına uydurursanız sizinle ilerleriz

Ziyal ABD'nin Ortadoğu politikalarının belirlenmesinde rol oynayan Enstitü üyelerine yönelik konuşmasını şu sözlerle sürdürüyor: *“Irak konusunda ABD'nin uluslararası meşruiyet ve görüş birliği sağlaması gerekiyor. Uluslararası ilişkiler meşruiyet temeline dayanır. Aksi halde orman kanununa geri döneriz.”* Amerika'nın onyıllar boyunca dış politikasını meşruiyet ilkesine dayandığını iddia eden Ziyal, *“ABD bu yaklaşımını sürdürdüğü müddetçe Türkiye de o yönde ilerler”* diyor.

Oysa ki gerçekler Ziyal'ın iddiasının tam aksinedir. ABD biyolojik silah anlaşmasını yasadışı deneyler yaparak ihlal etti. Kimyasal silah denetçilerinin kendi silah laboratuvarlarına girmelerine izin vermedi. Anti-balistik füze anlaşmasını ihlal etti. Geçmişte yabancı devlet başkanlarına suikast düzenlenmesini de içeren gizli CIA operasyonlarının yeniden başlamasına izin verdi. Kısa menzilli silahlar anlaşmasını sabote etti. Uluslararası ceza mahkemesini reddetti. İklim değişikliği protokolünü imzalamadı, vb... Tüm bunlar uluslararası hukukun ihlalidir. Ziyal tüm bunları meşru ilan edip ABD'nin bu doğrultuda ilerlemesini temenni ediyor. “Uluslararası meşruiyet”ten ne anladığının sorulması üzerine de, ABD'nin birçok kez çiğnediği Birleşmiş Milletleri kararlarını, benzeri uluslararası kuralları kastettiğini söylüyor. Kısaca, siz Irak'a müdahale kararını uluslararası planda onaylatırsanız, biz de sizinle ilerleriz, deniliyor. ABD'nin Irak'a müdahale gerekçelerinin inandırıcı olup olmaması Türkiye için hiçbir önem taşımıyor.

Önemli olan müdahalenin kılıfına uydurulması.

Ziyal ABD'nin tek taraflı bir saldırıya girişmesi durumunda Türkiye'nin destek verip vermeyeceği sorusuna ise, “daha o aşamada değiliz, hala konuşuyoruz” sözleriyle, cevap vermekten kaçınıyor. Bu, efendisinin isteği karşısında savaşa girmekten başka bir alternatifleri olmadığını göstergesidir. “Daha o aşamada değiliz” diyenlerin Kuzey Irak'ın 15 kilometre içerisine binlerce asker ve iki düzine tank yerleştirdiği geçtiğimiz günlerde açığa çıktı. Bunun gerekçesi ise mülteci akınını önlemek olarak gösterildi. Bu gerekçenin hiçbir inandırıcılığı yok. Mülteci akınına, tam donanımlı askeri birlikler ve tanklarla karşı konulduğu nerede görülmüştür?

Irak'a saldırıdan pay kapma hevesleri

Türkiye birçok vesileyle “Irak'ın toprak bütünlüğünün korunması” gerektiğini dile getiriyor. Türkiye'nin bu konuya ne denli “önem” verdiğini Ziyal de şu sözlerle ifade ediyor: *“Eğer Irak bölünürse bunun bölgesel yansımaları olur. Türkiye buna tamamen karşı, bu kesinlikle kabul edilemez.”*

Bu sözlerin koca bir yalan olduğunu ve gerçekte neyin amaçlandığını, Savunma Bakanı Çakmaköğlü'nün şu sözleri gözler önüne seriyor: *“Kuzey Irak, Misak-ı Milli hudutlarımızda bize emanettir. O günün istiklal savaşı şartları içinde, egemen güçlerin Türkiye'nin o günkü şartlarını istismar ederek zorla kopardığı bir yerdir. Kuzey Irak öyle veya böyle, şu veya bu kimselerin hevesine kurban edeceğimiz bir bölge değildir. Ulu önder Atatürk'ün Hatay için dediği gibi, Musul ve Kerkük de Türk toprağıdır.”*

Bir taraftan Irak'ın toprak bütünlüğünün Türkiye için yaşamsal öneme sahip olduğunu söyleyenler, diğer taraftan Musul ve Kerkük'ü Türk toprağı ilan etmekten geri durmuyorlar. Kısacası işgalci hevesleri yeniden canlanan sermaye iktidarı; Kuzey Irak'ta bir Kürt devleti kurulursa Irak'ın toprak bütünlüğü bozulur, buna izin vermeyiz; ancak Musul ve Kerkük'ü işgal edersek Irak'ın toprakları bölünmez, çünkü buralar zaten “Türk toprağıdır” deme arsızlığını gösteriyor.

Ziyal konuşmasında; Irak lideri Saddam Hüseyin'in silahlanmaya 300 milyar dolar harcadığını iddia edip, böylelikle ülkesine büyük zarar vermekle suçlayarak, Irak'ın uluslararası topluma kazandırılması gerektiğini söylüyor. Oysa “uluslararası toplumun bir parçası olan” Türkiye'nin, GSMH'sinin yalnızca yüzde 2.2'sini eğitime, yüzde 3.3'ünü sağlığa ayıran, dünyada silah alımında ön sıralarda olan, servet-sefalet kutuplaşmasında yine en ön sıralara yerleşen, bütçesi iç ve dış borç faizlerinin ödenmesiyle tüketilen bir ülke olduğu gerçeği orta yerde duruyor.

Ve nihayet müsteşar, Ortadoğu'nun gelecekte “demokrasiyi kucaklayacağına” inandığını ve bunun için Türkiye'nin “en iyi modeli” oluşturduğunu söylüyor. Hâlâ faşist 12 Eylül anayasası ile yönetilen ve son sözün hep generaller tarafından söylendiği bir polis devletinin “demokrasi modeli” olarak sunulabilmesindeki arsızlığı bir yana bırakalım. Ama bu yeminli Amerikan işbirlikçilerinin Türkiye'yi ABD'ye uydulukta daha şimdiden bir “model ülke” haline getirdiklerine kuşku yok.

Alevi emekçilere kurulan tuzak...

Düzen partilerinin inanç sömürüsü

Sorunları başka zamanlar kolay kolay tartışılmayan, toplumsal yaşamın birçok alanında çoğu zaman yok sayılan Aleviler, seçimler vesilesiyle bir kez daha tartışma gündemindedir.

Bilindiği gibi tüm düzen partileri bugün IMF-TÜSİAD programı temelinde tekleşmiş durumdadırlar. İşçi ve emekçi yığınların ekonomik, sosyal ve demokratik taleplerini sahiplenme ve gereklerini yerine getirme gibi bir niyetleri de doğal olarak yoktur. Dahası bugün işçi ve emekçileri yalanlarla, vaatlerle kandırabilme şansları da her zamankinden daha azdır.

Fakat aynı düzen partilerinin önümüzdeki 3 Kasım seçimlerinde işçi ve emekçilerinin oylarını bir biçimde almak gibi bir sorunları vardır. Dolayısıyla işçi ve emekçileri kandıracak, bir biçimde düzen partilerine oy vermelerini sağlayacak yollar bulmaları gerekmektedir.

Seçimler ve düzen partilerinin din istismarı

Bilindiği gibi din, işçi ve emekçi yığınları düzene bağlamakta kullanılan temel ideolojik araçlardan biridir. Çünkü dinler, eğer tek cümleyle özetleyecek olursak; tam da sermaye sınıfının istediği gibi geniş yığınlara, haline şükretmeyi, kaderine razı olmayı vaaz etmekte, onların beyinlerini uyuşturmaktadır. Aynı

şekilde işçi ve emekçilerin dinsel inançları düzen partileri tarafından sürekli bir biçimde istismar edilmektedir.

Görünen o ki, dinsel inançların istismarı bugün düzen partileri için her zamankinden daha önemli hale gelmiştir. Emekçilerin çıkarlarına uygun bir programları ve onlara söyleyecek doğru düzgün sözleri olmayan düzen partileri dinsel inançların istismarına daha fazla yönelmekte ve emekçilerin oylarını bu sayede almayı hesaplamaktadır. En ilerici, en laik ya da en solcu geçinen düzen partileri bile bir biçimde bu işe soyunmaktadır. Başta CHP ve DSP olmak üzere düzen partilerinin bugünlerde Alevilere olan ilgilerini birden bire arttırmalarının, bir takım vaatler ortaya atmalarının gerisinde de böyle bir hesap vardır.

Din bezirganlarının seçim telaşı

Tarikat şeyhleri ya da onların onay verdiği kişiler bir yandan, kendini Alevilerin temsilcisi ilan eden daha başkaları diğer yandan, bugün farklı düzen partileriyle kıyasıya pazarlıklar yürütmektedirler. Bu bezirganlar, dini kullanarak işçi ve emekçilerin beyinlerini uyuşturma, onları düzen için tehlikesiz insanlar haline getirme konusunda verdikleri hizmetin karşılığını almak, düzen siyasetinde daha ağırlıklı bir konum (daha yağlı bir kemik de denebilir)

kazanabilmek için koşuşturmaktadırlar. Alevileri seçimde bir düzen partisine yedekleme konusunda Cem Vakfı Genel Başkanı İzzettin Doğan en pervasız davranan kişi durumundadır. Gazetelere "10 milyon Alevi'yi temsil ediyorum" diye demeçler veren İzzettin Doğan, Alevi oylarını düzen partilerine pazarlamaya, bu oylara dayanarak meclise girmeye çalışmaktadır.

• Düzen partilerinin boş vaatleri

Elbette ki Alevi işçi ve emekçiler, yoksul köylüler ezilen bir mezhebe mensupturlar. Bu bakımdan başka talepler yanında onların inanç ve vicdan özgürlüğünün sağlanması, mezhep ayrımcılığına son verilmesi gibi talepleri de bulunmaktadır. Fakat bu taleplerin elde edilmesinin yolu, din bezirganlarının, kendini tüm Alevilerin temsilcisi ilan eden bir takım adamların düzen partileriyle yürütecekleri pazarlıklar değildir. Çünkü bir kere düzen partilerinin ülkede inanç ve vicdan özgürlüğünün sağlanması, mezhep ayrımcılığına son verilmesi

gibi bir sorunu ve siyasal amacı yoktur. Bugüne kadar yaşanan sayısız seçim ve bu seçimlerde Alevilere aynı sözlerin verilmesi, verilen sözlerin neredeyse hiçbirinin yerine getirilmemesi bunu yeterli açıktıkta göstermiş olmalıdır. Sözgelimi bugün Alevilere "Cemevlerine bedava elektrik ve su vereceğiz, devlet bütçesinden kaynak aktaracağız, Alevilerin diyanette temsil edilmesini sağlayacağız" türünden vaatlerle seslenen Ecevit, 30 yıllık siyasal yaşamı boyunca sürekli aynı şeyleri söylemiştir. Söylediklerinin hiçbirini yerine getirmediği gibi, Aleviler en büyük kıyımları, baskıları Ecevit hükümetleri dönemlerinde yaşamışlardır.

Üstelik din bezirganlarının "Alevilerin talebi" diye ortaya koyduğu, partilerin vaatler listesinde de yer alan Aleviler'e devlet bütçesinden kaynak aktarılması, okullarda Aleviliğin öğretilmesi, Alevilerin diyanette temsil edilmesi, cemevlerine arsa, elektrik ve su sağlanması" vb.'nin inanç ve vicdan özgürlüğüyle hiçbir ilgisi yoktur. Bütün bunlar kişilerin inançları üzerinde devletin daha kolay denetim kurmasını sağlayacak, Aleviliğin de tıpkı diğer mezhepler gibi sermayenin oyuncağı olmasına yol açacak gerici taleplerdir.

İster Alevi isterse başka bir mezhepten ya da dinden olsun, emekçilerin gerçek inanç ve vicdan özgürlüğüne kavuşmasının yolu sermayenin bu alandaki tahakkümünün yıkılmasından geçmektedir. Din ve devlet işlerinin tam olarak ayrılması, Diyanet'in dağıtılması, devletin dinsel kurumlarla maddi ve idari ilişkisinin kesilmesi, din bezirganlarının denetimindeki gerici yuva tarikat ve cemaatlerin dağıtılması, kişilerin inançlarını devletin ve sermayenin denetiminden kurtaracak başlıca politikalarlardır. Fakat bu politikaların uygulanması ne sermayenin, ne devletin, ne de din bezirganlarının hiçbir şekilde işine gelmemektedir.

Amerikancı düzen partilerine oy yok!

Sermaye seçimlere üç temel sorununa geçici de olsa bir çözüm bulmak umuduyla hazırlanmaktadır. IMF-TÜSİAD politikalarının daha kararlı bir şekilde uygulanması, AB'ne uyum çalışmalarının hızlandırılması ve emperyalist savaşa hazırlık.

Sermayenin bu seçimlerden belli bir başarıyla çıkması, yani güçlü bir meclis ve hükümet oluşturup oluşturamaması tümüyle işçi ve emekçilere bağlı bir durumdur. Eğer işçi ve emekçiler son yıllarda uygulanan IMF-TÜSİAD politikalarının yolaçtığı kapsamlı yıkıma, emperyalizme köleliğin daha da derinleşmesinden başka bir anlamı olmayan AB dayatmalarına ve giderek belirginleşen savaş tehlikesine rağmen şu ya da bu yalana kanarak düzen partilerine bir kez daha oy verilerse, sermayenin istediği sonucu alması hiç de zor olmayacaktır. Bu durumda işçi ve emekçiler kendi cellatlarını bir kez daha kendi elleriyle yaratmış olacaklardır.

Aleviler de dahil işçi ve emekçiler bu oyuna gelmemelidirler. Türk ya da Kürt, Alevi ya da Sünni, hiçbir sahte ayırım işçi ve emekçilerin bir kesiminin düzene yedeklenmesine gerekçe olmamalıdır. İşçi ve emekçiler mezhepsel kimlikleri üzerinden kendilerine vaatlerde bulunan partilerin aynı zamanda IMF-TÜSİAD programlarının uygulayıcıları, emperyalizmin sadık uşakları olduğu bilinciyle hareket etmeli, bu partilere oy vermemelidirler.

Düzen siyasetindeki çözümsüzlük zorluyor...

İttifak arayışları hangi ihtiyacın ürünü?

İttifak tartışmalarının odağında ağırlıklı olarak "sol" yer alıyor. Düzen cephesinde birçok alternatif elendikten sonra, CHP'nin öne çıkarıldığı bir "sol ittifak" tartışması başlatıldı. Dünya Bankası memuru Derviş'in CHP'ye katılımıyla birlikte, kendini sol olarak pazarlayan partilerden (DSP, YTP vb.) CHP'ye geçişler yaşandı. Azalmış olsa da, bu geçişlerin aday listelerinin kesinleşmesine kadar sürmesi bekleniyor.

CHP'de birleşmek sloganına en tez yanıt Bayram Meral, Süleyman Çelebi gibi sendika ağalarından geldi. Bu hainler bireysel olarak CHP'ye katılmakla yetinmediler. Öncesinde konfederasyonlarının başkanlar kurulundan kendilerine destek kararları da çıkarttılar. Böylece işçi sınıfına ve emekçi kitlelere, hiç değilse sendikal bürokrasinin eklentisi kesimlere CHP'yi işaret etmiş oldular.

Sendika ağalarının IMF programını uygulamaya can atan CHP'ye katılmaları, Derviş'le kol kola girmeleri tam da kendilerinden beklenir bir davranış. Kabul edilemez olan ise, sınıf kitlelerinin, bu hainlerin sendikaları böyle laçkalaştırmalarına seyirci kalmaları, ses çıkarmamalarıdır. Sendika bürokratları kirli emellerini gerçekleştirmek için, demek oluyor ki işçi ve emekçileri yıkıma sürükleyen IMF programlarını kararlılıkla hayata geçireceğini ilan eden bir partide koltuk kapabilmek için sendikal mevzileri paspasa çevirmişlerdir. Kabul edilemez olan buna tepki konulmamasıdır. İşçi sınıfı payına bu tepkisizlik derin bir zaafiyetin göstergesidir.

Derviş'in, TÜSİAD'ın, sendika bürokrasisinin rüzgarını arkasına almış CHP, doğal olarak, işe yaramaz hale gelmiş Ecevit'in DSP'sinden hayli hayli güçlüdür. Aynı şekilde, istifa edenlerin deyimiyle "ideolojisiz, tabansız bir arkadaşlar topluluğu" olarak kala kalan YTP'yle kıyaslanamaz denli güçlüdür. Nedir ki bu kadar sermaye düzeni için rahatlatıcı değildir. 3 Kasım sonrası ortaya çıkacak tablo konusunda egemenleri huzursuzluğa iten bir belirsizlik hakimdir. Bu da burjuva siyaset alanında son ana kadar milletvekili sirkülasyonunun yaşanmasına neden olacaktır. Süregiden ittifak tartışmaları da bir yanılla bu belirsizlik nedeniyledir.

Sağda birlik arayışları "sol"daki kadar güçlü değildir. Sağ ittifaklar öteden beri hep tartışma düzeyinde kalıyor. Oysa düzen sağı da paramparçadır. Hükümet olmak da dahil siyaseti tümüyle rant kapma alanı olarak gördükleri için, birleşmek, "sağ" olarak toplumun tepesine çöreklenmek gibi bir dertleri yoktur. Düzen sağı yılların verdiği tecrübeyle şu sonucu çıkarmıştır: Devlet-iktidar her zaman zaten sağın elindedir. Sermaye iktidarının gereksinimi olduğunda sağ partilerden istediğini hükümete getirir. Kaldı ki "sol" tek başına hükümet olamayacağı için, sağ partilerle koalisyon yapmak zorunda kalacaktır. Rekabet olsa olsa, sağdaki hangi partinin hükümete gireceği, dolayısıyla rantın fazlasını yiyeceği üzerine

yürür.

Seçimlere hazırlık sürecinde bu kez "sağ"da da oldukça fazla sayıda milletvekilinin birbirinin aynı partiler arasında geçiş yapması gündemde. DYP, ANAP, MHP, BBP, AKP gibi partilerin milletvekilleri, şimdiye dek yer aldıkları partileri ilkelere ihanetle, satılmışlıkla suçluyor, "vatana-milllete daha iyi hizmet vermek" için yeni partilere geçtiklerini ilan ediyorlar. Tam bir şaklabanlık sahneleniyor. Bu ülkede sürekli sersemletilen en geri bilinçli emekçiler bile biliyorlar ki, bu partilerin herhangi birinden diğerine geçmek, tamamen parayla ilgilidir. Bugün bu partilerin liberal, muhafazakar, faşist, şeriatçı gibi sıfatlarla anılmaları, sermaye iktidarının bekası söz konusu olduğunda yek vücut hareket etmelerine engel değildir. Burjuvazinin çeşitli ihtiyaçlarının ürünü, çeşitli çıkarlarının

açısından daha işlevseldir. Rauf Tamer gibi sermaye kalemlerini bunu açık açık ifade etmektedirler. Onlara göre sağdan tek parti iktidar olabilese mesele kalmaz; ama koalisyon olacaksa, böyle olması da kesindir, bu sol bir partinin katılacağı bir koalisyon olmalıdır. Tersi durumda, "toplumsal barış" ortamı zedelenir!

CHP işte bütün bunlar üzerinden kıymete binmiş durumda. DSP operasyonları başarısız olunca, YTP'nin ayakları havada kalınca, "solda birleşmenin-toplanmanın adresi, çatısı olarak CHP" öne çıktı. CHP diğer iki partiden avantajlı da olsa, ittifak-birlik bağlamında gerekli tempo yakalanamadı. Tüm medya desteği, sendika bürokratlarının katılımı, TÜSİAD kodamanlarının övücü sözlerine rağmen, Derviş'e ve IMF programına büyük bir şevkle sarılan CHP'nin

kitlelerden beklenen, umulan desteği alması zor görünüyor. Deniz Baykal'ın Derviş hamlesi, Sabancılar senet vermesi vb., emekçi kesimlerden CHP'ye verilecek oyları kaçınılmaz olarak etkileyecektir. DSP'nin büyük ölçüde tüketildiği, sözde "yeni" YTP'nin "eski"liği ve komploculuğuyla teşhir olduğu, CHP'nin de bir koalisyon hükümetinde görevlendirilmesinin düşünüldüğü bir yerde, düzen için muhalefet boşluğu varlığını sürdürecektir. Oysa önümüzde çok yoğun saldırıların planlandığı, savaş hazırlıklarının tırmandırıldığı, demek oluyor ki kitlelerin öfke ve tepkisinin büyüyeceği bir süreç var. Böyle bir süreçte kitlelerin öfke ve tepkisini düzen içinde tutacak dalga kıranlara daha fazla ihtiyaç var. İşte tam bu noktada reformist solun da dahil olduğu, SHP-Karayalçın eksenli bir manevra

temsilcisi bu partiler, ittifak tartışmalarında düzen solu kadar yer almasalar da, her kritik anda tek bir partiymiş gibi hareket edecek bilince de sahiptirler.

Bugün ittifak tartışmalarına esas olarak "sol"un konu olmasının iki önemli sebebi var.

Birincisi, solun kendi içindeki dağınık tablosunun, mecliste muhalefet boşluğunu dolduracak bir partinin seçilmesini zora sokmasıdır. Partilerin değil de meclisin ve burjuva parlamenter sisteminin itibarını belli bir seviyede tutabilmek için, göstermelik de olsa bir muhalefete ihtiyaç vardır. Ve bunu her yerde en iyi karşılayabilecek olan da "sol"dur.

İkincisi ve aslında bugün belirleyici olan sebep ise, dönemin sol partili bir hükümeti-koalisyonu gerektirmesidir. IMF programının uygulanması, emperyalist savaşa ve saldırganlığa ileri düzeyden dahil olunması, kitlelere dönük saldırıların hayata geçirilmesi sol bir partinin bulunduğu koalisyonla nispeten daha sorunsuz olur. En azından "milliyetçi cephe" diye nitelenebilecek bir sağ partiler koalisyonuna tercih edilir. Zira böylesi düzen için işçi ve emekçi kesimlerde oluşacak tepkileri ezmek

yapılmaktadır. Geçtiğimiz hafta içinde ÖDP, HADEP, EMEP, SHP arasında görüşmeler gerçekleşti. Reformist sol partilere dair söylenecekleri sonraya bırakıp, burada şunu belirtmekle yetinelim: Meclise girsin ya da girmesin seçimlerde baraja yaklaşan bir oy oranı tutturduğu durumda, reformist solun da yer aldığı böyle bir oluşum muhalefet boşluğunu doldurmaya aday olacaktır. Egemenlerden de kitleleri düzen içinde tutmanın uygun bir aracı muamelesi görecektir. Parlamenter hayallerin diri kalmasını sağlayarak, devrimci mücadelenin önünü iyice tıkama işlevini yerine getirmeye çalışacaktır.

Seçim sürecinde kitlelerde oluşan politik duyarlılığın her tür ittifak manevrasıyla köreltilmeye, saptırılmaya çalışılması beyhude bir çaba olarak kalmaya mahkumdur. Zira sermaye düzeninin ezilen ve sömürülen milyonlara daha fazla zulüm ve yıkımdan başka verebileceği hiçbir şey kalmamıştır. Komünistlere ve devrimcilere düşen sorumluluk, seçim ortamını, bu gerçeği emekçi kitlelere anlatmak, onları devrim ve sosyalizm mücadelesine kazanmak doğrultusunda değerlendirmektir.

CHP operasyonu sürüyor

CHP'nin 3 Kasım seçimlerinden güç kazanarak çıkmasını sağlamaya dönük parlatma kampanyası hızlanarak sürüyor. Sermaye medyası bu parlatma operasyonunda elinden gelen çabayı sergiliyor.

4 Eylül günü CNN'de tam da bu amaç doğrultusunda bir program yayınlandı. Programa CHP Başkanı Deniz Baykal, Kemal Derviş ve partinin "ekonomi kurmayları" katıldılar.

Programın amacı CHP'nin ekonomi politikalarını tanıtmaktı. Gerçi ekonominin kaptan köşkünde Derviş'in oturacak olması CHP'nin önümüzdeki süreçte nasıl bir ekonomi programına sahip olacağı konusunda yeterli fikri veriyordu. Ama yine de CHP'nin bugüne kadar savunduklarıyla gelecekte savunacakları arasında "aslında" bir fark olmadığını; Derviş'li İMF politikalarını uygulamanın CHP'nin mevcut programıyla çelişmediğini kamuoyuna izah etme ihtiyacı duyulmuştu.

Gerçekten de bugün CHP'nin en kritik sorunu, kendi geçmişiyle gelecek dönemde (özellikle de hükümette yer almak durumunda kaldığında) savunacağı politikalar arasında tutarlı bir bağ olduğunu bir biçimde kamuoyuna, fakat herkesten önce de kendi tabanına anlatmaktır. Eğer hükümette gelirse IMF-TÜSIAD politikalarını kararlılıkla uygulayacağı konusunda emperyalistleri ve sermayeyi ikna etme ihtiyacı duymayan CHP, yeni durumu kendi tabanına kabul ettirme noktasında ise (dışarıya pek fazla yansıtılmamaya çalışılsa da) ciddi sıkıntılar yaşamaktadır.

Televizyon programında, CHP'nin "devletçi" bir imajının olduğunu, oysa bunun gerçeği yansıtmadığını ısrarla vurgulayan Deniz Baykal "Gerçek pazar ekonomisini biz istiyoruz. Devletçi politika artık 10 yıldan beridir CHP'yi ilgilendirmiyor" demiş ve Derviş'in CHP'ye katılmasını da buna kanıt olarak göstermiştir.

CHP bir düzen partisidir!

Elbette ki CHP eskiden beri bir düzen partisidi ve her zaman düzenin sol koltuk değneği olarak işlev görmüştü. Fakat özellikle '70'li yıllarda geliştirdiği sosyal demagogik söylem, dönemin yükselen sınıf ve kitle hareketi içerisinde hayli etkili olmuştu.

Yükselen sınıf ve kitle hareketini düzen sınırları içine hapsetme gibi bir işlevi olsa da CHP'nin bu "sol" ve "halkçı" söylemi onun işçi sınıfı ve emekçilerin çıkarlarını savunan solcu bir parti olarak tanımlanmasının da önünü açmıştı. O dönemin küçük-burjuva devrimci örgütlerinin ideolojik zayıflıkları ve CHP kayıruculuğunun teorisini yaygınca yapmaları bu yanılmasını daha da güçlendirmişti.

En kötü zamanında bile CHP işçi ve emekçilerden belli bir destek gördü, diğer düzen partilerine göre emekçilere daha yakın duran bir parti olarak değerlendirildi. CHP (ya da aynı kökten türeyen SODEP, SHP vb.) yakın dönemde kadar işçi ve emekçilerin bilincindeki bu yanılmanın meyvelerini topladı. CHP belli oranda ilerici; kendilerini emperyalizme, faşizme ve gericiğe karşı olmakla tanımlayabilen bir kitle tabanına sahip oldu. Dediğimiz gibi CHP bu tabanı bilinçlerdeki yanılmalara sayesinde tutuyordu.

Şimdi CHP seçimden başarıyla çıktığı takdirde IMF-TÜSIAD programını açıktan ve kararlıca uygulamak gibi bir misyonla karşı karşıya. Daha doğrusu böyle bir misyon için hazırlanıyor, parlatılıyor. Fakat ondan sadece saldırı programlarını uygulaması istenmeyecek. Aynı zamanda "sosyal demokrat" söylemini de belli ölçülerde muhafaza

etmesi, böylelikle işçi ve emekçi yığınları yürütülecek saldırı programlarına ikna etmesi de beklenecek. Partiyeye bir taraftan Derviş transfer edilirken bir taraftan da Bayram Meral türünden tescilli sınıf işbirlikçilerinin sokulması bununla ilgili.

İki karpuz bir koltuğa sığmaz

Söz konusu televizyon programında Baykal hem Derviş'i yere göğe sığdıramıyor, onun 17 aydır uygulamaya çalıştığı saldırı programını övüyor. Fakat diğer taraftan da "İMF ile ilişkilerde bizim aşırı teslimiyetçi bulduğumuz şeyler elbette var" diyor. Benzetme yapacak olursak, hem Kemal Derviş gibi, hem de Bayram Meral gibi konuşuyor. Bunun hem CHP tabanında yer alan ve CHP'yi gerçekten solcu, ilerici bir parti sanan insanları hem de işçi ve emekçi yığınları aldatmak için düşünülmüş bir taktik olduğunu anlamak için uzun boylu düşünmek gerekmiyor.

Bu politikanın gerek seçimlerden önce, gerekse seçimlerden sonra saldırı politikaları somut olarak

gündeme geldiğinde ne ölçüde tutacağını yaşayarak göreceğiz. CHP'nin (esas olarak da düzenin) bu konudaki başarısını Baykal, Derviş ya da Meral'in politikadaki ustalığından ziyade CHP tabanının ve geniş işçi-emekçi yığınlarının tutumu belirleyecektir. Şu kadarını söyleyebiliriz ki, ne kadar ince elerip sık dokunmuş olsa da böylesine bir manevranın devreye sokulmak istenmesi bile, başlı başına sermayenin çaresizliğini, çözümsüzlüğünü, bulduğu çözümlerin ne denli iğreti olduğunu göstermektedir. Gerek seçim sürecinde, gerekse seçimler sonrasında sınıf ve

emekçi hareketi saflarından yükseltilecek ilk anlamlı mücadele çabası bile duruma göre bu planı alt-üst etmeye yetecektir.

Fakat en öncelikli pratik sorumluluk gene de CHP tabanında yer aldığı halde işçi ve emekçilerin çıkarlarını savunan, devrimci değerlere sempati duyan ve bu taktik manevranın dolgu malzemesi olarak kullanılmak istenen ilerici dürüst insanlara düşmektedir.

CHP tabanında yer alan ve böylelikle emekçilere hizmet ettiğini düşünen insanlar kendilerine Kemal Derviş'le aynı partide ne aradıklarını sormalıdır. Emperyalizme, faşizme ve gericiğe karşı Kemal Derviş'le kolkola mücadele verip veremeyeceğinin hesabını iyi yapmalıdırlar. Bunun nasıl bir solculuk olduğunu ve gerçekte kime hizmet ettiklerini iyi düşünmelidirler. CHP'nin artık doğrudan doğruya emperyalist saldırı politikalarının ve savaş hazırlıklarının bir uzantısına dönüştüğünü göremeyenler, oynanan bu büyük oyunun doğrudan suç ortağı olmaktan da kurtulamayacaklardır.

Genç komünistlerin yaz dönemi çalışmalarından...

Etkin ve yaygın bir çalışma

Ekim Gençliği'nin yaz çalışması hız kesmeden devam ediyor. Genç komünistler yaz döneminin öğrenci gençlik üzerindeki dağıtıcı etkisini kırmak, işçi ve semt gençliğini mücadeleye kazanmak için tüm güçlerini ve imkanlarını seferber ederek yaz çalışması aralıksız sürdürüyorlar. Belli aksaklıkları saymazsak yaz döneminin geriletici ve dağıtıcı etkisinin yaygın bir propaganda ve ajitasyon faaliyeti ile kırıldığını, hem kendi güçlerimiz hem de bulunduğumuz alanlardaki yeni güçler üzerinden söyleyebiliriz. Genç komünistler bazı bölgelere ilk defa girmelerine rağmen sistemli materyal kullanımıyla bu alanlarda belli etkiler yaratmış ve yeni güçlerle ilişkiler kurmuşlardır.

Yaz döneminin bir diğer toparlayıcı ögesi de, 15 günlük periyodlarla çıkarılan *Ekim Gençliği* özel sayıları olmuştur. Genç komünistlerin 15 günlük bir yayın periyodu hedefine bağladıkları özel sayılar çıkarılması, gençliğe önderlik etme iddiası açısından son derece önemlidir.

Genç komünistler olarak bu özel sayıların dağıtımını kendi bölgemizde yaygın bir biçimde yaptık. Belirlediğimiz tekstil fabrikalarına, genç işçilerin yoğun olarak bulunduğu yerlere bu özel sayıları ulaştırdık. Özel sayıların etkisini ise dağıtım yaptığımız genç işçiler üzerinden gözlemleme şansımız oldu. "Yine *Ekim Gençliği* birşeyler dağıtıyor", "yine onlar gelmiş", "bunları hem okuyacağız hem de okutacağız" sözleri bizi

doğal olarak fazlasıyla mutlu etti. Genç işçilerle böylesi bir pratik faaliyet üzerinden yakınlaşma sağlamak gelecek çalışmalarımız açısından ciddi imkanların ortaya çıkmasını sağladı. Yüzlerce bildiriye aynı bölgedeki bir mahalleye dağıtarak politik etkimizi güçlendirmeye çalıştık. Elimizde az bir miktar kalan *Ekim Gençliği* bildirilerini ise önümüzdeki günlerde tüketmiş olacağız. Şimdiden yeni çıkan *Ekim Gençliği* özel sayısının dağıtım ve satışını planlamaya başladık.

Bunun yanı sıra savaşla ilgili çıkan afişlerimizin büyük çoğunluğunu tüketmiş bulunuyoruz. Ayrıca yeni iş yasası tasarısıyla ilgili broşürlerin dağıtımına da şimdiden birçok bölgede başlandı. En kısa sürede bu dağıtımları da bitireceğiz.

Okulların açılmasına az bir dönem kala yakaladığımız bu yoğunluğu, çalışma temposunu ve düzeyini üniversite amfilerine taşımak ve yeni dönemi kazanmak öncelikli hedeflerimizden biridir. Üniversiteli gençlik ile işçi gençlik arasındaki bu yakınlaşma çabasını önümüzdeki dönem içinde de devrimci faaliyet planında en etkin şekilde kullanmaya çalışacağız. Ülkenin politik gündemlerinin ağırlığı önümüzdeki sürecin genç komünistler için yoğun bir dönem olacağını göstermektedir.

Genç komünistler görev başına!

Rumeli'den genç komünistler

Kasap Şaron aradığı ortamı 11 Eylül'le buldu...

Emperyalist saldırganlık ve İsrail siyonizmi

Siyonist hareket kuruluşundan beri sömürgeci emperyalist güçlere dayanarak gelişmiştir. Osmanlı'dan İngiltere'ye, Almanya'dan Amerika'ya kadar birçok emperyalist gücün çıkarlarına yanıt vererek onlardan yararlanma çabası içinde olmuştur. Öyle ki, Yahudiler'e soykırım uygulayan Nazi faşizmiyle bile işbirliği yapmaktan çekinmemiştir. Ortadoğu'da kendilerine bağlı bir ileri karakola ihtiyaç duydukları oranda, emperyalistlerin de siyonistler ile çıkarları çakışmıştır.

Bu temelde kurulan İsrail devleti emperyalistlerin beklentilerine fazlasıyla karşılık vermiştir ve vermeye devam etmektedir. Bu kanlı misyona karşılık siyonistlere sadece ABD emperyalizmi tarafından 100 milyar doları aşkın geri ödemesiz kaynak aktılmış, kitle imha silahları dahil olmak üzere en modern silahlarla donatılmıştır. Dahası emperyalistlerden aldığı silah teknolojisi sayesinde İsrail, silah ihraç eden ülkeler arasına girmiştir. Filistin'e karşı işgal ve katliamların hız kazandığı günlerde Türk Genelkurmayı tank modernizasyonu ihalesini bir İsrail firmasına vermiştir.

Kasap Şaron'un aradığı ortam 11 Eylül sonrasında oluştu

İsrail tarihi boyunca bütün siyonist yönetimler, Filistin halkına karşı katliam, yıkım ve sürgüne dayalı uygulamaları hayata geçirmişlerdir. Resmi politikaların yetersiz kaldığı yerde faşist cinayet şebekeleri devreye sokulmuştur. İsrail'de devletin üst yönetim kademelerine yükselenlerin hemen hepsi kanlı katliamcılar arasından seçilmiştir.

Bunların en başta geleni kuşkusuz ki Ariel Şaron'dur. Bu katil gençlik yıllarından itibaren paramiliter örgütlerde yer alarak sayısız katliama bizzat katılmış, bu icraatları sayesinde sürekli yükselerek başbakanlığa kadar gelmiştir. "Oslo Antlaşması" gibi Filistin halkına birkaç kırıntı dışında bir şey vermeyen bir anlaşmaya bile tahammül edemeyecek kadar azgın bir siyonist olan Şaron, ikinci intifadanın da tetikleyicisi olmuştur.

Eylül 2000'de başlayan ikinci intifadaya karşı işgalci İsrail ordusu azgın bir saldırı başlattı. Barak'tan sonra Şaron'un başbakanlığa gelmesi ve ardından gerçekleşen 11 Eylül saldırılarının sağladığı ortamda ise, İsrail saldırıları had safhaya ulaştı. Bu yılın başından itibaren fiili işgal ve toplu katliamlar günlük uygulamalar haline geldi. Savaş kurallarını hiçe sayan İsrail, modern silahlarla donatılmış ordusu ile Filistin'i adeta bir ölüm tarlasına çevirdi. Her Filistinli hedef haline geldi. Filistinli işçilerin işlerine gitmesi engellendi. Su kuyuları dozerlerle tahrip edildi. Sulama şebekeleri yıkılarak sulama engellendi. Bağlar, zeytin ağaçları söküldü, hasat zamanı gelmiş ekinler vb. sistemli bir şekilde yok edildi.

Filistin ekonomisi siyonist işgalin ardından yok olma noktasına geldi. İşsizlik, yoksulluk, yetersiz beslenme, hastalık ve ölüm oranlarında büyük artışlar yaşandı. Son olarak İsrail Yüksek Mahkemesi aldığı bir kararla, direnişçi Filistinliler'in yakınlarını Batı Şeria'dan Gazze Şeridi'ne sürgün etti. Kentler tampon

bölgelerle birbirlerinden ayrıldı. İsrail askerleri öldürdükleri Filistinliler'in paralarını, ziynet eşyalarını, elektrik-elektronik aletlerini yağmalıyorlar. Öyle ki, Birleşmiş Milletler gibi bir paravan örgüt bile yaşananları "felaket" olarak nitelemek zorunda kaldı. Siyonistler'in amacı, bu vahşi uygulamalarla Filistin halkını topraklarından sürmektir.

Filistin halkına yaşatılan bu yıkım dünyanın birçok yerinde protestolarla karşılandı, yüzbinlerce insan tarafından nefretle kınandı. Ancak İsrail'e karşı hiçbir yaptırım uygulanmadı. Tam tersi bir tutum alan emperyalist güçler, Filistin direnişine "terör" damgası vurarak direnişi mahkum etmek için yoğun çaba sarfettiler. Onlara göre Şaron "terörle mücadele ediyor". Birleşmiş Milletler kararlarına uymadı diye ülkeleri işgal eden emperyalistler, BM'nin hiçbir kararına uymayan İsrail'i kınamak bir yana, onu terörün kurbanı olarak göstermeye başladılar.

Bush ile Şaron'un "terörizmle savaş"ları

11 Eylül'den sonra Amerikan emperyalizmi başlattığı dizginsiz saldırı politikasını "teröre karşı savaş" argümanına dayandırdı. İnsanlık tarihinin tanık olduğu bu en büyük terörist güç teröre karşı savaşın "baş kahramanı" oldu.

Bu toz duman ortamından faydalanan Beyrut kasabı Şaron, Filistin'i işgal etmek, yakıp yıkmak ve Filistin halkını yeni bir katliamdan geçirmek için harekete geçti. Zira artık baş haydut Bush "teröre karşı" savaşı başlatmıştı. El Kaide ile Filistin direniş hareketini aynı kefeye koyan Şaron'a ilk destek ABD yönetimi ve Bush'tan geldi. ABD'nin tam desteğini alan siyonistler, Arap ülkelerinin de sessiz kalması sayesinde Filistin'de işledikleri suçlarını olağan bir uygulama haline getirdiler. Özellikle Mart ayında yükselen siyonizm karşıtı tepkilerin de geri çekilmesi İsrail'i oldukça rahatlatmış bulunuyor.

Böylesi bir ortamda Şaron gibi bir katil çıkıp "teröre karşı mücadele" konusunda uluslararası bir anlaşma yapılmasını önerebiliyor. Tabii bu önerinin ilk muhatapları ABD ve Türkiye. Zaten Ortadoğu halklarına karşı üçlü şer mihverli oluşturan bu devletler, başka ülkeleri de bu anlaşmaya katılmaya

çağırıyorlar. Böylece İsrail'in Filistin'de işlemeye devam ettiği vahşi katliamlar meşrulaştırılıyor, siyonistler ise "teröre karşı mücadele"nin savunucuları oluyor.

El Kaide "bulunmaz nimet"

Bilindiği üzere El Kaide bir CIA beslemesidir. Başındaki Bin Ladin de dahil olmak üzere Ortaçağ zihniyetli bir gerici, ABD tarafından silahlandırılıp eğitildiler ve ona hizmet ettiler. Son yıllarda El Kaide, Amerikan emperyalizmi tarafından dünyanın en tehlikeli örgütü olarak lanse edilmeye başlanmıştı. 12 Eylül'den sonra ise, bir ülkeye saldırmak için o ülkenin El Kaide militanlarını barındırdığını iddia etmek yeterli bir neden sayılıyor. Sık sık Amerikan basını ya da resmi sözcüleri tarafından açıklamalar yapılıyor ve bazı ülkelerde (Iran, Irak, vb) El Kaide

militanlarının barındığı iddia ediliyor. Bu açıklamalar Amerikan yönetimine uşaklık yapmayan ülkeleri sindirmeyi ve onlara olası bir saldırı için zemin hazırlamayı amaçlıyor.

ABD'nin başını çektiği emperyalist savaş ve saldırganlık politikasına en hararetle destek siyonistlerden geliyor. Siyonistler bir an önce Irak'a saldırılması gerektiğini tekrarlayıp duruyorlar. Zira Filistin dışında saldırmak istedikleri ülkeler (Suriye, Lübnan vb.) var ve savaş sayesinde bu olanağa kavuşacaklar.

Siyonist basın son günlerde ABD basını gibi yalan haberler üretmeye başladı. Lübnan ve Suriye'de El Kaide militanlarının barındığı iddia ediliyor. Oysa Suriye yönetiminin bu tür dinci örgütlere sert tutum aldığı biliniyor. İsrail'in bu iddiaları kirli amaçlarına ışık tutarken, ABD'ye saldırının ilk hedeflerinden birinin Suriye olması gerektiği mesajı veriliyor.

11 Eylül sonrası süreç siyonistlerin istediği ortamı sağladı. Azgın ve pervasız saldırılarını tırmandırıyorlar. Son günlerde Lübnan ve Suriye'ye de tehditler savurmaya başladılar. Amerikan emperyalizmi de gittikçe yalnızlaştığı, saldırgan politikasına destek bulmakta güçlük çektiği için, siyonist desteğe daha fazla önem veriyor.

ABD emperyalizminin ve siyonizmin çıkarları Ortadoğu'yu bir yangın yerine çevirmek noktasında buluşmaktadır. Bu gerici faşist saldırganlığın Ortadoğu'daki en büyük destekçisi ise işbirlikçi Türk burjuvazisidir. Savaş hazırlığı çerçevesinde Amerika'ya uzun bir ziyaret gerçekleştiren ve Amerika'da bakan gibi karşılanan büyükelçi Uğur Ziyal, ABD dönüşü ayağının tozuyla İsrail'e gitmiştir.

Bölge halklarını hedefleyen bu gerici ittifak bütün hazırlıklarını savaşa göre yapmaktadır. Böylesi bir savaşın nasıl bir yıkım yaratacağı yeterince açıktır. Hedefi, Amerikan emperyalizminin bölgede tam hegemonyasını tesis etmek, İsrail siyonizmini rahatlatmak, bu arada Türk burjuvazisine de yağmadan kırıntı vermek olan bu savaşa karşı, her türlü güç ve imkanları seferber ederek mücadele etmeliyiz. Aksi durumda tüm bölge halkları ağır bedeller ödemekle karşı karşıya kalacaklardır.

Devlet IMF programına sadakatte kararlı...**Kazanmanın yolu mücadeleden geçiyor**

Kamu sendikaları ile hükümet yetkilileri arasında süren toplu görüşme sona erdi. Görüşmeler KESK'in talep ettiği net 300 milyon, Kamu-Sen'in talep ettiği net 250 milyon ücret artışına karşılık devletin verdiği %20'lik artış sonucu tıkanı.

Hükümet temsilcileri ilk olarak Aralık ayında ödenecek brüt 35 milyonluk enflasyon farkını 15 Eylül'den itibaren geçerli olmak üzere artış diye sundular, 2003 yılı için ise %20'lik artış önerdiler. Bu öneri sendikalar tarafından kabul edilmeyince, bu sefer rakamı brüt 75, net 55 milyon üzerinden telaffuz etmeye başladılar. Sendikalar bu öneri üzerine, taleplerini Bakanlar Kurulu'nda dile getirilen net 100 milyon üzerinden dillendirmeye başladılar.

Hükümet adına görüşmeleri yürüten Keçeciler bu talebin bütçe olanaklarına denk düşmediği ve görüşmelerin bu nedenle tıkanıp açıklamasını yaptı. Sendikaların 48 katrilyonluk talepte bulunduğunu belirterek, devletin elindeki kaynakların 19.3 katrilyon olduğunu öne sürdü. Ekonomiden sorumlu Devlet Bakanı M. Türker de, 75 milyon liralık artışın bütçeye bu yıl için 300 trilyon, gelecek yıl içinse 1 katrilyon liralık bir maliyeti olduğunu açıkladı.

Anlaşmazlık üzerine açıklama yapan Türker, "Örneğin kamuda çalışan işçilerin ücreti, memurlara göre yüzde 2.9 oranında fazlaydı. Bu program süresince, bu oran yüzde 2.1'e indi. Hedef, bu oranı sıfıra getirip, memuru, kamu hizmeti gören bir grup olarak öne geçirmektir." sözleriyle, kamu işçisinin ücretini aşağıya çekerek ücretleri eşitleyeceklerini duyurmuş oldu.

Türker, "Hazine'yi zora sokacak hiçbir şey yapılamaz. Hazine'yi zora sokacak bir iş yaptığımız zaman hemen faizlerin yükselmesi, IMF ile yapılan anlaşmalardaki para akışının durması demek olur. O zaman eskiden olduğu gibi çok büyük sorunlarla karşılaşmamız söz konusu olur. Zaten bu konuda sendikaların yöneticileri de bizimle aynı fikirdeler"

dedi.

Görüşmelerde anlaşmaya varılmadığı için uzlaşmazlık zaptı tutuldu ve Uzlaştırma Kurulu devreye girdi. Kurul 5 gün içerisinde yapacağı değerlendirmenin ardından bir metin hazırlayacak ve bunu Bakanlar Kurulu'na sunacak. Bakanlar Kurulu bu metin üzerinden memur maaşlarına yapılacak zam

konusunda son kararı verecek.

Uyuşmazlık üzerine KESK Ecevit'le, Kamu-Sen ise Bahçeli ile görüştü. Hükümet ortakları ellerinden geleni yapacaklarını ifade ettiler. Konu ayrıca liderler zirvesinde görüşülecek. Görüşme sonrası Ecevit'in "imkanların zorlanması" yönlü açıklamaları üzerine, sendika temsilcilerinde brüt 100 milyonluk bir artış yapılacağı yönlü bir beklenti oluştu. Seçim yatırımı amaçlı bu "sadaka rüşvet" sendika yönetimlerini ikna etmiş benziyor.

Görüşmelerdeki "pazarlık" işin bir yönüken, bir de emekçilerin yaşadığı gerçeklik var. Herkesin bildiği gibi, devlet kurum ve kuruluşlarının açıkladığı rakamlar hiçbir zaman gerçeği yansıtmaz. Bu, depremde ölenlerin sayısından işsiz sayısına, enflasyon oranından nüfus sayımı sonuçlarına kadar böyledir. Burjuva medyada enflasyondaki artışın beklenen düzeyde olduğu vb. yönlü haberlere sık sık rastlarız. İşçi ve emekçilerin alım gücü her gün düşerken, aldıkları ücret enflasyon karşısında erirken, bu tür haberler emekçilerle dalga geçercesine yayınlanır. Devletin Aralık ayında ücretlere yapacağı son 4 aya ait enflasyon farkı toplamı olan 35 milyonluk artış da enflasyon farkı üzerinden, sözde ücretleri enflasyona karşı korumak amacıyla hesaplanmıştır. Ancak bu hesaplamalar hiçbir zaman gerçeği yansıtmadığı için, ne devletin önerdiği 35 milyonluk artış ne de sendikaların talep ettiği 300 milyonluk artış emekçilerin aldığı ücreti insanca yaşamaya yetecek bir düzeye yükseltebilir.

Türk Büro-Sen'in araştırmasına göre, Ağustos 2002 itibarıyla, 1 milyon 548 bin 785 kamu görevlisinin ücretleri 283 milyon ile 1 milyar 218 milyon lira arasında değişiyor. Buna göre, kamu

DİE'den sahte enflasyon

Resmi enflasyon verileri ile bu verilerin hayattaki karşılığı arasında dağlar kadar fark var. Ancak bu fark bir istatistik hatası değil. Çünkü enflasyon hesabı bugün maaşların belirlenmesinde de önemli bir rol oynuyor. Bu fark dolayısıyla emekçi kesimlerin kaybı da bir hayla fazla. Resmi veriler hesaplanırken, birçok kişinin günlük hayatında hiç ihtiyaç duymadığı, tüketmediği maddeler dikkate alınıyor. Buna karşın zorunlu tüketim maddelerinin ve hizmetlerin, enflasyon hesabındaki ağırlığı çok düşük...

DİE, TÜFE'nin hesaplanmasında ekmekten bisküviye, yaş pastadan dana etine, peynirden tereyağına, sebze ve meyvelerden konservele, kahve ve çaydan alkollü ve alkolsüz içeceklerle, sigaradan paltoya, dantel ipinden terliğe, kiradan tüpgaza kadar 410 ana maddeyi (747 madde alt çeşidi) kullanıyor...

Özellikle dar gelirli vatandaşların kullandığı sınırlı sayıda temel ihtiyaç maddesindeki yüksek oranlı artışlar ise endeks içindeki ağırlıklarından

dolayı birebir TÜFE'ye yansımıyor. Bir başka deyişle hanelerin harcamaları içinde ekmek, peynir, et, süt, otomobil ve benzin gibi mal ve hizmetler fiyatlarında meydana gelen değişimin ağırlıkları ölçüsünde endeksi etkiliyor.

Örneğin; ekmeğin Türkiye endeksi içindeki ağırlığı yüzde 4.01 olarak belirlenirken, sadece ekmeğin fiyatı yüzde 100 arttığında ve tüm maddelerin fiyatı sabit kaldığında, Türkiye endeksi yüzde 4.01 yükseliyor. Beyaz peynirin Türkiye endeksi içindeki ağırlığı 1.3 olarak belirlenirken, temmuz ayında bir önceki aya göre 0.8 oranında artan peynir fiyatı endeksi ancak 0.02 oranında artırdı...

Endeks kapsamındaki temel tüketim maddeleri dışında konut, kültür, eğitim ve eğlence için yapılan harcamaların da bulunduğu göz önüne alındığında temel tüketim maddelerindeki fiyat artışları tek başına enflasyon göstergesi olmuyor. (Evrensel, 2 Eylül '02)

çalışanlarının yüzde 14'ü (216 bin 987 kişi) 283-300 milyon arasında ücret alırken, yüzde 2.4'ü (37 bin 834 kişi) 701 milyon ile 1 milyar 218 milyon lira arasında ücret alıyor.

Türk-İş'in yaptığı araştırmaya göre, Ağustos 2002'de, 4 kişilik bir ailenin sağlıklı olarak beslenebilmesi için gerekli asgari gıda harcaması tutarı, bir önceki aya göre yüzde 3.4 oranında artarak, 345 milyon 675 bin lira oldu. Aylık gıda harcamalarının yanı sıra kira, ulaşım, yakacak, giyim, eğitim, kültür gibi giderlerden oluşan ve "yoksulluk sınırı" olarak da adlandırılan tutar ise 1 milyar 51 milyon liraya ulaştı.

Sonuçta devletin görüşmelerde önerdiği artış emekçilerin yoksulluk sınırının altında yaşamasına neden olan şartlarda bir iyileştirme yapmıyor. Kapitalist devletin ne böyle bir niyeti ne de amacı var. Onun tek amacı, imzaladığı anlaşmalar gereği IMF'nin sözünden çıkmamak, yeni anlaşmalar için güven vermek.

Aynı dönemde Hazine Müsteşarlığı "Eylül 2002 İç Borçlanma Stratejisi"ni açıkladı. Buna göre, en yüksek itfa 3 katrilyon 355.3 trilyon lira ile 4 Eylül'de, en yüksek ikinci itfa ise 3 katrilyon 259.8 trilyon lira ile 23 Eylül'de gerçekleşecek. IMF ile yapılan anlaşmayı gerekçe göstererek, 2.2 milyon emekçiye 300 milyon liralık seyyanen zam vermeyi kabul etmeyen hükümet, kamu ve fon bankalarının açıklarını kapatmak için toplam 52.7 katrilyon liralık kaynak aktardı. Üç kamu bankası ve sermaye tarafından hortumlanan 19 batık bankanın açığını kapatmayı kendine iş edinen hükümet, iş emeğinin karşılığını isteyen emekçilere geldiğinde IMF programının delinemezliğini öne sürüyor. Yapılacak sadaka artış için çalışanların sırtına yüklenecek olan ek vergileri tehdit olarak sunuyor, kamu emekçilerini yalnızlaştırmaya çalışıyor.

Görüşmelerin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine sendika yöneticileri hükümeti alanlara çıkmakla, sandıkta hesaplaşmakla, greve gitmekle tehdit ettiler. Devletin KESK'i ehliştirmek amacıyla kurdurduğu Kamu-Sen'in fiili meşru zeminde mücadele etmeyeceği açık. Kamu-Sen, "hükümete oy yok", "ver parayı al oyu" türünden şiarları, medyatik eylemleri ve Ankara'ya yığıldığı kof kitleleriyle yine KESK'in önüne set çekme misyonuna soyunmuş bulunuyor.

Kamu emekçilerinin fiili-meşru mücadelesiyle kurduğu KESK'in bu tuzağa düştüğünü Sami Evren'in pratiği gösteriyor. KESK yönetiminin sorunları uzlaşma ve görüşme yoluyla çözme yaklaşımının bir sonucu olarak ilk elden Evren'in Ecevitte görüşmesi, net 300 milyonluk artış talebini brüt 100 milyona çekmesi, Kamu-Sen'le talepler konusunda uzlaşması, ortak demeçler vermesi vb. bunu doğruluyor.

KESK'in görüşme sırasında ve sonrasında yerelliklerde yaptığı eylemlerde dile getirdiği "iş bırakma" ve "genel grev" söylemleri ise bir gerçekliğe oturmuyor. 1 Aralık örneğinde olduğu gibi, geçmiş süreçte iş bıraktığı için adli ve idari soruşturma ve cezalara maruz kalan, sonuç almadan yüzlerce kez Ankara'ya gelip giden binlerce kamu emekçisini onar dakikalık basın açıklaması eylemlerinde iş bırakmaya "ikna" etmek kolay değil. İş bırakma ve genel grev eylemleri, işyerlerinden başlayarak örülmesi gereken, yaptırım gücü olan fiili eylem biçimleridir. Bunun için planlı ve uzun vadeli bir devrimci mücadele programının hedeflenmesi ve işyerlerinde bunun ete-kemiğe büründürülmesi gerekiyor. Kitleleri harekete geçirecek olan altı boş söylemler değil, güven veren bir önderlik, kararlı ve sonuç alıcı devrimci bir mücadele çizgisidir.

Sel bir kez daha emekçi semtlerini vurdu...

Öfkeli emekçiler belediyeyi bastı!

Istanbul'da her yağmur yağışında yoksul emekçi semtleri binbir sorunla boğuşmak durumunda kalıyor. Son günlerde yağın yoğun yağmur nedeniyle Esenyurt Merkez Mahallesi'nde de yaklaşık 2500 ev sular altında kaldı.

Günler geçmesine rağmen bölgeye hiçbir yardım ulaştırılmamış durumda. İnsanlar çaresiz, bir o kadar da öfkeli. Her yer hala su ve çamur içinde. Sel suları altında kalan eşyalar kullanılmaz durumda. İnsanlar evlerine giremiyor.

Tüm bu nedenlerden dolayı mahalle halkı Kıracaoğlu Belediyesi'ni basarak kendi sorunlarıyla ilgilenilmesini istediler, yardım talep ettiler. Belediye yönetimi ise söz konusu mahallenin kendi sahalarına girmediğini söyledi. Ayrıca belediye başkan yardımcısı hem suçlu hem güçlü havalarda, yardım talebinde bulunan halka hakaret ve küfürler yağdırdı. Bunun üzerine öfkeli kalabalık belediye başkan yardımcısını tartakladı. Daha sonra jandarma olaya müdahale etti. Halkın öfkesini dindirmek için bir belediye meclis üyesi, vidanjör ve kepçe gönderme sözü vermek zorunda kaldı.

Mahallede sorunlar hala çözülmüş değil. Tıpkı sel felaketine uğrayan diğer emekçi mahallelerinde olduğu gibi. Yaklaşan seçimler nedeniyle olur olmaz yerlerde göstermelik işler yapmaya soyunan belediyeler, emekçi semtlerinin temel altyapı sorunlarıyla hemen hiç uğraşmıyorlar. Çoğu durumda topu anlaştıkları taşeron şirketlere atarak aradan sıyrılmaya çalışıyorlar.

Konuştüğümüz insanlar bu duruma oldukça öfkeli ve tepkili. Bu seçimlerde hiçbir partiye oy vermeyeceğiz diyorlar. Tepkilerini böyle ortaya koyacaklarını söylüyorlar.

S.Y. Kızıl Bayrak/Esenyurt

Önce açlık, üstüne sel felaketi...

Sel felaketinden zarar gören mahalle Esenyurt ve Kıracaoğlu arasındaki bölgede yer alıyor. Burada yaşayanların çoğu kırsal kesimden göç etmiş. Büyük zorluklarla derme çatma evler yapmışlar. Çok düşük ücretlerle çalışıyorlar. Çoğu da işsiz. Açlık, yoksulluk mahallede yaşayanların en temel sorunu. Şimdi buna bir de sel felaketi eklendi.

Selin bölgede bu kadar büyük bir hasara yol açmasının nedeni sadece yağışların şiddeti değil. Semtin bu bölümüne belediye hizmetleri hemen hemen hiç gitmemiş. Bölgede fabrikalar var. Bu fabrikaların çoğu zehirli atıklarını mahallenin alt tarafından geçen dereye akıtıyor. Kanalin kapasitesi ise yetersiz. Yağışlar biraz fazla olduğunda taşıyor. Ayrıca dereye fabrika atıklarının atılması sağlık sorunlarına da yol açıyor. Burada oturan insanlarda ve özellikle de çocuklarda kaşıntı vb. hastalıklar görülüyor. Bu konuda hiçbir tedbir alınmıyor.

Oysa çok değil yalnızca birkaç km. uzaklıkta bulunan zenginlerin semti Bahçeşehir sürekli temizlenen, ilaçlanan, belediye hizmeti en iyi şekilde giden bir yer. Bu iki semt, yani Esenyurt'la Bahçeşehir, yan yana farklı iki dünya gibi. Biri açlığın, yoksulluğun, yoksunluğun kol gezdiği Esenyurt. Diğeri ise lüks ve sefa içinde yaşayan zenginlerin semti Bahçeşehir. İki sınıf, iki dünya kısacası.

KESK'ten eylem...

"Sadaka değil toplu sözleşme"

Hükümet ve kamu sendikaları temsilcileri arasında süren toplu görüşmelerde hükümetin kamu emekçilerinin taleplerini kabul etmemesi üzerine KESK, tüm Türkiye'de 3 saatlik iş bırakma eylemi gerçekleştirdi.

Basın açıklaması İstanbul Avrupa Yakası'nda saat 11:00'de Aksaray Metro önünde gerçekleşti. Eyleme Çapa Tıp Fakültesi'nden yürüyüş yaparak gelen sağlık emekçileri, Tüm Bel-Sen, SSK Eyüp Hastanesi'nden sağlık emekçisi SES üyeleri, Taksim İlk Yardım Hastanesi çalışanları, SES Şişli şube üyeleri, Eğitim-Sen 4, 8, 6 No'lu Şube'ye bağlı üyeler ve Enerji-Yapı Yol Sen'li üyeler Saraçhane Parkı'ndan yürüyerek katıldı. Eyleme Haber-Sen'li emekçiler de pankartlarıyla katıldılar. Eylemde SES SES Şişli şubesi "İşsizliğe, yoksulluğa, özelleştirmeye ve savaşa hayır!" yazılı bir pankart açtı. "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Sadaka

değil toplu sözleşme!", "Direne direne kazanacağız!", "İşçi memur el ele genel greve!", "Silaha değil emekçiye bütçe!", "Sefaletle teslim olmayacağız!" sloganları en çok öne çıkan sloganlardı.

Olumsuz hava şartlarına rağmen eyleme 200 civarı emekçi katıldı. SES üyelerinin coşkusu dikkat çekiciydi. KESK adına okunan açıklamada; "Görüşmeler süresince iktidarın maskesi bir kez daha düştü; hükümetin IMF'den izin almadan nefes bile alamadığı, kamu emekçileri ile değil IMF ile anlaştığı bir kez daha gözler önüne serildi" denildi. Açıklamada ayrıca, "Hükümet taleplerimizi kabul etmeme tavrını sürdürürse ve kamu emekçilerinin tepkisini dikkate almazsa eylemlerimizi daha da yükselteceğiz" denildi.

S.Y. Kızıl Bayrak/İstanbul

Eğitimde sorunlarla yüklü yeni bir dönem...**Her düzeyde eşit ve parasız eğitim hakkı!**

Okullar açılıyor. Her yıl olduğu gibi bu yıl da eğitimin durumu çeşitli çevre ve kurumlarca tartışma konusu yapılıyor. Düzen cephesinde yalanlar ve sahte vaatlerle bir göz boyama kampanyası yürütülüyor. Ancak ne kampanyanın aktörleri, ne de vaatlerin cezbediciliği emekçilerin yaşadığı sıkıntıyı gizleyemez.

Eğitim kârlı bir sektör olarak sermayenin hizmetine sunuldu

Gözyaşları içerisinde görevinden istifa eden eski Milli Eğitim Bakanı Metin Bostancıoğlu, 57. hükümet döneminin eğitimde yaşanan en verimli dönem olduğunu söylemişti. Yaptıkları açıklamalara göre hükümet göreve geldiğinde hayata geçirilen 8 yıllık eğitim ile bilgisayarlı eğitime geçilecek, sınıf mevcudu en fazla 30 olacaktı. Öğretmen açığı kapatılacak ve öğrenciler bilgi ve yetenekleri doğrultusunda yönlendirilecekti. Laboratuvarların kullanılabilir hale getirilmesiyle öğrencilerin uygulamalı derslerde daha verimli olmaları sağlanacaktı.

Oysa bunların hiçbiri gerçekleştirilmediği gibi, 8 yıllık eğitime katkı adıyla temel ihtiyaç maddelerinden başlayarak muazzam bir vergi vurgunu yapıldı. Buna rağmen, sefalet koşullarında yaşayan emekçilerin çocuklarını okula gönderememeleri sanki kendi suçlarıymış gibi, cezalar artırıldı. Eğitim olanaklarından emekçilerin yararlanmaması için elinden gelen herşeyi gerçekleştiren sermaye iktidarı bunun suçunu da yine emekçilere yüklemek derdinde. Ama biz biliyoruz ki, düzen cephesinden verilen vaazların aksine, eğitimin verimliliğinin artmış olması bir yana, eğitimin ticarileştirilmesi yolunda dev adımlar atıldı.

Eğitim son derece kârlı bir sektör olarak sermayenin hizmetine sunuldu. Eğitim-Sen'in yaptığı araştırmalara göre, bir öğrencinin ailesine yıllık maliyeti 1,5 milyar civarında. Milyonlarca insanın açlık sınırında yaşadığı ülkemizde çocuğunu okula göndermek isteyen bir veli, forma, katkı, silgi, tebeşir,

spor, dergi, diploma, fotoğraf, fotokopi, kırtasiye, bakım-onarım, bayrak, flama, süsleme, kitaplık, ecza dolabı ve pasodan oluşan zorunlu giderler için 684 milyonla 1 milyar 363 milyon arasında bir parayı gözden çıkarmak zorunda. Sadece yakın mesafe servis ücretlerinin bu yıl 490 milyon olarak belirlendiğini aktarmamız bile yeterince açıklayıcı aslında.

Ders kitapları da rant kapısı haline geldi. Yayınevlerinin kitap listeleri karşılığında okullara verdiği paylar oranında okullar blok kitap listeleri belirlemekte. %300'e varan zamlarla satışa sunulan kitapları almak zorunda bırakılan velilerin gözlerini boyamak için MEB, "ödünç kitap" uygulaması başlattı. 2500 öğrenciye ödünç kitap sağlanacaktı. Bu ikiyüzlü uygulama bile kitap masrafının veliler için ne kadar büyük bir sorun olduğunu göstermekte. Milyonlarca öğrencinin arasında sadece 2500 "şanslı" öğrenciye kitap sağlanacak olması ise bunun ortaoyununun bir parçası olduğunu kanıtıyor.

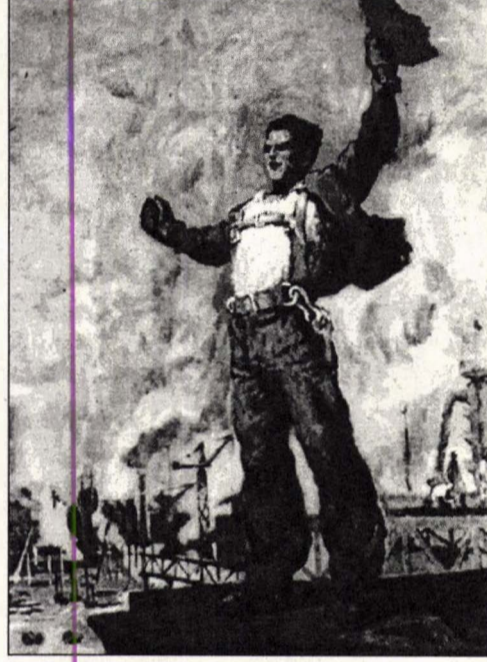
Kayıt parası soygunu

Bir de her yıl okulların açılmasına yakın dönemlerde yaşanan ve emekçi ailelerin en temel sorunu olan kayıt paraları var. Okulların istediği kayıt paraları yerine göre 50 milyon ile birkaç milyar arasında değişiyor. Çiçeği burnunda Milli Eğitim Bakanı Necdet Tekin, velilerden zorla bağış alanların görevlerine son verileceğini açıkladı. Bağış için zorlanan veliler, illerde kurulan "kayıt danışma masaları"na başvurabileceklermiş. Bu gerçekte tepkileri savuşturmaya ve resmi sorumluluğu örtmeye yönelik bir demagojidir. Eğitime bütçeden ayrılan payın her yıl düşürüldüğü ve aslan payının da özel okullara peşkeş çekildiği koşullarda kaynak sıkıntısı çeken okullar böylece bizzat bakanlıkça bu yola yönlendiriliyorlar. Bakanlık okul başına ortalama 105 milyon ayırarak, böylece zorla alınan kayıt paralarının önünü açıyor. Aslında uygulamalar, eğitim için para alınmasının resmi devlet politikası olduğunun itirafıdır.

22 Ağustos tarihli *Cumhuriyet* gazetesinde çıkan Esra Açıkgöz'ün haberine göre; yüksek miktarda "bağış" isteyen okullar, velilere "kolaylık" olması amacıyla bağış parasını taksitlere bölüyor. Nişantaşı Anadolu Lisesi'ne kayıt yaptırmak isteyen bir veli, okulun vakfının kendisinden 500 milyon lira bağış istediğini, bu parayı vermesinin mümkün olmadığını söylediğinde de, "O zaman taksit yaparız. Bu bağışları vermezseniz çocuklarınız

kaliteli eğitim göremez, yabancı öğretmenlerle okuyamaz." karşılığını aldığını belirtiyor.

Nişantaşı Anadolu Lisesi Vakfı sekreteri Emine Okyay, bağış olarak 300 milyon lira aldıklarını belirterek, "Bize bu yıl 120 öğrenci kaydını yaptıracağız." diyor ve devam ediyor, "Seyrantepe'de normal bir ilköğretim okulunda bağış parası 2.5 milyar olarak belirlenmiş. Bizim lise olmamıza ve Nişantaşı gibi merkezi bir yerde bulunmamıza rağmen, miktarımız uygun..."

Bütün bunlar düzenin öğrencileri müşteri, eğitimi meta olarak gören anlayışını gözler önüne seriyor. Herşey bu derece göz önünde kurulan kayıt danışma masalarının hala bir şey yapmamış olması ise bunların işlevsizliğinin itirafı oluyor. Yine okulların semtlere göre öğrenci alması söz konusu. Necdet Tekin velilerden "şikayetçi olduklarını, çünkü velilerin bir türlü buna uymadıklarını" söylüyor. Ancak velilerin neden çocuklarını uzak da olsa farklı semtlerdeki okullara yazdırmak istediklerini açıklamıyor. Çünkü yapacağı açıklama farklı semtlerdeki okulların eğitim kalitesi arasındaki uçurumu ortaya koyacak. Böylece eğitimdeki eşitsizlik

bakanın ağzından belgelenmiş olacak.

Soyguna rağmen çocuklarımıza eğitim sunulmuyor

Bütün bu sorunlara rağmen emekçiler çocuklarını bir umut olarak gördükleri okullara kayıt ettirmek için ellerinden geleni yapmaya çalışıyor. Ancak sadece okul kapılarını binbir güçle aralayanlar, burada eğitim adına yürütülen bir kepezellikle karşılaşılıyorlar. Sınıf mevcutlarının ortalaması bu yıl 56 kişiyi buluyor. Kırsalın ve özel okulların bu ortalamanın çok altında yer aldığı da düşünüldüğünde çocuklarımızın hiçbir şey öğrenemeyecekleri 70-80 kişilik sınıflara mahkum edildiği gerçeğiyle karşılaşılıyor.

Öğretmen açığı MEB'e göre 40 bin, Eğitim-Sen'e göre ise 136 bin. Zaten sermaye devletinin de öyle kaliteli eğitim vermek gibi bir kaygısı yok. Zira okullarda bilim dışı millî coğrafya-tarih dersleri ve ezberci, şoven, gerici, kafatasçı eğitimle hedeflenen Talim Terbiye Kurulu damgalı boş ve sindirilmiş bireyler yetiştirilmeye çalışılıyor. AB'ye uyum adına yapılan biçimsel değişiklikler de bu gerçeğin üstünü örtmüyor. Liselerin 4 yıla çıkarılması, zorunlu yabancı dil, sosyal ve fen olarak alan sayısının ikiye düşürülmesi gibi düzenlemeler özünde asma yaprağı olmakla birlikte, öfkesi fazlasıyla bilenen emekçilerin karşısında bu işlevi bile yerine getiremiyorlar. Ortaçağ'dan kalma dayak, zorunlu din dersi gibi uygulamalar gözlerden gizlenmeye çalışılarak bu icraatlarıyla bizi aldatmaya çalışıyorlar. Ama artık düzenin sahibi burjuvazi dışında hiç kimse sermayenin eğitimde emekçi çocuklarından yana bir iyileştirme yapacağına inanmıyor.

Bütün bu sorunların çözümü emekçilerin örgütlü mücadelesinden geçmektedir. Öğretmen, öğrenci ve velilerin karar alma süreçlerine doğrudan katıldığı, her düzeyde eşit ve parasız bir eğitim için bakanlardan ve düzenin kurumlarından hiçbir şey beklememeli, taleplerimiz etrafında ve sınıfın devrimci partisinin yol göstericiliğinde örgütlenelim ve mücadeleyi yükseltelim.

Liseli Ekim Gençliği

Türkiye'nin bozuk eğitim karnesi:

- * Derslik başına düşen öğrenci sayısı: 56
- * Okula devam etmeyen çocuk sayısı: 600 bin (Sadece İstanbul'da bu rakam 23 bin)
- * Çalışan çocuk: 3.5 milyon
- * Eğitimli gençler arasında işsizlik oranı: Yüzde 29.4
- * Eğitim bütçesinden bir okula düşen pay: 105 milyon TL.
- * Ortalama öğretmen ücreti: 330 dolar (550 milyon TL).
- * Okuryazar olmayan kadınların sayısı: 9 milyon
- * Gayri Safi Milli Hasıla'dan eğitime ayrılan pay: Yüzde 2.2
- * Bütçeden eğitime ayrılan pay: Türkiye dünyada 105. sırada.
- * Sınıf tekrarı yapan öğrenci sayısı: 560 bin
- * Kişi başına yapılan eğitim harcaması: 70 milyon TL.
- * Eğitim yatırımlarına ayrılan pay: 650 trilyon TL.
- * İkili eğitim yapan okulların sayısı: 11 bin.
- * Birleştirilmiş sınıfta eğitim yapan okul sayısı: 17 bin

Kayıt parası, katkı payı soygununa son!

Veliler, öğrenciler!

Kazandığımız üç-beş kuruşla yaşamımızı zar zor sürdürebilirken, en doğal hakkımız olan eğitimi haklarımızın elinden alınmaya çalışılıyor. Ancak bunu yapmak için kiracı ve esnaf imdadına sığınarak çalışıyorlar. Üstüne katkı payı, kayıt parası ve son olarak liselerin har(ç)landırılması. Önemli bir sorun artık bütün bir sınıf halinde gündeme gelmiştir. Böylece eğitimde parasız olmanın yararı kalmadığı için artık bir mal haline getiriliyor.

Mücadele etmekten başka çare yok!

Veliler, öğrenciler!

Bu gidide, bu soyguna dur demek için daha fazla beklemeyiz. Eğitimi bize fazla görenlere, ülkeyi parsel parsel satanlara bizleri açlığa, yoksulluğa mahkum edenlere diyecek bir sözümüzün olması gerekir. **ELİNİZİ CEBİMİZDEN ÇEKİN!**

Parasız eğitim istiyoruz.

Veliler, öğrenciler!

Bu işlemlerle birlikte daha fazla kayıt parası, katkı payı, kayıt parası ve son olarak liselerin har(ç)landırılması... Bunlar eğitimi artık satın alınan bir mal haline getirmenin ayaklarını oluşturuyor. Böylece eğitimde de parasız olmanın yararı kalmadığı için artık bir mal haline getiriliyor.

İyile Eğitime Ayrılan Paylar

- Bütçeden Ayrılan Pay
- Fatura alarak ayrılan kesinti (Elektrik, su, telefon)
- Sayışal Ücret, Kullu Piyango ve diğer sınırlı ayrılan ayrılan paylar
- Verilecek kesinti kesintiler
- Zorunlu katkı payları
- Kayıt paraları
- Katkı payları vb.

ALGP
(Anadolu Yakası Liseli Gençlik Platformu)

Gençlik Kurul Başkanı: 27 Eylül 2002, Sayı: 25/000 FL, İKÇV Genel Sekreteri ve Sorumlusu: Y. H. H. Kızıl Bayrak, Etiler, Beşiktaş, İstanbul. Tel: 0212 262 10 10. E-posta: kizilbayrak@iccv.org.tr

Her yıl olduğu gibi bu yıl da okullarda kayıt sendromu başladı. Çarpık eğitim sistemi kendini kayıt yapılırken de gösteriyor.

Ekonomik zorluklarla boğuşan işçi ve emekçi aileler, çocuklarını zar zor okula göndermeye çalışırken, okul kapısından içeri girer girmez soyulmaya başlıyorlar. Medyada koparılan yaygaraya, Milli Eğitim Bakanı'nın "zorla kayıt parası alınmayacak" sözlerine rağmen, kayıt paraları zorla alınmaya devam ediliyor.

Milli Eğitim Bakanı'nın "zorla kayıt parası alınmayacak" açıklaması, bu konuda genelge yayınlaması tam bir ikiyüzlülüktür. Mensubu olduğu hükümetin bütçesinden eğitime ayrılan pay %1.5-2 gibi son derece komik bir orandır. Bu nedenle "kayıt

dereceden muhabatı olan liselilere dönük çalışmalarımıza başladık. Öğrencilerin ve velilerin tepkisini ölçmek, onlara yapılması gerekeni göstermek için bir bildiri yazıp dağıtmaya başladık. Şu ana kadar üç lisede bildiri dağıtımını yaptık. Veli ve öğrenciler sorunun sıcaklığı nedeniyle bildirimleri oldukça dikkatli okudular.

"Soygun eğitimin her düzeyinde!", "Herkes parasız eğitim hakkı için mücadeleye!" ALGP imzalı küçük afişlerimizi de beş lisenin içine, kapı önlerine, veli ve öğrencilerin yoğun olduğu durak ve alanlara yaptık. Ayrıca şiarlarımızın ve taleplerimizin bulunduğu kuşlarımızı da okulların girişlerine yoğun bir şekilde kullandık.

hakkımız da elimizden alınmaya çalışılıyor. Ancak bunu hiç kimseye sezdirmeden yapmaya çalışıyorlar. Önce bağış, sonra katkı payı, kayıt parası ve son olarak liselerin har(ç)landırılması... Bunlar eğitimi artık satın alınan bir mal haline getirmenin ayaklarını oluşturuyor. Böylece eğitimde de parasız olmanın yararlanabileceği bir ayrıcalık haline getiriliyor.

Mücadele etmekten başka çare yok!

Veliler, öğrenciler!

Bu gidide, bu soyguna dur demek için daha fazla beklemeyiz. Eğitimi bize fazla görenlere, ülkeyi parsel parsel satanlara, bizleri açlığa, yoksulluğa mahkum edenlere diyecek bir sözümüzün olması gerekir. **ELİNİZİ CEBİMİZDEN ÇEKİN!**

Eğitimi satın alınan bir ayrıcalık olmaktan çıkartıp; herkese eşit, parasız, demokratik, bilimsel, anadilde eğitim hakkı için mücadele etmeliyiz.

(...)

ALGP (Anadolu Yakası Liseli Gençlik Platformu)

parası" adı altında değil, "gönüllü bağış" adı altında soygunun gerçekleştirilmesini sağlayacak açıklamalar yapılıyor.

Bazı okullarda 2.5 milyara kadar kayıt parası isteniyor. Türk Eğitim-Sen'in yaptığı araştırmaya göre, her yıl "bağış" adı altında velilerden 105 trilyon, 9 aylık öğretim sürecinde de toplam 418 trilyon toplanıyor. Yani toplam 523 trilyon liralık bir soygun! ALGP olarak, bu soygunun birinci

Çalışmalarımıza erken ve yerinde bir müdahale ile başlamamız güçlerimizi motive etti ve toparlayıcı bir etkisi oldu. Geçen sene biraz gecikerek başladığımız çalışmalarımızın deneyimleri ışığında, bu yıl erken başlayarak döneme daha hazırlıklı girmeyi hedefledik.

Kayıt parasına ve katkı payına karşı çalışmalarımızı okulları açıldıktan sonra da sürdüreceğiz. Bunlar eğitimi satın alınan bir meta haline getirmenin, özelleştirmenin ayaklarını oluşturuyor. Önümüzdeki yeni dönemde de paralı eğitime, YÖK'e, ÖSS'ye, AOBP'ye, anti-demokratik uygulamalara karşı, "Herkes eşit, parasız, demokratik, bilimsel, anadilde eğitim hakkı!" şiarıyla mücadeleyi yükselteceğiz.

Herkes parasız eğitim hakkı için mücadeleye!
Anadolu Yakası Liseli Gençlik Platformu

Yaz çalışmalarımızı ara vermeden sürdürüyoruz

Yaz çalışmalarımızın bir ayağı olarak 15 günlük periyodlarla çıkardığımız *Ekim Gençliği* özel sayısının yaygın bir dağıtımını planladık. Belirlediğimiz sanayi sitelerine ve fabrikalara dağıtım için ekipler oluşturmaya devam ediyoruz.

Bir tekstil atölyesinde 50 kişiye ulaştırdığımız *Ekim Gençliği* özel sayıları genç işçiler tarafından ilgiyle karşılandı. Alamayanların dönüp tekrar gelip istemeleri, uzattığımız kişilerin kendi aralarındaki diyalogları bizim için anlamlıydı: "Yine bildiri dağıtıyorlar", "yine onlar gelmiş", "okuyalım bakalım", "hem okuyacaksınız, hem okutacaksınız" vb...

Genç işçilerin ilgisi aslında onların politikaya ne kadar aç olduğunu, kendilerini ifade etmek için bir arayış içinde olduklarını gösteriyor.

Hedefimiz olan 400 adet *Ekim Gençliği* özel sayısı dağıtımının sınırlı da olsa bir etki yaratacağı inancındayız. Yayınlarımızı genç işçileri uyarma, saldırılara karşı yol gösterme araçları olarak etkili bir biçimde kullanmalıyız. Dağıtımlarımıza bu bilinç açıklığı ile ara vermeden devam edeceğiz.

Genç Komünistler/Rumeli Yakası

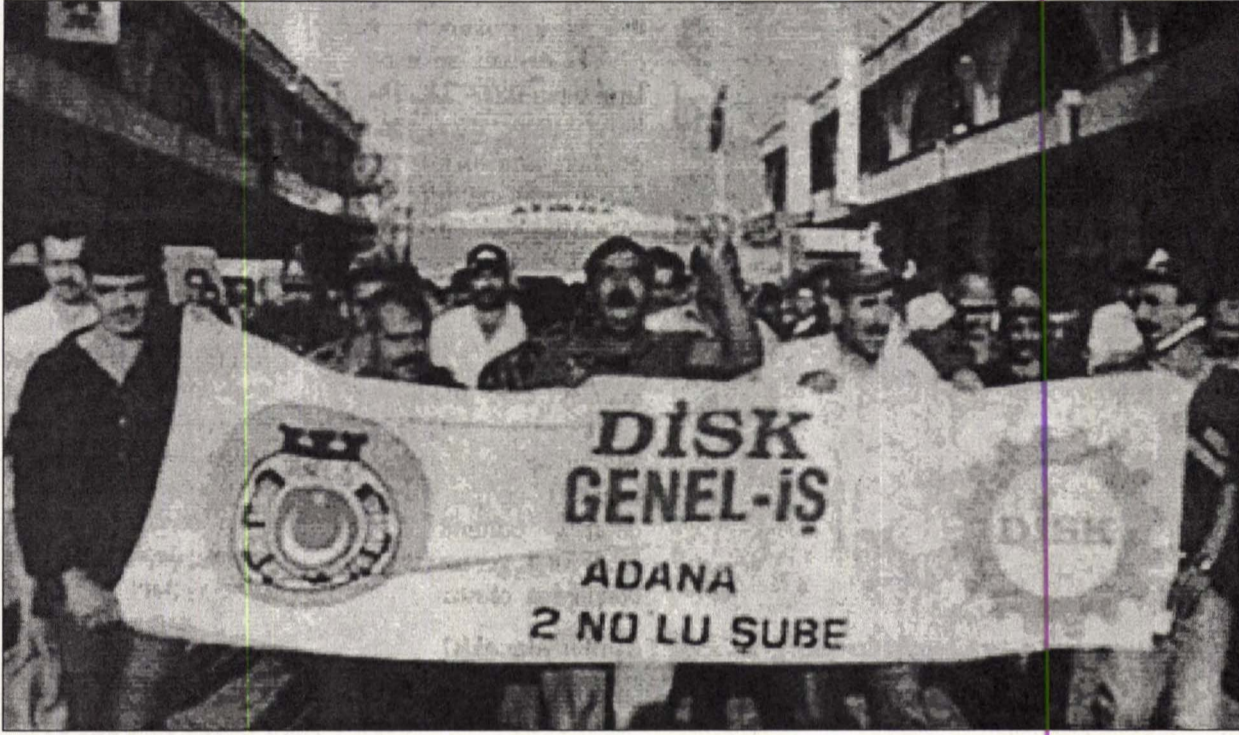
İHD'den tecrite karşı eylem... "Ölümler durdurulsun!"

İHD Ankara Şubesi önünde 31 Ağustos günü Ölüm Orucu'nda şehit düşen Fatma Tokay için oturma eylemi yapıldı. Eylemde "Ölümler durdurulsun!", "Yaşam hakkına saygı" yazılı dövizler açıldı.

İHD Ankara Şube Başkanı Ender Büyükçulha yaptığı konuşmada; Ölüm Orucu'nda bir insanın daha yaşamını yitirdiğini, ancak bu ülkeyi yönetenlerin ölümlere sessiz kalarak sahte gündemler yarattıklarını, insan hakları savunucularının gündemini ise hala F tiplerinde tecritte olan tutsakların oluşturduğunu, siyasi iktidarın bir an önce bu soruna bir çözüm bulması gerektiğini vurguladı. Yaklaşık 40 kişinin katıldığı oturma eylemi alkışlarla sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Seyhan Belediyesi'nde biten grevin ardından...

Seyhan Belediyesi'nde sonuçlanan grevi sağlıklı bir şekilde değerlendirebilmek için, 7 aydır süren TİS görüşmelerini masaya yatırmak gerekiyor. Görüşmeler boyunca belediye başkanının sendikayı muhatap almayan bir tutumu vardı. Sendika en baştan itibaren bu tutumu teşhir ederek kamuoyu yaratabilirdi. Ancak bunu yapmadı. Bu işvereni cesaretlendirdi. İşveren TİS sürecini uzatarak işçiler üzerinde baskı oluşturmaya çalıştı. İşçi fazlalığı olduğu, sendikanın taleplerini karşılayamayacağı gibi açıklamalarla kamuoyunu yanıltmayı sürdürdü.

Sergilenen pasiflik, uyuşmazlık tutanağının geciktirilmesi, greve çıkış süresinin sonuna kadar kullanılması, sendikanın uzlaşma zemini yaratmaya

çalıştığına göstergesiydi. Sendika başından kararlı ve net bir tutum sergileyemedi. Buna rağmen işçiler cephesinden kararlı bir duruş kendini hissettiriyordu. Sendika bunun baskını ile greve çıktı. Grevin başlangıcında işçilerin kararlılığı ve coşkusu doruktaydı. Sendikanın grev organizasyonunu sadece sendika yöneticileri ile yürütmesi, bunun içine işçilerin sokulmaması, grev yerine bir türlü çadır kurulamaması, çay-şeker gibi basit ihtiyaçları karşılamak için dahi bir çaba harcanmaması, bunun göstermelik bir grev olduğunu gösteriyordu.

İşveren kamuoyunu yalan yanlış bilgilerle yanıltırken, sendika kamuoyunu bilgilendirecek doğru

dürüst hiçbir şey yapmadı. Sendikanın işverenle üçüncü günün gecesinde yaptığı anlaşma sonucu %32'lik bir artışı kabul ettiği yerel basında çıkınca, işçilere açıklama yapmak zorunda kaldılar. İşverenler verdiği rakama sıcak baktıklarını açıkladılar. Bu açıklamayla birlikte grevin nasıl sonuçlanacağı belirlenmiş oldu. Bu artışa temizlik işçilerinin tepkisi çok fazla idi. Sendikanın taleplerden taviz vermemesi gerektiğini her fırsatta dile getiriyorlardı. Ama sendika uzlaşmacı tutumundan vazgeçmeyerek grevi %35 artışla bitirdi.

Sendikanın bu kadar rahat hareket etmesinin en önemli nedeni, işçilerin sözleşmenin başından beri inisiyatifi sendika yöneticilerine bırakmaları oldu. Özellikle temizlik işçileri birleşik bir görüntü sergilemelerine rağmen, örgütlü bir tarzda hareket etmeyi başaramadılar. Bunun için en başta işçilerden oluşan TİS komitesi hayata geçirilmeliydi. Yine greve çıkmadan önce grev komitesi oluşturularak inisiyatifi işçiler ellerine almalıydılar. Kararlı bir şekilde başlayan ancak istenmeyen bir şekilde sonuçlanan grevden tüm bu açılardan gereken dersler çıkartılmalıdır.

Anlaşma sonrası Seyhan Belediye işçileri ile konuştuk...

"Türkiye işçi sınıfı adına da kötü bir örnek oldu!"

- Yapılan sözleşmeyle ilgili ne düşünüyorsunuz?

1. işçi: Bu konuda fazla söze lüzum yok. Satıldık, tek kelimeyle. İlk günkü coşkuyu düşünüyorum ve yazık diyorum. Grevimiz böyle sonuçlanmamalıydı. Biz belediye işçileri olarak IMF programını delmeyi hedeflemiştik başlangıçta. Bunu başarabilecek kararlılıktaydık da. Bunu başarabilseydik, tüm Türkiye işçi sınıfı için bir kazanım, bir örnek teşkil edecekti. Sözleşmenin bu şekilde sonuçlanması sadece Seyhan işçisi için değil, Türkiye işçi sınıfı adına da kötü bir örnek oldu. Bu kötü örneği gösterip, onları da razı edecekler sefalet ücretlerine.

2. işçi: Yapılan sözleşmeden memnun değiliz. Çünkü greve kararlılıkla, canlı bir şekilde başladık. Grevin ikinci gününde sendika yöneticileri işverenle biraraya geldiler. İlk 6 ay %14, ikinci 6 ay %18 toplam %32 zam artışı olmak üzere, %10'luk sosyal hakları da maaşa ekleyerek %42'lik artış önerisini görüştüler ve işverenle anlaştılar. Bu kurula getirildi. 40 kişiden oluşan kurul buna şiddetle karşı çıktı. Toplusözleşmeyi ikiye bölerek değil, ücret artışı yıllık olarak %46'dan aşağı olmamak üzere bir yüzde belirlendi. Sosyal hakların da buna eklenmesi kararı alındı. Ama her ne hikmetse grevin 5. gününde %16, %19+sosyal haklarda anlaşıldı. Grevin de +3 puan için yapıldığı ortaya çıktı. Sözleşme işçilerin büyük çoğunluğu tarafından büyük bir tepkiyle karşılandı. Sendikacıların yandaşları dışında kimse onaylamadı sözleşmeyi.

Grev süresince sendikanın tutarsız tavırları sürdü. Çadır kurulmadı, işçiyi canlı tutacak şekilde davul getirilmedi. İşçilere işverenin önerdiği rakama sıcak baktıklarını söylemeleri, DKÖ'lere yeterince gidilmemesi de grevi olumsuz etkileyen sebeplerden.

Grev sonrasında temizlik işçilerine dağıtılan bildiri:

Gücümüz birliğimizde ve örgütlülüğümüzdedir! İşyeri örgütlülüklerimizi yaratalım!

Kardeşler,

Büyük bir coşkuyla, davul-zurna eşliğinde çekilen halaylarla, birlik-beraberliğimizi, kararlılığımızı dile getiren gür sloganlarımızla başlayan grevimiz 5. günün sonunda arzu edilmeyen bir şekilde sona erdi.

Türkiye'deki yaşam standartları gözönüne alındığında bu sonuçtan memnun olmak mümkün değil elbette. Sorarsak sendikacı da memnun değil, işçisi de. Grevin bu şekilde sonuçlanmasında sendika yönetiminin payı büyük. Ancak topu salt onlara atıp, bu sonucun faturasını da sadece onlara kesmek, bu deneyimden gerekli dersleri çıkartmamak anlamına gelecektir.

Arkadaşlar,

Grevin bu şekilde sonuçlanmasında kendi sorumluluğumuzu da görmek zorundayız. Bizlerin de iyi niyetlerine, kararlılığımıza, birlik-beraberliğimize rağmen bir takım eksikliklerimiz var. En büyük eksikliğimiz ise inisiyatifi tamamen sendikacıların eline bırakmaktır.

Sözleşme süresince de, grev boyunca da bu böyle oldu. Bugün Türkiye'deki sendikal anlayış, ücret sendikacılığı anlayışının da çok çok gerisine

düşmüş durumdadır. Artık, sendikalarımız, bizler için insanca yaşamaya yetecek bir ücreti bile talep edemeyecek, alamayacak duruma gelmişlerdir. Tabii ki bunu görmek, sendikaları kaldırıp çöpe atmak anlamına gelmiyor. Sendikaları vareden biz işçileriz ve onları tekrar işlevli hale getirecek olan, onları kendi sınıf çıkarlarımız doğrultusunda seferber edebilecek olan da yine bizleriz. İşyerlerimizde taban örgütlülükleri yaratarak, tabanın iradesini sendikalara yansıtarak bunu başarabiliriz.

İmzalanan sözleşmenin ardından, geçtiğimiz sözleşme döneminde olduğu gibi yine sürgünlerin, işten çıkartmaların geleceğini beklemek gerekir. Bu, işyeri örgütlülüğümüzü bir an önce yaratmanın acil bir ihtiyaç olduğunun da göstergesidir. Bunun için bir an önce harekete geçmek gerekecektir. Bu konuda özellikle de biz öncü işçilere büyük görev ve sorumluluklar düşmektedir.

İşçilerin birliği, sermayeyi yenecek!

Adana Öncü İşçi Platformu Gişimi

Fatma Tokay Köse, hayat kurtarma işkencesi altında şehit düştü

Açlığının 300'lü günlerinin sonunda, Kütahya Devlet Hastanesi'ne, oradan da Ankara Numune Hastanesi'ne kaldırılan ve 395. gününde zorla müdahale edilen Fatma Tokay Köse, 5 gün boyunca Mengelelerin sürdürdüğü zorla müdahale işkencesi altında, 31 Ağustos'ta şehit düştü. Direnme Savaşı 681. Gününe girmişti Fatma şehit düştüğünde. Direnme Savaşının şehitleri, Fatma'yla birlikte 96'ya ulaştı. (...)

Fatma Tokay Köse, 6. Ölüm orucu ekibinde yer alan direnişçilerdendi. 28 Temmuz 2001'de başladı ölüm orucuna. 19-22 Aralık'ta Çanakkale hapishanesinde katliamı yaşadı. Ünlü hayata dönüş saldırısının sonunda ağır işkencelerden geçirildikten sonra Kütahya hapishanesine sevk edildi. Orada da baskılar, tecrit ve tehditler sürdü.

İşkenceciler, aylardır boyun eğdiremedikleri bu iradeyi, zaman zaman bilincini kaybettiği, baygınlıklar geçirdiği son beş gün içinde her türlü insanlık dışı ve aşağılık yöntemlerini kullanarak kırmaya çalıştılar. Ama başaramadılar.

Fatma Tokay Köse'nin yaşamının son beş günü, hayat kurtarma işkencesi altında geçti.

Bunlar Nazi Toplama Kamplarında Değil, T.C Adalet Bakanlığı'na bağlı hapishanelerde T.C Sağlık Bakanlığı'na bağlı hastanelerde yaşanıyor.

Kardeşi, Fatma Tokay Köse'yi son gördüğü an anlatıyor:

"28.08.2002 günü 15 dakika süre ile görüşmeme izin verildi, ancak gördüğüm manzara karşısında dehşete düşmekten kendimi alıkoymadım. Çünkü... Kapıda iki asker, odada bir asker vardı. Kardeşim çırılçıplak soyulmuş, üzerindeki çarşaf ve yatağı kusmuk ve kandan su gibi ıslaktı... Sol eline bir kan torbası bağlı idi. Sağ eline bazı cihazlar bağlanmıştı. Ayrıca sağ eli yeşil bir bez ile ranzaya bağlanmıştı. Ellerinde damar açmak için olsa gerek delik deşik

edilmişti. Sağ kalçasında zaten var olan yara iyice açılmıştı. Üç gün önce yaptığım pansumandan sonra hiç pansuman edilmemişti. Kardeşimin ayakları bir süreden beri çok şişmişti. Ayrıca ayaklarını tam olarak uzatamıyordu. Bu duruma rağmen özellikle ayaklarının şiş kısımlarına gelecek şekilde bir zincir vurulmuş ve zincir ranzaya bağlanmıştı. Zincir ayaklarındaki şişliklere denk geldiğinden zincirler etine gömülmüştü."

Bu sahneler, Bir Nazi Toplama Kampından Değil, Türkiye Cumhuriyeti'nin Nazi Kamplarına Çevrilmiş Hapishane ve Hastanelerinden...

"Kardeşim çıplak ve çarşafı ıslak olmasına, pencerenin önünde yatırılmış olmasına rağmen cam ve kapı karşılıklı olarak açık olduğundan içeride sürekli olarak hava sirkülasyonu vardı. Bu nedenle kardeşim üşüyordu. Kardeşim sürekli olarak üşüdüğünü, giyinmek istediğini, özellikle kan verdikten sonra kendisini kötü hissetmeye başladığını, müdahale istemediğini, mahkum koğuşunda kalan arkadaşlarının yanına götürülmeyi istediğini, söylüyordu. 15 dakika sonunda askerler görüşümün bittiğini söyleyerek beni dışarı çıkardılar..."

Bakın; burada kurtarma niyeti var mı?

Buradaki kurtarma, aynı 19-22 Aralık'ın hayat kurtarma tarzıdır. Burası Türkiye Cumhuriyeti devletidir. Bu doktorlar, bu askerler, bu hapishane görevlileri BU DEVLETİN MEMURLARIDIR. Bu devletin memurlarının yaptığı her şey, hükümetten bakanlıklara, MGK'dan Genelkurmay'a, devletin tüm katlarının bilgisi ve onayı dahilindedir.

(...)

Fatma Tokay Köse yoldaşımız, 14 Eylül 1967'de Elazığ-Alacakaya ilçesi, Çataklı Köyü'nde doğdu. Kürt (Zaza) milliyetindedir. İlk ve ortaokulu Alacakaya'da, liseyi Ankara Kurtuluş Lisesinde okudu. 1987 yılında Hacettepe üniversitesi tarih bölümüne

girdi. Aynı yıl devrimci hareketle tanıştı. 1987-1990 arasında Beytepe Kampüsü Dev-Genç komitesinde çalıştı. 1989'dan 1990 sonuna kadar, gençliğin akademik-demokratik mücadelesi çerçevesindeki eylemleri nedeniyle üç kez tutuklandı.

1990-91 yıllarında Ankara TAYAD'da, Ankara Özgür-Der'de haklar ve özgürlükler mücadelesini sürdürdü. Bu döneminden sonra, devrimci mücadelesini yoksul gecekondu emekçilerinin içinde sürdürmeye başladı. Mamak ve Altındağ semtlerinde sorumluluk üstlendi. Bu dönemde de bir çok kez gözaltına alındı.

Legal demokratik alanda mücadelesini sürdürme koşullarının büyük ölçüde ortadan kalktığı koşullarda, çalışmalarını illegal alanda sürdürdü. Kırşehir, Nevşehir ve Kırıkkale illerindeki mücadele ve örgütlenmenin sorumluluğunu üstlendi.

1993'te Devrimci Sol'un yeminli üyesi oldu. Aynı süreçte yoldaşlarımızdan Ali Osman Köse ile evlendi. 19 Mayıs 1994'te gözaltına alındı, ve 4 Haziran 94'de tutuklanarak Ulucanlar hapishanesine konuldu. Ulucanlardan Sakarya'ya, 17 Ağustos depreminden sonra da Çanakkale hapishanesine sevk edildi.

1996 ölüm orucu döneminde o da ölüm orucu gönüllülerinden biriydi. 2000'de F tipi saldırısı gündeme geldiğinde yine gönüllüydü. Çünkü; tüm değerlerimizin yağmalandığı, alt-üst edilmek istendiği, adalete, ahlaka, onura dair kırıntının dahi bırakılmak istenmediği koşullarda her şeyimizle direnmekten, savaştan başka yol görmüyorum, diyordu.

(...)

Umudu büyüterek, zaferi yakınlıştırarak ölümsüzleştirdi. Şehit ve savaşan, direnen tüm yoldaşlarımıza sözümüzdür. Bu düşünceler yaşayacak, Fatmalar yaşayacak!

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi
1 Eylül 2002

ÖDP'li Sinan Kayış Okmeydanı'nda katledildi...

Katil, polis ve faşist mafya ile bağlantılı

Seçim hazırlıklarının ve "AB'ye giriyoruz, demokratikleşiyoruz" şamatasının birbirine karıştığı günlerde İstanbul Okmeydanı'nda ilerici bir genç kahvehanede bildiri dağıtmak istediği için katledildi.

Sinan Kayış Özgürlük ve Dayanışma Partisi (ÖDP) üyesiydi. 31 Ağustos akşamı parti lokalinden bildiri dağıtmak için çıkmışlardı. Girdikleri Yücepete kahvehanesinin sahibi Ziya Keskin'le tartıştılar. Silahını çeken kahvehane sahibi faşist Ziya Keskin ÖDP'li gençlere ateş etti. Sinan Kayış'ı katletti, gençlerden birini de yaraladı.

Sinan Kayış bir gün sonra Okmeydanı'nda yaklaşık 3 bin kişilik bir kitle tarafından memleketi Sivas'a gönderildi ve orada toprağa verildi.

Polis müdürü Hasan Özdemir bu cinayeti "adli bir vaka" olarak değerlendirdi. Oysa gerçek bundan çok farklı. Bildiri dağıtmak isteyen gençlerin kimliği ve saldırıya uğrama biçimleri bile bu olayın ilericilere dönük siyasal bir yönü olduğunu gösteriyor.

Fakat Hasan Özdemir'in derdi bu değil zaten. O devrimcilerin, ilericilerin bir parça yoğun olduğu bölgelerde oluşturulan polisle işbirliği halindeki çete örgütlenmelerinin deşifre olmasından rahatsızlık duyuyor ve söyledikleri de asıl olarak bu örgütlenmeyi gizlemeye, gözden uzak tutmaya yönelik.

İstanbul'un varoşlarındaki birçok emekçi semtinde, fakat özellikle devrimcilerin, ilericilerin yoğun olduğu

bölgelerde polis hayli yaygın bir çete-muhbir ağına sahip. Okmeydanı da bu semtlerden biri. Katil Ziya Keskin'in işlettiği Yücepete kahvehanesi semt sakinleri tarafından her tür pis işin döndüğü bir yer olarak biliniyor. Bu kahvehanede polisin muhbirliğini, tetikçiliğini yapan çeteler üslenmiş vaziyette. Temel görevleri ise bölgedeki ilericileri, devrimcileri ihbar etmek, faaliyetlerini engellemek. İşte cinayet böyle bir

çeteye mensup biri tarafından işleniyor. Öyle ki bölgede hemen herkesin tanıdığı bu katil cinayeti işledikten sonra elini kolunu sallayarak ortadan kayboluyor ve ancak üç gün sonra o da kendi isteğiyle teslim oluyor. Üç gün boyunca polis tarafından "yakalanamıyor".

Bu olayın ortaya serdiği bir başka gerçek ise, elbette ki sivil faşist güçlerin her an hazırlıklı olarak devletin eli altında bekletildiğidir. Sayısız suçtan sabıkalı olan Ziya Keskin gibi ipten kazıktan kurtulmuş, her türlü kirli işin içine girip çıkmış birçok adam bellerinde silahlarıyla ortalıkta dolaşıyorlar. Polis tarafından özenle korunuyorlar ve gerek gördükleri anda da ilericilere, devrimcilere saldırıyorlar. Bir tarafta "demokratikleşiyoruz"

çıgıllıkları, diğer tarafta polis destekli çeteler tarafından katledilen ilerici bir genç. Düzen güçleri ne yapsalar kanlı yüzlerini gizleyemiyorlar. Sistem o kadar çürüyüp kokuşmuş ki, ancak ilericilerin, devrimcilerin, işçi ve emekçilerin kanıyla beslenerek ayakta durabiliyor. Zindanlarda ve sokaklarda dökülen her damla kanımız, ödediğimiz her bedel onları biraz daha ele veriyor.

Kıdem tazminatının gaspedilmesine ve Ortaçağ sömürüsünü

Topyekûn saldırıya karşı

(Öncü İşçi Platformları'nın iş yasası saldırısını ele alan broşürünün ikinci bölümüdür...)

Günlük çalışma süresi 12 saate çıkıyor! Fazla mesai ücreti kaldırılıyor!

İş Kanunu Ön Tasarısı, çalışma sürelerini yeniden düzenliyor. Haftalık normal çalışma süresi önceden olduğu gibi yine 45 saat olarak belirleniyor. Fazla mesailerle birlikte bu sürenin 48 saati geçemeyeceği belirtiliyor. Fakat bu 45 saatlik normal çalışmanın çalışma günlerine farklı biçimlerde dağıtılacağı hükme bağlanıyor. Buna göre işveren günlük çalışma süresini 12 saati geçmemek kaydıyla istediği gibi düzenleyebilecek. "Bilim Kurulu", patronlara işgünü 12 saate kadar uzatma hakkı verirken, bunun "işçilerin sağlığını korumak" amacıyla düzenlendiğini iddia ediyor. Yasa maddelerinin gerekçesinde "Bilim Kurulu", günlük çalışmayı 12 saate çıkartan düzenlemeyi tersinden okuyarak "işçiye kesintisiz 12 saat dinlenme olanağı" verilmesi diye yorumluyor. Yani 12 saat çalışmanın adını, 12 saat dinlenme koyuyor! Örneğin patron 48 saati (45 saat normal çalışma+3 saat fazla çalışma) 4 gün 12 saat olarak çalıştırabilecek. Peki boş kalan günler ne olacak? "Bilim Kurulu" patronlar adına bunu da düşünmüş. "Yoğunlaştırılmış çalışma haftası" adı altında, patron bir hafta boyunca 12 saat çalıştırıp, sonraki bir ay içinde fazla çalışılan saatleri denkleştirebilecek. Örneğin haftada altı gün çalışan bir işyerinde, bir hafta boyunca işçiyi 6 günx12 saatten toplam 72 saat çalıştırabilecek, fazla çalışılan süreleri sonraki bir ay içerisinde daha az çalıştırarak denkleştirebilecek.

Böylece hem günlük çalışma süresi 12 saate çıkartılıyor, hem de fazla mesai ücreti kaldırılıyor. Mevcut uygulamada, günlük çalışma süresini geçen çalışma "fazla çalışma" olarak tanımlanıyor ve bu süreler için normal ücretin üzerinde fazla çalışma ücreti ödeniyor, sonraki günler için iş olmasa bile patron ücret ödemek zorunda kalıyor. Yeni tasarıya göre ise örneğin işçi bir haftada 20 saat fazla çalışmışsa, patron ona ya %50 fazla ödeme yapacak, ya da sonraki haftalarda toplam 20 saat eksik çalıştıracak. Böylece patron her saatin hesabını yapabilecek. Bunun anlamı çok açık: İş varsa köle gibi çalış, iş yoksa çalışma! Ama fazla mesai ücreti de isteme!

Boş geçen günler yerine "telafi çalışması" yapılacak!

Tasarının günlük çalışma süresini 12 saate çıkartan 65. maddesinden sonraki madde "telafi çalışması" başlığını taşıyor. 66. maddeye göre işveren, herhangi bir nedenle çalışmanın durdurulduğu saatler yerine, başka günlerde işçiyi çalıştırabilecek. Yani işveren işçiye "bugün iş yok, evine dön. Pazar günü gel çalış" diyebilecek. Ya da iş erken biterse işçiyi evine gönderip, kalan süreleri sonraki günlerde "normal çalışma" olarak çalıştırabilecek.

Ücretsiz izin yasalıyor!

Tasarının 67. maddesi ise "kısa çalışma ve kısa çalışma ödeneği" başlığı taşıyor. Buna göre işveren

"genel ekonomik kriz ya da zorlayıcı sebepler" nedeniyle üretimi geçici olarak ya da kısmen veya tamamen durdurabilecek, ya da çalışma sürelerini önemli ölçüde azaltabilecek. Eğer ücretsiz izin süresi 4 haftayı aşıyorsa, işçiye işsizlik sigortasından "kısa çalışma ödeneği" verilecek. Ücretsiz izin "zorlayıcı sebepler" nedeniyle yapılıyor ve 4 haftayı geçiyorsa, ilk hafta için işçiye işveren yarım ücret ödeyecek, sonraki haftalar için ise işsizlik sigortasından "kısa çalışma ödeneği" verilecek. Fakat bu ödeneği alabilmek için işçinin işsizlik sigortasını alabilecek koşulları yerine getirmesi gerekiyor. Eğer işveren işçi adına işsizlik sigortası için ödemesi gereken primi ödememiş veya eksik ödemişse, 4 haftadan fazla ücretsiz izne çıkartılan işçi kısa çalışma ödeneği alamayacak. Kuşkusuz kısa çalışma ödeneği komik bir ücret olacak. Böylece hem ücretsiz izin uygulaması yasalştırılıyor, hem de patronlar mali bir yükümlülükten kurtarılıyor.

Hafta sonu tatili kalkıyor!

Yasa tasarısının 48. maddesi "hafta tatili" adını taşıyor. "Hafta sonu tatili" kavramının yerini, "hafta tatili" kavramı alıyor. Buna göre işveren, 7 gün içerisinde en az 1 gün (24 saat) olan hafta tatilini istediği bir günde verebiliyor. Yani hafta sonu yerine hafta içinde bir gün tatil edilebiliyor. Bu durumda işçinin hangi gün tatil yapacağı tümüyle işverenlerin keyfine kalacak. Böylece işçi Pazar gününü ailesiyle geçiremeyecek, bir dostunun düğününe veya bir akrabasına misafirliğe gidemeyecek.

Sendikalarda örgütlenmek olanaksızlaşıyor!

Ülkemiz işçilerinin bugün yalnızca 700-800 bini sendikalı. Bunların da büyük kısmı kamuda çalışan işçilerden oluşuyor. Mevcut yasalarda da işçi sınıfının örgütlenmesinin önünde büyük engeller bulunuyor. Ancak sermaye sınıfı, bu engelleri de yeterli bulmayarak, varolan sendikal örgütlenmenin tümüyle tasfiye edilmesini ve işçilerin sendikalarda örgütlenmesinin daha baştan imkansızlaştırılmasını istiyor. "Bilim Kurulu" da hazırladığı İş Kanunu Ön Tasarısı ile işçilerin sendikalarda örgütlenmesini daha baştan olanaksız hale getiriyor.

İşçi sınıfının örgütlenmesine düşmanlık daha ilk maddede başlıyor. Tasarının ilk maddesinde işyeri tanımlaması değiştirilerek, işçilerin birbirlerini tanıması dahi imkansız hale getiriliyor. Mevcut düzenlemedeki "mekana" dayalı işyeri tanımlaması, yeni tasarı ile genişletiliyor. Yeni tasarı ile, işyeri deyince yalnızca üretimin yapıldığı fabrika değil, ülkenin her yanına yayılmış irtibat büroları, ev işleri vb. akla gelecek. Yani yalnızca işin yapıldığı yer değil, iş ile ilgisi bulunan ve aynı işverene ait olan her yer işyerinden sayılacak. Evde çalışanlar, irtibat ve pazarlama bürolarında çalışanlar, farklı bölgelere dağılmış fabrika ve atölyelerde çalışan işçiler sendikalı olabilmek için hep birlikte örgütlenmek zorunda kalacaklar.

Tasarının diğer maddelerinde işyeri tanımlamasının yanı sıra taşeronlaştırma yasalştırıldığı, iş sözleşmeleri çeşitlendirildiği, "ödünç işçi" kavramı getirildiği için aynı işverene çalışan işçilerin

birbirlerini tanıyıp yan yana gelebilmeleri, örgütlenebilmeleri ve yarından bir fazlasını üye yapıp sendikayı yetkili hale getirmeleri mümkün değil. Sendikal örgütlenmeyi engellemek için patronlar çok basit yöntemler geliştirebilirler. Bir örnek verecek olursak: 10 patron bir araya gelip işçilerini birbirlerinin fabrikasında "ödünç işçi" olarak çalıştırır, ne aynı patrona çalışan işçilerin birbirlerini tanımaları, ne de sendikada örgütlenmeleri mümkün olacaktır.

Görülüyor ki, "Bilim Kurulu"nun tasarısı yalnızca ekonomik-sosyal haklarımızı gaspetmekle, kölece çalışma koşullarını getirmekle kalmıyor, sendikalarda örgütlenmemizi de olanaksızlaştırıyor. Eğer bu tasarı yasalştırırsa sendikalar üyesi olmayan tabela örgütlerine, işçiler ise örgütlenemedikleri için her söylenene boyun eğen kölelere dönüştürüleceklerdir.

Saldırıların büyük suç ortakları: Sendika ağaları!

Sermaye sınıfı yalnızca siyasal iktidarı, bilimi, basını, silahı, mahkemeleri, meclisi ve yasaları elinde tutmakla kalmıyor, bunların yanı sıra biz işçilerin örgütleri olması gereken sendikaların da büyük çoğunluğunu kendi denetimlerinde bulunduruyorlar. Bunu da sendikalarımızın başına çöreklenmiş işbirlikçileri aracılığıyla yapıyorlar. "İşçi önderi" diye sendikalarımızın başına yerleştirdikleri bu işbirlikçi-ihanetçi çete aracılığıyla bizleri denetim altında tutuyorlar. Yıllardır her türlü hak gaspı, bu çetelerin ihanetiyle gerçekleşiyor. Milyonlarca işçinin işten atılmasının, sosyal hak gasplarının, kamu kurumlarının tasfiyesinin, sosyal yıkım programlarının hayata geçirilmesinin, ülkemizin emperyalist tekeller ve yerli işbirlikçileri tarafından talan edilmesinin en büyük sorumlusu bu ihanet çeteleridir.

"Bilim Kurulu"nun hazırlamış olduğu "yasa" saldırısının da en büyük suç ortağı yine bu ihanet çeteleridir. "Bilim Kurulu", sendika bürokratlarının hükümet ve işverenlerle yaptığı anlaşmaya göre kurulmuştu. Bu anlaşmayla bu kurulun düzenleyeceği tasarı daha baştan kabul edilmişti. "Bilim Kurulu"nda Türk-İş, Hak-İş ve DİSK'i temsil eden birer "bilim adamı" bulunuyordu. Bu sözde bilim adamları hiç tereddüt etmeden işçi sınıfının mevcut tüm kazanımlarını yok eden bir tasarıya imza attılar. Hiç tereddüt etmediler, çünkü imza yetkisini sendika ağalarından almışlardı. Sendika ağaları şimdi de, tümüyle işçileri köle haline getiren bu tasarıyı meşrulaştırmaya çalışmaktadırlar. Tek tek yasa maddelerini tartışarak işçi sınıfının bilincini bulandırmaya, "şu madde iyi, bu madde kötü" diyerek saldırı karşısındaki mücadeleyi bölmeye çalışmaktadırlar.

Can bedeliyle elde ettiğimiz yüz yıllık tarihsel kazanımlarımızı, bu bir avuç ihanetçi çetenin ellerine bırakmayalım. Çünkü sermaye beslemesi bu işbirlikçi çeteler, haklarımızı altın tepsi ile sermayeye sunmakta asla tereddüt etmeyeceklerdir. Bir Çin atasözü şöyle demektedir: "Bir kez aldatırsan ayıp sana, iki kez aldatırsan ayıp bana!" Oysa bu ağalar bizleri bir kez değil, binlerce kez aldattılar. Bu utançtan kurtulmak için sınıftan yana sendikalar ve sendikacıların, işyeri temsilcilerinin, öncü-sınıf bilinçli işçilerin ve tüm

n yasalaşmasına karşı birleşik mücadeleyi örelim!..

sınıf seferberliği!/2

işçilerin kader birliği yapması, sendikal ihaneti aşmak için birleşmesi şart. Kaybedecek çok şeyimiz yok. Her kim ki, kazanımlarımızın gaspedilmesine suskun kalıyor ve sermaye cephesinde yer alıyorsa, ona “işbirlikçi, ihanetçi, sınıf düşmanı” damgası vurmakta tereddüt etmemeliyiz. Saldırıları karşısında birleşik bir mücadele cephesi örmek ve sendikal ihaneti aşmak için birleşmeli, büyük bir sınıf seferberliğine hazırlanmalıyız.

**Kapitalist barbarlığa,
kuralsız sömürüye ve sendikal
ihanete karşı mücadeleyi yükseltelim!
Topyekûn saldırıya karşı sınıf seferberliği!**

Kapitalistler yaşamımızın her alanında bizlere köleliği dayatıyorlar. Köle gibi çalışıp, köle gibi yaşamamızı istiyorlar. Bunun için de kuralsız, dizginsiz bir sömürü anlamına gelen “esnek çalışma”yı yasalaştırmak ve kıdem tazminatı başta olmak üzere mevcut tüm haklarımızı kaldırmak istiyorlar. Tek amaçları var: Daha fazla, daha fazla, daha fazla kâr!

Fakat biz işçi sınıfı ve emekçiler artan yoksullaşmaya, dizginsiz kapitalist sömürüye, kölece çalışma koşullarına boyun eğmek zorunda değiliz. Sermaye sınıfının bu topyekûn saldırısını püskürtebilmek için ise fazla seçeneğimiz yok. Tek seçeneğimiz, topyekûn bir seferberliğe girişmektir. Bugüne kadar savunmada kalmak bize çok şey kaybettirdi. Sermayenin saldırı oklarını hep kalkanlarımızla savuşturmaya çalıştık. Büyük çoğunluğumuz örgütsüzdük. Bu yüzden işten atılmamak için daha çok çalıştık. Gece-gündüz demeden çalışmayı ve hak gaspları karşısında susmayı tercih ettik. Örgütlü olan küçük bir azınlığımız ise, sendika ağalarının ihanetine göz yumdu. Yani, sermayenin sivri oklarını kağıttan kalkanlarla karşıladık. Yaşam bize bir şeyi öğretti: En iyi savunma, saldırıdır. Öyleyse şimdi saldırıya geçme zamanı. Ama savaş cephesine böylesine çıplak, böylesine dağınık giremeyiz. Fabrika fabrika, mahalle mahalle örgütlenmek ve ellerimizi birleştirmek zorundayız.

Böylesine bir sınıf seferberliğine yalnızca yasa saldırısını püskürtmek için değil, demokratik hak ve özgürlüklerimizi genişletmek; aynı zamanda İMF-TÜSİAD yıkım programlarını parçalamak, ülkemizin kardeş Ortadoğu halklarının üzerine sürülmesine izin vermemek, AB ve ABD emperyalizmine karşı anti-emperyalist bağımsızlık mücadelesini yükseltmek için girişmeliyiz. Ülke bağımsızlığının, halkların kardeşliğini koruyup pekiştirmenin, temel demokratik hak ve özgürlükleri kazanmanın, dayatılan ortaçağın kölece sömürü koşullarını boşa çıkarmanın ve her türlü sosyal yıkımın önüne geçmenin tek güvencesi, biz işçi ve emekçilerin örgütlü mücadelesidir. Milyonları birleştirecek bir seferberliğin ancak fabrika fabrika, mahalle mahalle bugünden başlatılacak eylemlerle mümkün olabileceğini bilmeliyiz.

Boş geçirdiğimiz her saat bizim aleyhimize işleyecektir. Eylem birleşmenin mayasıdır. Bugün

bir fabrikada 100-150 kişiyle çakacağımız bir kıvılcım, yarın onlarca fabrikaya ve mahallelere yayılıp, onbinlerin, milyonların seferberliğine dönüşebilir. Bu kıvılcımı çakmak için işyeri komitelerinde, mahalle komitelerinde, yerel platformlarda örgütlenelim. Basın açıklamalarından iş bırakmalara kadar her türlü eylemleri örgütlemek için seferber olalım. Çağrışı kimin yaptığına bakmaksızın çıkarlarımıza uygun her eylem çağrısına kulak verelim ve taleplerimiz için mücadeleyi yükseltelim.

Sahte “İş güvencesi” yasalaştı!..

Sendika ağaları kölelik yasasına kapı aralıyor!

İki yıldır üzerinde fırtınalar kopartılan ve TİSK başkanı Refik Baydur’un deyimiyle 1,5 yıl meclis kapısında bekletilen İş Güvencesi Yasası nihayet çıktı.

İş Güvencesi Yasası, ortaya atıldığı günden bugüne işçi sınıfının kazanılmış haklarının pazarlık konusu yapılmasına bahane edilmişti. Bu pazarlığın bir ucunda patron örgütleri ve hükümet, diğer ucunda ise sendika ağaları bulunuyordu. Bu pazarlıkların sonucunda konfederasyon başkanları, işveren örgütü TİSK ve hükümetle protokol imzalayarak, iş yasalarının değiştirilmesinde anlaşmıştı. Bu anlaşmanın sonucunda oluşturulan Bilim Kurulu, yasa değişikliğini bir tasarı olarak sunmuştu.

“Kölelik Yasa Tasarısı” diye adlandırdığımız bu tasarıda kıdem tazminatının kaldırılması, kölelik anlamına gelen esnek çalışma ve pazarlık malzemesi olarak piyasaya sürülen sözde iş güvencesi vardı.

Şimdi bu düzenlemelerden ilki, yani sözde iş güvencesi yasalaşmış bulunuyor. Sırada diğer iki düzenlemenin yapılması, yani kıdem tazminatının kaldırılması ve esnek çalışmanın yasalaşması var. Bu iki düzenleme yapılsın diye, İş Güvencesi Yasası’nın yürürlük tarihi 15 Mart 2003’e atıldı. O zamana kadar diğer düzenlemeler de yapılacak, İş Güvencesi Yasası’yla verildiği iddia edilen kırıntılardan geriye bir şey kalmayacak.

“İş güvencesi” yasanın adında da yok, içinde de!

İş güvencesi diye yutturulmak istenen yasanın gerçek adı, “İş Kanunu ile Sendikalar Kanunu ve Basında Çalışanlarla Çalıştıranlar Arasındaki Münasebetlerin Tanzimi Hakkında Kanun”dur. Elbette ki, yasanın isminin hiçbir önemi yok. Gelin görün ki, yasanın isminde olmayan iş güvencesini, içinde de bulmak mümkün değil. Yasa, çalışma hakkını güvenceye almadığı gibi, işten atmanın değil de, işten atmanın kurallarını sıralamış.

Buna göre, işveren işçi çıkartırken geçerli bir neden bulmak ve fesih bildirimini yazılı bir şekilde yapmak zorunda. Eğer işveren usule uymaz ya da ileri sürdüğü neden geçerli olmazsa işçi dava açabilecek. Eğer işveren mahkeme karşısında haklılığını kanıtlayamazsa, mahkeme işçinin işe iade edilmesini, işe geri alınmadığı takdirde 6 aylık ücret ile 1 yıllık ücret arasında tazminat ödenmesini kararlaştıracak. Patron işçiyi işe geri alabilir ya da tazminat ödemeyi kabul edebilir. Tabii işverenler işten çıkardıkları tüm işçiler için gerekçe bulmak zorunda değiller.

Bu zorunluluk birincisi, yalnızca 10 veya daha fazla işçinin çalıştığı yerlerde geçerli. Bugün ülkemizde milyonlarca işçi atölye, büro gibi küçük işyerlerinde çalışmaktadır.

İkincisi, işçinin deniz ve hava taşıma işleri ve ev işleri dışında bir işte çalışıyor olması şart.

Üçüncüsü, işçinin aynı işyerinde kesintisiz 6 ay çalışmış olması şart.

Dördüncüsü ve işin püf noktası ise, işçinin “belirsiz süreli iş sözleşmesi” ile çalışmasının şart olması. Eğer işçi, bugün geçici, mevsimlik, sözleşmeli vb. isimler verilen ve 3 ay, 6 ay, 2 yıl gibi sürelerle bağlanan iş sözleşmesi ile çalışıyorsa, patron işten atarken geçirli bir neden bulmak zorunda değil. Eğer işçi bu dört koşulu yerine getiremiyorsa, söz konusu yasanın koruyucu maddeler denilen maddelerinden faydalanamayacak. İş sözleşmesi her zaman değiştirilebilir ve yenilenebilir. Söz konusu koruyucu maddelerden kurtulmak için işverenin, yasanın yürürlüğe gireceği 15 Mart 2003 tarihine kadar “belirsiz süreli iş sözleşmesi” ile çalışan işçilerin sözleşmesini yenilemesi ve “belirli süreli iş sözleşmesi”ne çevirmesi yeterli. Bu durumda yasa yürürlüğe girdiğinde, özellikle özel sektörde sözde koruyucu maddelerden faydalanan tek bir işçi bile kalmayacaktır. Fakat birazdan da göreceğimiz gibi, patronların böyle bir şeye tenezzül etmelerine bile gerek yok. Çünkü yasanın işten atmak için geçerli neden olarak saydığı nedenler, söz konusu koruyucu maddeleri kağıt üstünde bırakmaya yetiyor.

Güncel taleplerimiz:

- ✓ ‘İş Kanunu Ön Tasarısı’ geri çekilsin!
- ✓ İşten atmalar durdurulsun!
- ✓ Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!
- ✓ 7 saatlik iş günü, 35 saatlik çalışma haftası! Kesintisiz iki günlük hafta sonu tatili!
- ✓ Tüm çalışanlar için genel sigorta! (işsizlik, sağlık, kaza, emeklilik, yaşlılık vb.)
- ✓ İnsanca yaşamaya yeten vergiden muaf asgari ücret! Asgari ücret toplu sözleşme yoluyla belirlensin!
- ✓ Parça başı, akord, primli, taşeron, geçici, mevsimlik, sözleşmeli vb. çalışma sistemleri yasaklansın! Tek biçimli iş sözleşmesi!
- ✓ Sendikal ve siyasal örgütlenmenin önündeki tüm engeller kaldırılınsın! Sınırsız örgütlenme, toplanma, söz, basın, gösteri ve grev hakkı!

Yasanın patronlara getirdiği en büyük yük: Kağıt ve kalem masraflarının artması!

Sözde İş Güvencesi Yasası patronlara işçi çıkarmak için bol bol geçerli neden vermiş. 1475 sayılı İş Yasası'nın 17. maddesi neredeyse olduğu gibi duruyor. 17. maddenin II. bendindeki gerekçeler işverenlere tazminatsız ve bildirimsiz derhal fesih hakkı tanıyor. Bu II. bent "ahlak ve iyi niyet kurallarına uymamak" olarak tanımlanıyor. Maddenin I. bendi ise "sağlık sebepleri" nedeniyle işçinin 3 gün üstüste ya da bir ay içinde 5 günden fazla işe gelmemesini, bulaşıcı ya da işle bağdaşmayacak bir hastalığa yakalanmasını işten çıkartmak için haklı gerekçe sayıyor. Bunların dışında "işçinin yeterliliği veya davranışları ya da işletmenin, işyerinin veya işin gerekleri" işten atmak için yeterli görülüyor. İşveren işte bu nedenlerle işten atarken gerekçesini açıkça belirtmek ve bildirim yazılı yapmak, yani kağıt ve kalem kullanmak zorunda.

Yasa tasarısının gerekçesinde geçerli sebepler şöyle açıklanmış: "İşçinin yeterliliği veya davranışları işçinin kişiliği ile ilgili olan sebepleri oluştururken; işletmenin, işyerinin veya işin gereklerinden kaynaklanan sebepler ise işyeri ile ilgilidir." Madde gerekçelerinde bazı örnekler şöyle sıralanmış:

"1- İşçinin yetersizliğinden kaynaklanan sebepler: Ortalama olarak benzer işi görenlerden daha az verimli çalışma; gösterdiği niteliklerden beklenenden daha düşük performansla sahip olma, işe yoğunlaşmasının giderek azalması; işe yatkın olmama; öğrenme ve kendisini yetiştirme yetersizliği; sık sık hastalanma; çalışamaz duruma getirmemekle birlikte işini gerektiği şekilde yapmasını devamlı olarak etkileyen hastalık, uyum yeterliliğinin azlığı, işyerinden kaynaklanan sebeplerle yapılacak feshlerde emeklilik yaşına gelmiş olma gibi hallerdir.

2- İşçinin davranışlarından doğan sebepler: İş Kanunu'nun 17. maddesinde belirtilen derhal fesih için öngörülen sebepler niteliğinde olmamakla birlikte işçinin hizmet akdine aykırı davranışları olabilir. Bunlara örnek olarak işverene zarar vermek ya da zararın tekrarı tedirginliğini yaratmak; işyerinde rahatsızlık yaratacak şekilde çalışma; arkadaşlarından borç para istemek; arkadaşlarını işverene karşı kışkırtmak; işini uyarılara rağmen eksik, kötü veya yetersiz olarak yerine getirmek; işyerinde iş akışını ve iş ortamını olumsuz etkileyecek bir biçimde diğer kişilerle ilişkilere girmek; işin akışını durduracak şekilde uzun telefon görüşmeleri yapmak, sık sık işe geç gelmek ve işini aksatarak işyerinde dolaşmak gibi haller görülebilir.

3 - İşletmenin, işyerinin veya işin gereklerinden kaynaklanan sebepler: İşyerinden kaynaklanan geçerli sebepler işyerinin dışından veya içinden kaynaklanan sebepler olarak iki yönde değerlendirilebilir: a) İşyeri dışından kaynaklanan sebepler: Sürüm ve satış olanaklarının azalması; talep ve sipariş azalması; enerji sıkıntısı, ülkede yaşanan ekonomik kriz, piyasada genel durgunluk, dış pazar kaybı, hammadde sıkıntısı gibi sebeplerle işyerinde işin sürdürülmesinin olanaksız hale gelmesi, b) İşyeri içi sebepler ise: Yeni çalışma yöntemlerinin uygulanması; işyerinin daraltılması, yeni teknolojinin uygulanması; işyerlerinin bazı bölümlerinin kapatılması; bazı iş türlerinin kaldırılması, gibi sebepler olabilir."

İşveren tek tek işçi çıkarmanın yanı sıra toplu işten çıkarma yoluna da gidebiliyor. İşveren, "ekonomik, teknolojik, yapısal ve benzeri işletme, işyeri ve işin gerekleri sonucu" işçileri topluca işten çıkarabiliyor. 10 ya da daha fazla işçi çıkarılırsa bunun adı "toplular işçi çıkarma" oluyor. Burada da patronun tek yükümlülüğü toplu işçi çıkarmayı, işyeri sendika temsilcilerine veya işçi temsilcilerine, ilgili bölge müdürlüğüne ve Türkiye İş Kurumu'na 30 gün önceden bildirmesi, yani yine kağıt ve kalem kullanması.

Görülüyor ki, işten çıkarmak için patronun bir adet kağıt, bir adet kalem ve yukarıdaki haklı gerekçelerden bir adet bulması, zahmet edip bulduğu gerekçeyi kağıda yazıp işçiye vermesi yeterli. Tabii yasa işçiye de dava açma hakkı tanımış. Eğer en az on kişinin çalıştığı bir işyerinde, deniz ve hava taşıma işleri ve ev işleri dışında bir işte, "belirsiz süreli iş sözleşmesi" ile çalışıyorsanız, aynı işyerinde 6 aylık kıdeminizi doldurduysanız ve eğer haklı olduğunuza inanıyorsanız dava açabilirsiniz!

Yasa sendikal güvence getiriyor mu?

Sendika ağalarının yasayı bu kadar şişirmelerinin gerisinde yasanın sendikal güvence getirdiğine dair iddiaları var. Yeni yasaya göre, işyeri sendika temsilcisi ya da işçi, sendika üyeliği ya da sendikal faaliyeti nedeniyle işten atılırsa, mahkeme işten atılanların işe iadesine, işe geri alınmadıkları takdirde en az bir yıllık ücretleri tutarında tazminat ödenmesine karar verecektir.

Oysa Türkiye'de sendikal nedenlerle işten çıkarma yasağı 1947 yılından beri zaten vardır. 20 Şubat 1947 gün ve 5018 sayılı İşçi ve İşveren Sendikaları ve Sendika Birlikleri Hakkında Kanun'un 9. maddesi "Hiçbir kimse, herhangi bir sendikaya üye olmaya veya olmamaya veyahut üyelikten çekilmeye veya çekilmemeye zorlanamaz" demektir. 15 Temmuz 1963 gün ve 274 sayılı Sendikalar Yasası'nın 19. maddesi de sendikal nedenlerle işten çıkarma yasağı getirmekte, ceza hükmü olarak da "İşverenin bu madde hükümlerine aykırı hareket etmesi halinde işçinin İş Kanunu ve sair kanunlara göre haiz olduğu bütün haklar saklıdır. Bu bent gereğince hükmedilecek tazminat, işçinin ücretinin bir yıllık tutarından az olamaz" denmektedir.

Bugün yürürlükte olan 2821 sayılı Sendikalar Yasası da aynı yasağı getirmekte, yasağın ihlali durumunda "işçinin ücretinin bir yıllık tutarından az olmamak üzere bir tazminata hükmedilir"

denmektedir.

Görülüyor ki, İş Güvencesi Yasası ile 1947'den bu yana şu veya bu biçimde yasalarda varolan "sendikal nedenle işten çıkarma yasağı" yeniden yasalaştırılıyor ve biraz daha tanımlı hale getiriliyor, o kadar. Sendika bürokratları da, işçilerin akın akın sendikalara üye olup kendilerine aida ödeyeceklerinin hayalini kuruyorlar.

Gerçek bir iş güvencesi için mücadeleyi yükseltelim!

Çalışma hakkı güvence altına alınmadıkça herhangi bir iş güvencesinden bahsedilemez. Eğer patron yine istediği zaman işçi atacaksa, çalışma hakkı güvence altına alınmayacaksa, bunun adı iş güvencesi olabilir mi? İş Güvencesi Yasası, iş güvencesi getirmiyor, yalnızca işçilere dava açma ve kazanırsa tazminat alma hakkı tanıyor, o kadar.

Gerçek bir iş güvencesi çiçek dağıtarak kazanılabilir mi? İş Güvencesi Yasası gündemde iken sendika ağaları işverenleri çiçeklerle ikna ettiler. Yaptıkları gizli pazarlıklarda onlara "merak etmeyin, iş kanununda yapılacak değişikliklerle bu yasa daha yürürlüğe girmeden kalkmış olacak" sözü verdiler. Bu yüzden yürürlük tarihinin 15 Mart 2003'e alınmasında anlaşılabilir. İşçi sınıfının kararlı ve birleşik bir mücadelesi olmadan gerçek bir iş güvencesi sağlanamayacağı gibi, bugünkü biçimiyle bile olsa söz konusu iş güvencesi yasasından faydalanması da mümkün olmayacaktır.

İşçi sınıfı "Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi" talebiyle mücadeleyi yükseltmek, kıdem tazminatını kaldıran ve kölece çalışmayı getiren İş Kanunu Ön Tasarısı'nın yasalaşmasına izin vermemek zorundadır.

**İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!
Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!**

Öncü İşçi Platformları

Bir yıl kadar önce; TİSK, Çalışma Bakanlığı, Türk-İş, Hak-İş ve DİSK temsilcileri arasında yeni iş kanununu hazırlamak üzere bir "Bilim Kurulu"nun oluşturulacağı ve bu kurulun hazırladığı taslağa itiraz edilmeyeceği bir protokolle imza altına alındı. Bu protokol, sendika ağalarının bu kapsamlı saldırıya suç ortağı olduklarını kanıtıyor...

İbret belgesi...

Dünyada meydana gelen ekonomik ve sosyal gelişmenin hızı ve niteliği, bölgesel entegrasyonlar, pek çok alanda yenilik ve değişimlere yol açmaktadır. Bunlara uyum sağlamak bizim açımızdan iki noktada önemlidir.

Gelişimin bir ucunda, uluslararası örgütlerde zeminini bulan çalışma standartlarının yükseltilmesi ve bunların dünya ticareti ile ilişkilendirilmesi yer alırken diğer uçta ise uluslararası ekonomik rekabetin yoğunlaşması bulunmaktadır. Böylece sosyal gelişme ve insan merkezli amaçlar ile bunu gerçekleştirecek ekonomik gelişimin önündeki engelleri bir arada ele almak gerekmektedir.

Çalışma yaşamımızı düzenleyen yasaların çağdaş gelişim çizgisine uygun biçime getirilmesi için, taraflarca önerilen ve üniversitelerimizin çalışma yaşamı ile ilgili saygın öğretim üyelerince oluşturulan "Bilim Kurulu"nun, öncelikle 1475 sayılı İş Kanunu'ndan başlamak ve 2821 sayılı Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Kanunu'nu ele almak üzere, bu yasalarda gerekli değişiklik ve düzenlemeleri yapmaları kabul edilmiştir. Böylece sosyal diyalog içinde üretilecek çözümün sosyal faydası daha büyük olacaktır.

"Bilim Kurulu", Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nı temsilen üç, Türk-İş, DİSK ve Hak-İş konfederasyonlarını temsilen birer, Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu'nu temsilen üç olmak üzere, dokuz öğretim üyesinden oluşacak, sekretaryası ise Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nca yürütülecektir.

Kurulun oy birliği ile alacağı kararlar herhangi bir çekince ileri sürülmeden taraflarca kabul edilmiş sayılacak, oy çokluğu ile alınan kararlar da kabul edilmiş sayılacak fakat bu konularda tarafların deklarasyon hakkı saklı kalacaktır.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın da en geç Eylül 2001 sonuna kadar bitirilmesi düşünülen bu çalışmalar sonucu elde edilecek tasarı metinlerini 2001 yılı sonuna kadar yasalaştırılmak üzere gerekli girişimleri yapacağına ilişkin bu protokol 26 Haziran 2001 günü imza altına alınmıştır.

Yaşar Okuyan/Bakan (imza)

Refik Baydur/TİSK Genel Başkanı (imza)

Bayram Meral/Türk-İş Genel Başkanı (imza)

Süleyman Çelebi/DİSK Genel Başkanı (imza)

Salim Uslu/Hak-İş Genel Başkanı (imza)

Kapitalizm doğanın da düşmanıdır...

Tekellerin aşırı kâr hırsı insanlığı felakete sürüklüyor

M. Mert

Dünyada işçi ve emekçiler tarafından yaratılan tüm değerlerin bir yaratıcısı insan emeği ise diğer kaynağı da gerekli kaynakları sağlayan doğadır. Dünyadaki tüm ekosistemlerin insanlığa sunduğu bedava hizmet ve ürünlerin toplam değeri, dünyanın tüm kişi başına düşen ulusal gelirler toplamının yani 33 trilyon doların iki katı civarında. Bu nedenle doğadaki uyumun korunması ve tahrip edilmesinin önlenmesi insanlık açısından bir zorunluluk.

Oysa ki bugün kapitalist sistem hayatın kaynağı olan doğayı bilinçli ve yıkıcı politikalarıyla yok etmekte. Kapitalizmin azami kâr yasası doğrultusunda uygulayageldiği politikalar insanlığı savaş, yoksulluk, açlıkla karşı karşıya bırakmakla kalmıyor, insan-doğa uyumunu bozarak dünyanın da yok oluşunu hazırlıyor. Uzmanlar aşırı tüketim ve doğanın katledilmesi politikalarının bu haliyle devam etmesi sonucunda, dünyanın 2050 yılında yaşanılmaz hale geleceğini ve insanoğlunun yaşamak için yeni bir gezegen aramak zorunda kalacağını vurguluyorlar. Tatlı su kaynaklarının hızla yok olması, küresel ısınma, ozon tabakasının delinmesi, canlı türlerinin yok edilmesi, buzulların erimesi, ormanların yok edilmesi dünyanın, yani insanlığın sonunu hazırlıyor.

Kapitalizmin ölçsüz tahribatına doğanın tepkisi

Kapitalizmin eko-sistemin yok olmasına neden olan politikalarına artık doğa da oldukça sert tepkiler vermeye başladı. Pek çok ülke geçtiğimiz haftalarda aşırı yağışlar, seller, orman yangınları, bunların yanında aşırı kuraklık ve susuzlukla boğuştu. Avrupa yüzyılın en büyük sel felaketiyle karşı karşıya kaldı. Almanya'da onbinlerce kişi tahliye edildi. Ölenlerin sayısı 14'e çıkarken 30 bin kişinin daha tahliye edilmesine başlandı. Çek Cumhuriyeti'nin başkenti Prag da günler boyu selle boğuştu ve geniş çaplı tahliyeler yapıldı. Slovakya'da 5 kentte olağanüstü hal ilan edildi. Avusturya da sellerden nasibini aldı. Seller sonucu Avusturya'da 10 bin konut oturulamayacak hale geldi, yaklaşık 200 bin kişi evsiz kaldı.

Seller sadece Avrupa'da değil dünyanın diğer bölgelerinde de yıkıma neden oldu. Hindistan da seller sonucu 9 kişinin daha ölmesiyle ölü sayısı 290'a çıktı. Nepal, Bangladeş ve Hindistan'da seller sonucu ölenlerin sayısı 800'ü geçti. Pakistan'da aşırı yağışlar sonucu oluşan sellerde 15 kişi ölümlerine Çin'de ölenlerin sayısı 250'ye çıktı. Bunların yanında Rusya'dan Vietnam'a dek pek çok ülke sellerle boğuşuyor.

Tekellerin aşırı kâr ilkesi elvermediği için...

Dünyayı etkisi altına alan sellerin temel nedeni küresel ısınma. Konu hakkında araştırma yapan

uzmanların birleştikleri ortak nokta, başta ABD olmak üzere emperyalist ülkelerin küresel ısınmaya neden olmaları, ancak buna karşın gerekli önlemleri almadıkları oldu. Geçtiğimiz yıl ABD yönetimi; tekellerin kârlarında azalmaya yolaçacağı ve diğer ülkelerle rekabetin zayıflayacağı gerekçesiyle, küresel ısınmaya neden olan gazların kullanımını azaltmayı öngören KYOTO Protokolü'nü onaylamayı reddetti. Bu anlaşma başta fosil atık yakıtlarının kullanımının azaltılması ve alternatif enerji kaynaklarının geliştirilmesini de içermektedir. Ancak bu ABD petrol tekelleri tarafından kabul edilemez bulunarak, anlaşmanın imzalanması engellendi.

Görüldüğü gibi gözü dönmüş tekeller kârlarının azalmasındansa dünyanın yok olmasını tercih ediyorlar. Küresel ısınmanın artmasıyla kutupların erimesi de hız kazandı. Bugün Çin-Hindi ülkelerinin bir kısmı deniz sularının yükselmesi sonucu kıyı kesimlerinin sular altında kalma tehlikesiyle karşı karşıya. Suların yükselmesiyle hem tarım alanları sular altında kalıyor, hem de içilebilir su kaynakları deniz suyuna karışarak yok oluyorlar. Bu da zaten tükenmekte olan içme suyu kaynaklarının yok olmasını hızlandırıyor.

Küresel ısınma ve tekellerin atmosfere saldırdığı gazlar ozon tabakasının delinmesine ve iklim dengelerinin bozulmasına yol açıyor. Dünyanın bir kısmı sellerle boğuşurken bir kısmı da aşırı sıcaklarla ve kuraklıkla karşı karşıya. Kuraklık ve tekellerin insan yaşamını hiçe sayan politikaları sonucu her gün 24 bin insan açlıktan ölüyor. 800 milyon kişi ise açlık tehlikesiyle karşı karşıya.

Ancak görünen o ki, bu kadarı bile tekellerin kârlarını azaltmak pahasına gerekli önlemleri almaları için yeterli bir neden değil.

Dünyada 1.5 milyar insan temiz içme suyundan, 2.5 milyar insan da kirli suların arıtılmasını içeren koruyucu sağlık hizmetlerinden yoksun durumda. Her yıl 250 milyon kişi suyla gelen hastalıklara

yakalanıyor ve yılda 5 ila 10 milyon insan bu nedenle hayatını kaybediyor. Yeryüzünde ulaşılabili temiz suyun yarısı bugün kullanılıyor ve 2025'e kadar üçte birinin tüketilmiş olması bekleniyor. Dünyada başgösteren su sorununun temel nedeni tekellerin aşırı kâr amacıyla uyguladığı politikalar oldu. Tekeller sadece suyu kirletmekle kalmıyor, bunun yanında suyun dağıtım ve kullanım politikalarında etkin olarak milyonlarca insanın sussuz kalmasının sorumluluğunu da taşıyorlar. Bunun faturasını ödemekse şimdilik işçi-emekçilere ve dünyanın yoksul halklarına düşüyor.

“Ya barbarlık içinde çöküş ya sosyalizm!”

Belli periyotlarla düzenlenen toplantı ve forumlarda emperyalist tekellerin sözcüleri durumunda bulunan devlet başkanları adeta

günah çıkarıncasına sorumluluğun bir kısmını kabul edip asla tutmayacakları sözler veriyorlar ve kurtarıcılığa soyunuyorlar. Ancak görünen o ki kurtarılanın da bir bedeli var; o da tekellerin hareket alanlarının geliştirilmesi ve zorunlu ihtiyaçları da kapsayacak şekilde uluslararası ticaretin tamamen liberalleştirilmesi. Tekeller sanki kendi politikalarının bir ürünü değilmiş gibi, açlık ve susuzluğa karşı yardım etme karşısında bu alandaki politikalarda belirleyici olmak istiyorlar. ABD ve Avrupa'nın isteği, uluslararası ticaretin liberalleşmesi üzerinden, bağımlı ülke ekonomilerinin kapılarını ardına dek emperyalist tekellere açmalarınıdır.

Bunun yanında göz boyamak amacıyla dünyanın korunmasına dönük anlaşmalar imzalanmıyor değil. Bugüne dek 500 civarında uluslararası ve bölgesel anlaşma imzalandı. Ancak bu anlaşmalar bizzat imzacıları olan tekeller tarafından daha imzalar kurumadan çiğnendiler. Anlaşmalar sadece emperyalist tekellere bağımlı ülke ekonomilerine müdahale olanağı sağladıklarında hayat buldular. Bu nedenle anlaşmalar çevreciler tarafından “kağıttan kaplanlar” olarak tanımlanmakta.

20. yüzyılın başında komünist önder Roza Lüksemburg tarafından yapılan tanım bugün daha da güncelleşmiş olarak karşımızda duruyor: “Ya barbarlık içinde çöküş ya sosyalizm!”

Bugün ya emperyalizmin dünyayı ve insanlığı yok etme pahasına kârlarını arttırmak için uyguladıkları politikalara seyirci kalacağız ya da kendi yaşamımız üzerinde oynanan bu oyunlara dur diyeceğiz. İlki insanlığın bir avuç tekelin çıkarları için yok olmasına neden olacakken, diğeri insanlığın kapitalizmi tarihin çöplüğüne atarak günümüzü ve geleceği kazanmasını sağlayacak. İnsanlık onuruna sahip çıkan herkes kendi ve insanlığın geleceğine de sahip çıkmak zorunda.

O halde önümüzdeki tek çıkar yol mücadele bayrağını yükseltmek olacak.

Emperyalist tekellerin dediği oldu...

Dünyanın en büyük zirvesi fiyaskoyla sona erdi

Güney Afrika'nın Johannesburg kentinde 26 Ağustos-4 Eylül tarihleri arasında BM-Dünya Sürdürülebilir Kalkınma Zirvesi gerçekleşti. Bu, 1992 yılında Rio de Janeiro'daki BM Yeryüzü Zirvesi'nden 10 yıl sonra, doğayı koruma ve yoksullukla savaş için yapılan dünya çapındaki en geniş katılımlı toplantıydı. Onbinlerce kişinin izleyici olarak geldiği toplantıya 100 ülkenin devlet ve hükümet liderleri de 2 Eylül'den itibaren katıldılar.

Sözde dünyanın geleceği ve zengin-yoksul uçurumunun nasıl üstesinden gelineceğinin tartışılıp karara bağlanması düşünülen bu toplantı 9 gün sürdü ve kuru bir gürültüden öteye gitmedi. Ne varılan nokta itibarıyla, ne de yoksulluk ve çevre sorununu çözme konusunda hiçbir ilerleme kaydedilmedi. Alınan ama hiçbir yaptırım gücü olmayan bir-iki ufak karardan başka... Şimdiye değin kararaştırılmış tüm anlaşmalar zaten olduğu gibi korundu.

Tekellerin gölgesinde bir zirve

Zirve beklediğimiz gibi yarısı 2 doların altında yaşamak zorunda kalan dünyanın yoksul halkları için hiçbir sonuç getirmeyen, batılı emperyalist devletler ve tekeller tarafından başarılı olarak ifade ediliyor. Zira müzakerelerde, başından sonuna değin DTÖ tarafından sürdürülen uluslararası ticaretin

liberalleşmesi ağırlığını korudu. Zirve ABD ve AB gibi emperyalist ülkelerin ve hizmetinde bulunduğu tekellerle kapalı kapılar arkasında aldıkları kararların basıncı altında sürdü.

Zirvede zengin ülkelerle az gelişmiş ülkeler zaman zaman karşı karşıya geldiler. Emperyalist devletler var olanı sürdürme yönlü bir tutum sergilediler. Sayfalarca yazılı metinlerin virgülleri ve noktaları üzerine tartışmayı yeğlediler.

Az gelişmiş ülkelerin oluşturduğu G-77 grubu ülkeleri ise Rio'da 10 yıl önce kendilerine verilen sözler için Johannesburg'da bir kez daha mücadele etmek zorunda kaldılar. Belli konuları tartışma gündemine bile sokmakta başarılı olmadılar. Örneğin zirvede bol bol yoksulluktan söz edildi, ama buna karşı alınacak önlemler konusu tümüyle es geçildi.

Zirveye izleyici olarak katılması beklenen bazı hükümet dışı sivil toplum örgütleri zirveyi tekellerin hakimiyetinde süreceği gerekçesiyle protesto edip hiç katılmazken, bazıları ise zirveye umut bağlayarak Johannesburg'a gittiler. Bunların birçoğu emperyalist tekellerden ve onların

devletlerinden medet ummanın yanılığını orada bir kez daha anladılar. Son gün birçok grup zirvede önemli bağlayıcı kararların alınmamasını protesto ederek salonu terkettiler

Yaptırım gücü olmayan Zirve kararları

* **Biyolojik çeşitlilik ve doğal kaynaklar:** Dünya ekolojik sistemindeki ağır tahribatın neden olduğu bitki ve hayvan çeşitlerinin yok olması 2010 yılına değin belirgin olarak düşürülecek. Göl ve orman gibi doğal kaynakların yok olması durdurulacak.

Kağıt üzerinde kalacağı şimdiden kesin olan bu kararlar, aynı konuda daha önce varılan anlaşmaların bile oldukça gerisinde.

* **Nesli tükenen canlı türlerinin korunması:** Zirve, balık rezerveleri azalan bölgelerin dinlendirilerek 2015 yılına değin eski haline gelmesini sağlanmasını kararlaştırdı. Oysa bu kararın hayata geçirilmesi için hiçbir yaptırım gücü ortada yok.

Denizlerin korunması ve balıkçılık konularında, Afrika ve Güney Amerika devletleri temsilcileri konuşmalarında Avrupalıları, denizlerin "gerçek yağmacı"ları olarak suçladılar.

* **Zirvenin en temel sorunu içme suyu ve sağlık sorunuydu.** Bilindiği gibi dünyada temiz içme suyu

kaynakları zengin ülkelerin elinde bulunuyor ve halen dünyada 2 milyar insan temiz içme suyundan yoksun. Johannesburg zirvesi içme suyundan yararlanamayan insanların sayısını 2015 yılına değin yarıya düşürmeyi kararlaştırdı.

Ayrıca kanalizasyondan yararlanamayan insanların sayısının da 2015 yılına değin yarıya düşürülmesi kararı alındı.

Temiz su hizmetinden yararlanamayan ve kirli suyun neden olduğu sıtma ve ishale yakalanan milyonlarca çocuğun yaşamını yitirmesinin de önüne geçileceğinden sözedildi.

Ama bu konuda da herhangi bir yaptırım uygulaması yok.

Su hizmetleri de meta olarak özelleştirilecek ve yabancı emperyalist tekellerin en fazla iştahını kabartan bir alan. Bu konuda özellikle Batı Avrupalı tekeller Afrika pazarına girmek için yarış içindeler.

Ev sahibi Güney Afrika'da Apartheid rejiminden bu yana özellikle siyahların oturduğu yoksul semtlerinde yaşayan 9,3 milyon insan için su boruları döşendi. Ama halen 6 milyon insan içme suyundan mahrum. Güney Afrika'da sendikalar ve sol örgütler uzunca bir süredir su şebekelerinin özelleştirilmesine karşı da mücadele ediyor ve suyun yoksullar için ücretsiz olmasını savunuyorlar.

* **Yoksulluk:** Zirve yoksulluğun ve çevre sorunun birbirinden bağımsız olmadığını kabullendi. Buna bağlı olarak günde 1 doların altında gelirle yaşamak zorunda olan 1.5 milyar insanın sayısının da yarıya düşürüleceğine dair peşinen hiçbir inandırıcılığı olmayan bir karar aldı.

Toplantıda açlar ülkesi Zambiya'nın devlet başkanı açlık üzerine bir konuşma yaptı; kendilerine emperyalistler tarafından gıda yardımı olarak gönderilen genetik değişikliğe uğramış besin maddelerinin gerçekte zehir olduğunu artık anladıklarını ve bundan böyle bunları kabul etmediklerini açıkladı. Bilindiği gibi genetik tarım Amerika'da hızla büyüyen kârlı bir sektörü oluşturuyor. Bu ise giderek yoksul ülkelerdeki tarımı tükenişe götürüyor ve birçok ülkede çiftçiler ve üreticiler buna karşı mücadele ediyorlar.

* **Kimyasal maddelerin** insan ve doğa üzerinde olumsuz etkisi 2020 yılına değin asgari düzeye çekilecek.

* **Enerji ve iklim:** Zirvede Kyoto Protokolü'ne imza için çağrı yapıldı. 1997 yılında imzalanan ve sera gazlarını düşürmeyi öngören Kyoto Protokolü'nü 98 yılında imzaladığı halde uygulamayan Çin yeniden protokolü kabul ettiğini açıkladı. Rusya ise son gün protokolü imzalayacağını ilan etti. Avusturalya halen imza atmayanlardan.

Çevreyi en fazla kirleten ABD emperyalistleri Bush'un başa geçmesiyle birlikte bu protokolü tanımadıklarını açıklamışlardı. Zaten Bush zirveye de katılmayı reddetmişti. Zirveye katılan Amerika'nın Dışişleri Bakanı Colin Powell ise, çevrecilerin protestoları arasında ABD'nin çevre politikasını savunarak, dünyadaki yoksulluğu önlemek için attıkları sözde somut adımlarından dem vurdu.

Yıl sonuna değin yasallaşması beklenen Kyoto Protokolü'ne çevreyi en fazla kirleten dünyanın emperyalist jandarması ABD onay vermiyor. Bu ise protokolün uygulanabilirliği konusunda endişeleri

büyütüyor.

Ama bunu fırsat bilen Avrupalı emperyalistler birden bire çevre şampiyonları oluverdiler. Alman başbakanı Schröder, yenilenebilir enerji ile ilgili yaptığı konuşmasında, Almanya'nın önümüzdeki 5 yıl içinde geri ülkeleri 500 milyon euro yardım ile teşvik edeceğini açıkladı. Chirac ve Blair de benzer konuşmalar yaptılar. AB'nin yenilenebilir enerji payını 2010 yılına değin yüzde 13'ten 15'e yükseltmek çağrısı, ABD ve OPEC ülkeleri tarafından bloke edildi. Ve böylece, küresel ısınmayı daha da ağırlaştırmadan, 2 milyar insana nasıl elektrik sağlanacağı sorunu, yani yenilenebilir enerji kaynakları ile ilgili karar bir başka bahar kaldı.

* **Ticaret ve küreselleşme:** Uluslararası çevre sözleşmeleri Dünya Ticaret Örgütü kurallarıyla denkleştirildi ve eşit çevre anlaşmasına imza atıldı. DTÖ sözde bundan böyle kalkınma ve çevre hedeflerine karşı umursamaz davranamayacak.

Çevreye zarar veren sübvansiyonlar da kaldırılacak (örneğin taş kömürü sübvansiyonları). Ama rekabet kırıcı sübvansiyonlarda anlaşma sağlanamadı. Bunu yoksul ülkeler tarım alanında istemişti. Ama 2001 yılında Doho'da alınan DTÖ kararlarının ötesine geçilemedi. AB ve ABD'nin adil olmayan tarım sübvansiyonlarına dokunulmadı.

Yoksul ülkeler bu zirvede de ürettikleri tarım ürünlerinin uluslararası pazarlara girmesini talep ediyorlardı. Bu ülkeler ABD ve AB ile yaptıkları tüm sözleşmelerde kendi sınırlarını onların tarım ürünlerine açmak zorunda kalıyor, kendi ürünlerini ise buralara ya hiç süremiyor, ya da çok ucuza sürebiliyordu.

Az gelişmiş ülkeler giriş gümrüğü ödemek zorunda kılarken, birçok tarım ürününü gümrüksüz kendi ülkesine bırakmak mecburiyetindeydiler. Örneğin Güney Afrika Avrupa'dan et, İrlanda'dan yağ, Fransa'dan şarap ithal ediyor, çoğunlukla Afrikalı çiftçi ve üreticilerden daha ucuza. Bazı ülkelerde ise Avrupa'nın ve Amerika'nın büyük ihracatçıları kendilerine büyük kârlar sağlayan besin endüstrisinde sadece kendileri hakim olmak için daha saldırgan politika izleyebiliyorlar.

* **Sürdürülebilir kalkınma:** Bu konuda öncelikleri belirleme rolü tekellere verildi. Zaten "sürdürülebilir kalkınma", kapitalist ve serbest piyasayı temel alan ekonomik kalkınmadan başka bir şey değildir. Birleşmiş Milletler'in geçtiğimiz aylarda, Bayer, BASF, DaimlerChrysler gibi 44 uluslararası tekel tarafından oluşturulan Global Kompakt anlaşması çerçevesinde kalkınmada uluslararası tekellere rol biçmesi, yoksul ve az gelişmiş ülkelerin su, elektrik, sağlık ve eğitim gibi kamu hizmetlerinin emperyalist şirketlerin elinde toplanmasını hızlandıracak.

Johannesburg sokaklarından protestolar

Johannesburg'da geçtiğimiz cumartesi günü dünya zirvesi son raunduna girerken protestolar kentin sokaklarına taşı. İndaba Birliği altında biraraya gelen sosyal hareketlerin ve topraksızlar hareketinin çağrısı üzerine 10 bin kişi sokağa çıkarak, IMF, DTÖ, DB ve hükümetlerin özelleştirme politikalarını protesto etti.

Yürüyüşe anti-özelleştirme forumu ve topraksızların kırmızı tişörtleri yanında Filistin bayrakları rengini veriyordu. Yürüyüşte sık sık "Yaşasın Filistin!" sloganları da haykırıldı. Borçlara karşı ise "Biz sizlere hiçbir şey borçlu değiliz, o halde ödemiyoruz!" şiarı ileri sürüldü. Afrika'daki yoksulluğun, açlığın ve hastalığın baş nedeni olan emperyalist borçları protesto ettiler.

Sendikalar konfederasyonu COSATU ve hükümet partisi ANC taraftarları da 5 bin kişilik ayrı bir yürüyüş gerçekleştirdiler.

Protestolar dünyanın diğer kentlerine de sıçradı. Kolombiya'nın başkenti Bogota, Japonya'da Tokyo, Avustralya'da Melbourne ve birçok Afrika ülkesinin yanında Avrupa'da da Kopenhag, Londra, Amsterdam, Varşova, Barcelona ve Romanya'da Timisoara kentinde protestocular sokağa çıktılar.

Fakirlere "vah vah" toplantısı

Güngör Uras

2.8 milyar insan günde iki dolardan (3.2 milyar lira) daha az bir parayla geçiniyor. Bunlardan (150 milyonu çocuk) 800 milyonu "aç". Dünyadaki zenginliğin yüzde 80'i dünya nüfusunun yüzde 15'inin elinde.

Afrika ve Asya'da 1.1 milyar kişi, sağlıklı içme suyundan yoksun. Susuzluk, Hindistan, Çin, Batı Asya, Ortadoğu ve eski Sovyet toprakları ve ABD'nin batısında öncelikli sorunlardan. Dünya nehirlerinin yüzde 50'si kirli.

Her yıl 3 milyon kişi hava kirliliğinden, 5 milyon kişi su kirliliğinden ölüyor.

Tüm dünyada hızlı artan nüfusu beslemek amacıyla yapılan bilinçsiz tarım, toprağı öldürüyor. ABD ve Meksika'nın toplam yüzölçümünden daha büyük bir alan bilinçsiz tarım nedeniyle canlılığını yitirdi.

İnsan, hava, su ve toprağı, bunların kendi kendilerini yenileyebilmeleri için gereken süreden 20 kat daha hızlı tüketiyor.

11 bin tür canlı, (memelilerin ve sürüngenlerin dörtte biri) balıkların yüzde 30'u ve kuşların yüzde 12'si, yakın gelecekte yok olacak. Dünyanın çehresini değiştirecek olan bu yok oluşun nedeni, canlıların doğal ortamlarının daralması.

Yüze yakın ülkeden başkan var

Ormanların yüzde 40'ı, 10-20 yıl içinde kesilecek veya yanacak.

Petrol, gaz ve kömür tüketiminden kaynaklanan gazlar, güneş ışıklarını atmosfere hapsederek dünyanın ısınmasına yol açıyor. İklim değişiyor. Yazlar kış, kışlar yaz oluyor. Yağmurlar, seller ortalığı yıkıyor. Sera etkisi yaratan gazların en önemlilerinden

karbondioksitin oranı 1750 yılından bu yana yaklaşık yüzde 30 yükseldi. Artış devam ederse, 2100 yılında atmosferin sıcaklığı 5.8 derece artacak. Antartika üzerindeki ozon deliğinin genişliği 30 milyon kilometrekareye ulaştı.

İşte bu tabloda, "doğanın korunması ve küreselleşmenin yoksul ülkeler aleyhine gelişmesinin önlenmesi konularını tartışmak üzere" Güney Afrika'nın Johannesburg kentinde "Dünya Sürdürülebilir Kalkınma Zirvesi Toplantısı" yapılıyor. 4 Eylül tarihine kadar devam edecek toplantıya yüze yakın ülkenin devlet ve hükümet başkanları ile bu ülkelerden 45 bin delege katılıyor. Bu toplantı on yıl önce Brezilya'nın Rio şehrinde yapılan BM Yeryüzü Zirvesi'nin devamı niteliğinde. Rio zirvesinde sera gazı salınımının azaltılarak küresel ısınmanın durdurulması, çölleşmenin yayılmasının önlenmesi gibi konularda karar alınmıştı. Ama Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Kofi Annan on yılda bu konuda hiçbir gelişme kaydedilmediğini açıkladı. Johannesburg zirvesinde (1) Temiz su, (2) Temiz enerji, (3) Daha iyi sağlık hizmeti, (4) Daha iyi tarım, (5) Biyo-çeşitlilik/canlı türlerinin korunması konularında karar alınması bekleniyor.

Zengin ülkelerin kötü komedisi

Rio zirvesinin hiçbir işe yaramadığını gören eleştirmenler Johannesburg zirvesini de "Rio'da olduğu gibi zengin ülkelerin salıncı olduğu kötü bir komedi" olarak niteliyor.

Ergin Yıldızoğlu'nun Dünya Bankası'nın yoksulluk alanında uzmanlaşan ekonomisti Branko Milanović'ten aktardığı gibi, "Nasıl oluyor da çok sayıda yapısal uyum programı ve IMF düzenlemesinden sonra Afrika'nın kişi başı milli hasılası 20 yılda bir kuruş artmadı? Tersine 24 Afrika ülkesinde kişi başı hasıla 1975 düzeyinin, 12 Afrika ülkesinde 1960 yılındaki rakamın gerisine düştü?"

Türkiye adına bu gibi toplantılara katılanlar, Türkiye'nin, Türk insanının çıkarlarını savunacak yerde, "güçlülerin yanında" yer almayı tercih edegeliyor. Örneğin bu toplantıya hükümet adına katılmak üzere Johannesburg'a gidenlerin neyi savunacaklarını, hangi konularda kimlerin yanında yer alacaklarını duyan, bilen var mı?

"Gücendirmeyelim" çekincesi

Bu, belki de, Türkiye'de tüm siyasi partilerin IMF programlarına bağlılığının, ABD'yi ve Türkiye'ye kredi vermesi beklenen Batılı ülkeleri gücendirmedeki çekingenliklerinin bir sonucu.

Varsın birçok ülke ve birçok insan Birleşmiş Milletleri, Dünya Bankası, IMF ve Dünya Ticaret Örgütü ile aynı kefeye koysun. Varsın bu kuruluşları güçlülerin, güçsüzlere karşı kullandıkları silah olarak görsün. Varsın dünya liderleri fakirler için toplanan bu zirvelerde istakozlu-havyarlı mönüler ile ağırlansın... Biz Türkler "kibar insanlarız" (!) Gücendirmemek için Birleşmiş Milletler, IMF ve Dünya Bankası konularında sesimizi çıkartmaktan, eleştiri yapmaktan çekiniriz. Küreselleşmenin kötü yanlarından söz edip, güçlü ülkeler ile aramızın bozulmasını istemeyiz. (Milliyet/2 Eylül 2002)

Kontr-gerillanın kirli savaş tarihinden bir sayfa:**6-7 Eylül olayları...****A. Ersin**

6-7 Eylül olayları olarak anılan vahşeti bugün bile kelimelere dökmek zordur. Zira yaşananları anlatabilmek, aradan geçen on yıllara rağmen kolay değil. Biz burada yaşananlar hakkında kabaca bir fikir vermeye çalışmakla yetineceğiz.

Bugünden bakıldığında 6-7 Eylül'ün üzerine söylenecek olan, olayların Kıbrıs dolayısıyla çıktığıdır. Fakat bu yerleşmiş kanı gerçekliğin yalnızca küçük bir parçasıdır. Oysa ki bu iğrenç provokasyon yakın tarihteki birçok şeyi anlamak açısından anahtar rolü görebilecek önemdedir. 6-7 Eylül'ün gerçekliğini anlamak, o dönemin somutunda Türk burjuvazisinin düzen ve devlet gerçekliğini, emperyalizme ilişkilerini ve Kıbrıs sorunundaki tutumunun arka planını anlamak demektir. Bu yönleriyle o günden bugüne de ışık tutacak niteliktedir.

Basının katkısıyla hazırlanan provokasyon

1955'te yaşanan olaylar esasta iki ilde meydana gelmiştir, İstanbul ve İzmir. İstanbul'da yaşanan olayların fitili, (sahibi o zamanki adı MAH olan MİT'in hizmetinde çalışan) *İstanbul Ekspres* gazetesi tarafından ateşlendi. Fakat geçmeden belirtelim, olayların zemini bir bütün olarak dönemin mehmetçik basını tarafından (özellikle *Cumhuriyet*, *Tercüman*, *Hürriyet* ve *Yeni Sabah*) önceden hazırlanmıştır. Yaratılan Rum karşıtı hava bilinçli olarak sokaklara da yansıtılmıştır. Olayların bir tek zamanı bilinmemektedir. Patlayacak bombanın fitili 6 Eylül tarihli *İstanbul Ekspres*'in 2. baskısında ateşlenir. Geçmeden ekleyelim, bu gazete normalde 20-30 bin basmaktadır, ancak bu sefer 290 bin basmıştır.

Sonradan ifade edilenlere göre bu miktarda bir baskı o dönemin teknikleriyle birkaç günde gerçekleştirilebilirdi. Bu bilgilerin sonucu olarak "2. baskının" daha önceden hazırlandığı sonucuna varabiliriz.

Gazetenin manşet haberi Atatürk'ün Selanik'teki evinin bombalandığıdır. Tabii ki bunu Yunanlıların yaptığı aşikardır! Kıbrıs bahanesiyle tansiyonun doruğa çıkarıldığı, İngiltere'nin daveti, Türkiye ve Yunanistan'ın katılımıyla gerçekleşen Kıbrıs Konferansı'nın devam ettiği bir zamanda, böyle bir haber bardağı taşırmaya aday bir damla niteliğindedir. Manşetin altında ise yine istihbarat örgütünün içinde yuvalandığı iki örgütün yetkililerinin tehdit içeren açıklamaları vardır. Kıbrıs Türktür Cemiyeti'nin (KTC) Milli Amele Teşkilatı (MAH) Genel Sekreteri Kamil Önal, "Mukaddesata el uzatanlara bunu çok pahalı ödedeğiz... Ödedeğimizi söylemekte artık bir mahsur görmüyoruz." İstanbul Yüksek Okul Talebeleri Birliği (İYOTB) Başkanı Bahaettin Erton ise, Atatürk'ün evini "tahrip etme küstahlığında bulunanlara gerekli cevabı vermekte bir an gecikmeyecek"lerini söylemektedir.

Bombalama olayı elbette tümüyle bir kontr-gerilla provokasyonudur. Bombalanan ev Türk Konsoloslugu ile aynı bahçededir. Bombalar Selanik Başkonsolos Yardımcısı Ali Tekinalp tarafından götürülmüştür. Sonradan MİT'te çalışacak ve Nevşehir Valisi yapılacak olan Oktay Engin'in azmettirmesi ile, konsolosluk hizmetlisi Hasan Uçar tarafından bombalar eve konulmuştur.

Gazetenin yaygın dağıtımı sonrasında, KTC ve İYOTB tarafından Taksim'de izin alınmadan miting

yapılır. Miting sonrasında yağma ve vahşete başlanır. İlkın Rumlar'a ait mekanların cam ve çerçevelerinin indirilmesiyle başlanır. Fakat zannetmeyin ki fevri hareket edilmektedir. Muhtarlardan alınan bilgiler ışığında Rumlar'a ait mekanların duvarları önceden kırmızı haçlarla işaretlenmiştir. İstanbul'un 52 ayrı yerinde aynı anda yangın çıkarılmıştır. Olaylar için şehir dışından adam getirilmiştir. Adam getirilen şehirlerden biri Eskişehir'dir. Olaylarda kullanılan tahrip aletleri de tek tiptir. Kamyonlarla vatan evlatlarının (!) hizmetine sunulan sopa, balta, kazma gibi aletler tek tiptir. Yine camilerde birbirine benzeyen vaazlarla cemaat Rumlar'a karşı kışkırtılmıştır.

Yine dönemin gazetelerinden öğrendiğimize göre, kolluk güçleri öncesinde Rumlar'ın yoğun olarak yaşadığı semtlerde, kilise vb. yerlerde yoğun güvenlik önlemleri almıştır. Fakat olaylar sırasında ne hikmetse müdahalede bulunmazlar. Ordunun tankları gösteriler sırasında kürsü görevi görür. Polis ise yardım isteyenlere alaylı cevaplar verir. Üniformalı polisler yağmaya bizzat katılmıştır. Katılmadıkları yerde ise ya yol gösterici olurlar ya da sessiz kalırlar.

Olayların İstanbul'daki bilançosu genellikle şöyle ifade edilmektedir: 3 ölü, 30 yaralı, 200'e yakın tecavüz vakası, 74 kilise, 1 havra, 8 ayazma, 3 manastır, 3584'ü Rumlar'a ait olmak üzere 5583 işyeri ve ev yağmalanmış, yakılmış, yıkılmıştır.

İzmir'de yaşananlar İstanbul'a göre çok küçük çaptadır. 8 Eylül tarihli *Hürriyet* gazetesi İzmir'de yaşananların bilançosunu şöyle verir: 14 ev, 6 dükkan, 1 pansiyon, Yunan Konsoloslugu, Katolik Kilisesi, İngiliz Kültürevi yakılmıştır. Dönemin İzmir gazeteleri ise 7 kişinin ağır, 50 kişinin hafif yaralı olduğunu yazar.

"6-7 Eylül bir Özel Harp işiydi ve muhteşem bir örgütlenmeydi..."

Olayların hemen sonrasında basın yaşananları "milli galeyan", "duygusal halk tepkisi" gibi ifadelerle göklere çıkarır. Fakat aradan bir gün bile geçmeden basının bu tavrı tersine döner. Olaylar bu sefer "çapulcu yağması" ve "olaylarda komünist parmağı" şeklinde nitelenir. Bunun nedenini anlamak için 1960 yılında görülen Yassıada davası duruşma tutanaklarına bakmamız gerekiyor. Tutanaklarda dönemin Başbakan Yardımcısı Fuat Köprülü, bu aklı o sırada tesadüfen (!) Türkiye'de bulunan CIA şefi A. Dulles'in kendilerine verdiğini söyler.

Olaylardan sonra İstanbul ve İzmir'de örfi idare (olağanüstü hal) ilan edilir. Bu arada olaylarda üzerine düşeni fazlasıyla yapan basının örfi idareden çok çektiğini de belirtelim.

Yunanistan'ın tepkisi üzerine İzmir'de olaylar sırasında yakılan Yunan bayrağı hükümetin bir bakanı tarafından yeniden göndere çekilir.

Cumhurbaşkanının himayesinde ve başbakanın gözetiminde İzmir ve İstanbul'da zarar görenlere yardım komiteleri kurulur. Bu yolla toplanan yardımlar yetmeyince zarar görenlerin zararlarının tazmini için bir kanun çıkarılır. Fakat ne hikmetse kanunla hükümetin emrine verilen 60 milyon TL'nin 2 milyonu kullanılır. Oysa ki zarar 60 milyonun birkaç katı para ile bile karşılanmayacak düzeydedir.

Geçmeden belirtelim; bazı tepkiler göstermesine rağmen, Yunanistan Türkiye ile NATO politikaları temelinde hayat bulan askeri ve stratejik işbirliğini

7 Eylül sabahı Beyoğlu

bozmamayı yeğlemiştir.

Olaylar sonrasında İstanbul'da 6 bin kişi, İzmir'de 424 kişi gözaltına alınır. Fakat İzmir'de 9, İstanbul'da sınırlı sayıda kişi yağma ve çapulculuk suçundan cezalandırılmıştır.

Olaylar Aziz Nesin'in de aralarında bulunduğu 45 kişilik listede yer alanlara yıkılmaya çalışılır. Aceleye gelen listede o tarihten önce ölmüş olanlar, olaylar sırasında askerde olanlar da vardır. Fakat olaylar sırasında İstanbul'da 5 adet uluslararası kongre olduğundan, kongreleri izlemeye gelen gazeteciler kanalı ile olaylar dünyada geniş yankı bulur. Aziz Nesin, bu sayede olayların sorumlusu olarak "ipten kurtulduklarını" söyler. Çünkü dönemin İstanbul Örfi İdare Komutanı N. Aknoz yargıçlarla yaptığı toplantılarda 45'likleri "salkım salkım" asılı görmek istediğini söylemektedir.

27 Mayıs sonrası Yunanistan'ın verdiği nota üzerine, darbeler bir 6-7 Eylül davası peydahlar. Dava sonucunda dönemin Başbakanı A. Menderes ve Dışişleri Bakanı Fatih Rüştü Zorlu 6 yıl, olaylar sırasında omuzlarda taşınan İzmir Valisi Kemal Hadımlı ise 4,5 ay hapis cezasına çarptırılır.

Fakat bu davanın asıl sonucu farklıdır. Dava ile olayların sorumluluğu devrilen Demokrat Parti (DP) yönetimine yıkılmıştır. 27 Mayıs darbesine biçilen ilerici misyonların da etkisiyle bu sol kesimde de kabul görmüştür. Oysa ki gerçeklik bambaşkadır. Elbette ki DP'nin olaylardaki sorumluluğu açıktır. Olayların gerçek örgütleyicileri ise farklıdır. Olaylar CIA yönlendiriciliğinde kontr-gerilla tarafından örgütlenmiştir. Ordu, polis, istihbarat, muhalefet, basın, üniversite gibi düzenin temel kurumları, o zamanki ismi Seferberlik Tetkik Kurulu olan Özel Harp Dairesi'nin komutasında olaylarda yer almıştır.

Özel Harpçi general Sabri Yirmibeşoğlu, '90'lı yıllarda gazeteci Fatih Güllapoğlu'yla yaptığı bir röportajda açıkça, "6-7 Eylül bir Özel Harp işiydi ve muhteşem bir örgütlenmeydi. Amacına da ulaştı." demekte bir sakınca görmemiştir.

Amaçlanan neydi?

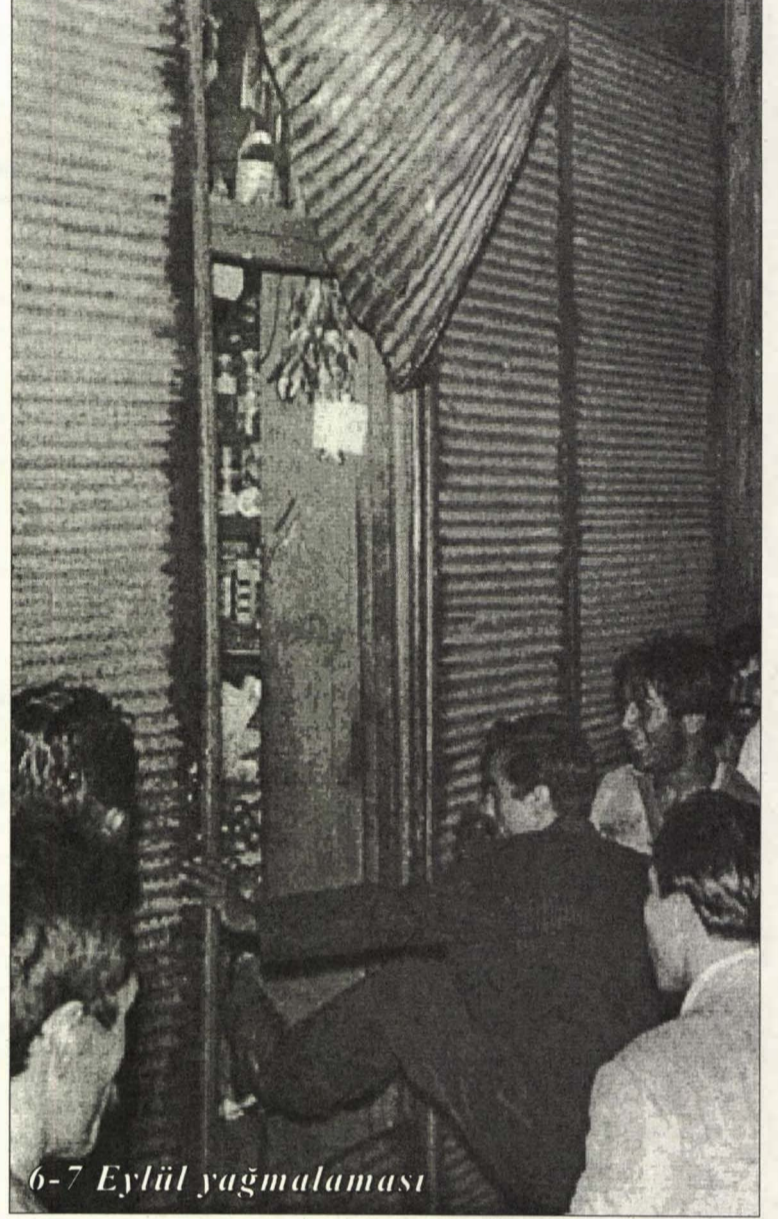
"CHP döneminde başlayan ABD ve Batı'yla yakınlaşma süreci, 1950 seçimleri ve DP iktidarı

döneminde artarak sürdü. DP'nin dış borçlanmaya dayalı ekonomi politikası ve 1952'den itibaren NATO üyeliğine dayalı savunma politikasının bedeli, Türkiye'nin siyasal kararlarda Washington'a bağlanması oldu. DP döneminin dış politika anlayışı 'ABD eşittir NATO, NATO eşittir ulusal politika, ulusal politika eşittir ABD' biçiminde özetlenebilir hale geldi" (Melek M. Fırat, Türkiye'nin Kıbrıs Politikaları (1945-1960), *Toplumsal Tarih*, Eylül 2000, s. 23).

Bu koşullar altında Türkiye, İngiltere tarafından Londra Konferansı'na çağrılmakla Kıbrıs sorununda resmen taraf haline getirilmiştir. Çünkü 2. emperyalist paylaşım savaşı sırasında başlayan ve artık İngiltere'yi zorlayan bir mücadele vardır. Kıbrıs Rumları'nın bağımsızlık mücadelesi. Adayı stratejik önemi dolayısıyla bırakmak istemeyen İngiltere, denge unsuru olarak masaya o güne kadar güdümünde hareket eden Türkiye'yi ve Kıbrıs Türkleri'ni sürmüştür.

Oysa ki Türkiye o güne kadar Kıbrıs'ta yaşananları İngiltere'nin içişi olarak nitelemiştir. 6-7 Eylül olaylarıyla amaçlananlardan biri burada karşımıza çıkıyor. Dünya kamuoyuna Türkler'in Kıbrıs'a ilgisini kanıtlamak.

Diğer taraftan 6-7 Eylül olayları, Türk burjuvazisinin büyük oranda azınlıkların elinde bulunan sermaye birikimini gasp etmesinde büyük rol oynamıştır. Bilinen birşeydir, iktidarı alan güçsüz Türk burjuvazisi bu güçsüzlüğünü iktidarı elinde bulundurmanın olanaklarıyla, özellikle şiddetle aşmaya çalışmıştır. CHP iktidarında uygulanan varlık vergisi ile azınlıkların elinde bulunan sermaye birikimlerine büyük darbe vurulmuş, fakat bu yetmemiştir. 6-7 Eylül olayları bu açıdan bir başka adım olmuştur. Çünkü sonrasında azınlıkların gayrimenkulleri gasp edilmiştir. Rumlara el çektirilmesinden dolayı piyasada doğan boşluk Türk

6-7 Eylül yağmalaması

burjuvazisi tarafından doldurulmuştur. Bu açıdan 6-7 Eylül devlet eliyle burjuvaziyi palazlandırmak politikasının bir uzantısı sayılabilir.

Olayların ardındaki uluslararası güç yukarıda da ifade ettiğimiz gibi ABD'dir. ABD bu şekilde Kıbrıs'ta İngiltere'nin oynadığı hakim role sekte vurmuştur. Bilindiği üzere olaylar İngiltere'nin çağrısıyla Yunanistan ve Türkiye'nin katılımıyla gerçekleşmekte olan Londra Konferansı sırasında gerçekleşmiştir. ABD emperyalist dünyanın yeni önderi olarak Kıbrıs'ta sürecin dışında kalmayacağını uydusu haline gelen Türkiye aracılığıyla göstermiştir.

Burada Türkiye'nin çelişik bir konumu olduğu açıktır. Çünkü gün geçtikçe ABD'ye bağımlılığı artan Türkiye, Kıbrıs sorununda o güne kadar İngiltere'nin güdümünde hareket etmiştir. 6-7 Eylül olaylarındaki CIA parmağı bu çelişik durumun nasıl çözüldüğüne de ışık tutuyor.

6-7 Eylül olayları ile birlikte yeni bir gelenek başlar. Ülkedeki Rumlar Kıbrıs sorununun bir aracı haline gelir. Devlet artık Kıbrıs sorunundaki gelişmelere bağlı olarak, gerekli gördüğünde vatandaş Rumlar'a baskı yapar. Bu politikanın sonucu olarak ülkedeki Rumlar'ın sayısı oldukça azalmıştır. Gelinek yerde yüzlerle ifade edilmektedir. Düşünün ki, devlet verilerine göre 1924'te İstanbul'un nüfusu 1 milyonken, bunun 280 bini Rum ve ayrıca 26 bini ise Yunan uyruklu Rum'dur. Bugün İstanbul'un nüfusu 10 milyonu aşmıştır ve bunun ancak bir kaç yüzü Rumlar'dan oluşmaktadır!

6-7 Eylül olayları ile bir halkları mozaiki paramparça edilmiştir. Yüzyılların biriktirdiği tarihi değerler tahrip ve yağma edilmiştir. Çeşitli halkların yüzyıllar içinde yarattığı birarada yaşama kültürü dinamitlenmiş, komşu komşuya saldırtılmış, komşunun malı komşusuna yağmalatılmıştır. Tüm bunlar emperyalizmin ve Türk burjuvazisinin kirli emellerinin sonuçlarıdır.

Bombalama olayı ve bir "kahraman"ın hayatı

6-7 Eylül olaylarını başlatmak için Atatürk'ün evine konulan bombanın bir provokasyon olduğu daha sonra ortaya çıkmıştır. Selanik'in İslahata Mahallesi'nde bulunan bu ev Selanik'teki Türk Konsolosluğu ile aynı bahçe içindedir. Polis koruması altında bulunan bahçeye izinsiz giriş yasaktır. İşte bu ortak bahçeye iki bomba konulmuş, fakat biri patlamış ve yalnızca sözü edilen evin camları kırılmıştır.

Bu bombalar Türkiye'den Selanik Başkonsolos Yardımcısı Ali Tekinalp tarafından 15 Temmuz 1955'te getirilmiştir. Zamanı geldiğinde Başkonsolos Mehmet Ali Balin tarafından verilen talimatla Oktay Engin'in azmettirilmesiyle konsolosluk kavas (hizmetlisi) Hasan Uçar tarafından bombalar bahçeye konulmuştur. Patlama sonrası diplomatik dokunulmazlıkları olduğu için konsolosluk görevlileri Yunanistan makamlarınca kovuşturulamamıştır. Fakat Oktay Engin'le birlikte yargılanan Hasan Uçar 2 yıl ceza almış ve cezasının tamamını çekmiştir.

Oktay Engin o sırada 21 yaşındadır ve Selanik Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde okumaktadır. Babası Batı Trakya Milletvekili'dir. Kendisinin Yassıada'da ifadesinde söylediğine ve Selanik Konsolosu'nun da teyit ettiğine göre, 1951 yılında Gümölcine Lisesi'ni bitirdikten sonra aslında Türkiye'de okumak ister. Fakat kendisi gibilere çok ihtiyacı olduğu ve orada okuması gerektiği söylenir. Batı Trakya Türkleri'nin lideri olması beklenmektedir. Kendisine Türk hükümetince burs verilmektedir. Fakat bu burs diğer öğrencilere verilenden oldukça fazladır. Selanik'teki Türk Konsolosluğu'na sürekli uğrar. Hatta bombaları koyan kavas Hasan Uçar'ı da konsoloslukta o işe aldırır.

9 ay tutuklu kalır. Daha sonra 20-21 Eylül 1956'da Türkiye'ye kaçar ve iltica eder. Fakat Yunanistan'da bomba davası sonuçlanınca azmettirici olarak 3 yıl 6 ay hapis cezası alır. Cezasını çekmesi için Yunanistan tarafından istenir, fakat verilmez. Kısa bir süre sonra Türk vatandaşlığına kabul edilir. Kendisine ve ailesine hükümetçe çeşitli yardımlarda bulunulur. Bakanlar Kurulu Kararı ile İstanbul Belediye Eğlence Yerleri Kontrol Memurluğu'na getirilir. MİT'te önemli görevlere getirilen Oktay Engin, Emniyet Müdürlüğü Planlama Daire Başkanlığı yaparken 8 Şubat 1992'de Nevşehir Valiliği'ne tayin edilir.

Bu "kahraman" Çatlı, diğeri gibi artık yaşamıyor.

Ankara'da 1 Eylül Dünya Barış Günü mitingi... "Kahrolsun ABD emperyalizmi!"

sosyalizm!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!" sloganları atıldı.

Saat 13:00'e İHD Ankara Şube Başkanı'nın konuşmasıyla başlayan program, saygı duruşu ve Mehmet Özer'in şiirleriyle devam etti. Bir gün önce ÖDP'nin seçim bildirimini dağıtarken öldürülen Sinan Kayış, yapılan bir konuşmayla anıldı. Ardından Mamak İşçi Kültür Evi Tiyatro Topluluğu'nun "Hiroşima" adlı oyunu sergilendi. Oyun büyük

bir ilgiyle karşılandı. Gülay'ın söylediği şarkılar eşliğinde çekilen halaylardan sonra miting sona erdi.

Emperyalist savaşın güncelliği ve yıkımı düşünüldüğünde mitinge katılım oldukça zayıf oldu. 2 bin civarı bir kitle eyleme katıldı. Özellikle reformist partilerin katılımı oldukça cılızdı. Eylem öncesi toplantılarda 17 şubeyi temsilen katıldığını söyleyen ve devrimcilere karşı olumsuz bir tutum sergileyen KESK yönetiminin bu iddiası, mitinge 170 emekçi taşınmasıyla boşa düşmüş oldu. Benzer bir tutum sergileyen İHD Ankara Şubesi'nin katılımı ise yalnızca 50 kişiydi. 100'ü aşkın kitleyle TÜMTİS'in katılımı ise gerek yürüyüş boyunca, gerekse alandaki coşkusuyla ve emperyalist savaşa ilişkin attığı sloganlarla olumlu bir noktaydı.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

1 Eylül Dünya Barış Günü'nde Ankara Savaş Karşıtı Platform tarafından "Emperyalizme ve Savaşa Hayır" mitingi yapıldı. Miting saat 11:00'da Toros Sokak'ta kitlenin toplanmasıyla başladı, Abdi İpekçi Parkı'na doğru yürüyüşle devam etti. Mitingte İHD Ankara Şubesi, ÇHD, PSKAD, TMMOB, KESK, Nakliyat-İş, TÜMTİS, Ankara Serbest Muhasebeciler ve Mali Müşavirler Odası, Halkevleri, Öğrenci Koordinasyonu, İşçi Kültür Evleri, Kızıl Bayrak, Ankara Devrimci Sosyalist Basın Platformu, EMEP, ÖDP, SDP pankart açtılar.

Yürüyüş boyunca ve alanda sık sık; "ABD askeri olmayacağız!", "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "Katil ABD Ortadoğu'dan defol!", "Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Yaşasın devrim ve

Mamak İşçi Kültür Evi'nin 1 Eylül çalışmalarından...

Seçim, emperyalist savaş ve ekonomik yıkımın işçi ve emekçilerin yaşamında etkili olduğu, emperyalistlerin savaş naralarının kulakları tırmaladığı ortamda, 2002 1 Eylül'ünü Mamak İşçi Kültür Evi olarak gündemimize aldık. Emperyalist çıkarları için Irak ve Ortadoğu halklarına ölüm kusacak olan ABD'nin Ortadoğu'dan defedilmesi gerektiğini öne çıkaran bir çalışma örgütlemeye çalıştık. 31 Ağustos günü Kültür Evi'nde etkinlik düzenlemek, 1 Eylül'de Ankara'da yapılacak mitinge katılmak, İKİ3 imzalı bildirimimizi yaygın bir biçimde dağıtmak faaliyetlerimiz arasındaydı.

Bir kampanya biçiminde planladığımız çalışmamızın ilk ayağını, savaşa insan yaşamı üzerindeki etkilerini anlatan 'Hiroşima' isimli skeci Mamak İKE Tiyatro Topluluğu olarak alanlarda, sokaklarda, şenliklerde sergilemek oluşturuyordu. Daha sonra imza kampanyası, bildiri dağıtımı, çeşitli etkinlik ve eylemlerle bu çalışmayı sürdürmeyi amaçladık. İmza kampanyası çalışmasını istediğimiz düzeyde yapamamakla birlikte diğer hedeflerimizi planladığımız şekilde gerçekleştirdik. 2500 adet "Hiroşima, Nagazaki, Afganistan, Filistin, Irak!.. Emperyalist savaşı durduralım!.." şiarlı bildirimimizi ve 800 adet etkinlik çağrımızı bölgede yaygınca kullandık. Mamak'ta bir mahalle arasında tiyatro topluluğu olarak 1 Eylül öncesi "Hiroşima" adlı oyunu sergiledik. Türkülerle sonlandırdığımız etkinliğimiz izleyenler tarafından ilgiyle karşılandı.

31 Ağustos günü Mamak işçi Kültür Evi'nde şair Mehmet Özer, Gülay, Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu'nun ve gündeme ilişkin bir İKE çalışanın konuşmasının yer aldığı bir program yapıldı.

1 Eylül günü Abdi İpekçi Parkı'nda yapılan mitinge Mamak İKE olarak belli bir kitleyle katıldık. Eylemde "Emperyalist savaşı durduralım!", "ABD askeri olmayacağız!/İKE" imzalı pankartımız ve kızıl bayraklarımızla yer aldık. Kortejimizin disiplini ve miting alanında oynadığımız sokak tiyatromuzla coşkulu ve canlı bir duruş sergiledik. Eylem boyunca kortejimizde sıklıkla "Savaşa hayır, barış sosyalizme!", "Katil ABD Ortadoğu'dan defol!", "Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!", "İşçi sınıfı savaştacak, sosyalizm kazanacak!", "Marx-Engels-Lenin, yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganları atıldı.

İşçi sınıfı ve tüm ezilen halkların barış içinde yaşaması için emperyalist haydutlara karşı direniş bayrağını yükseltmenin zorunlu olduğu bir dönemde mücadele etmeyi, ses ve soluk olmayı sürdереceğiz...

Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları

İstanbul'da 1 Eylül Dünya Barış Günü...

İstanbul'da 1 Eylül Dünya Barış Günü yapılmak istenen mitingin valilik tarafından yasaklanması üzerine İstanbul Valiliği hakkında suç duyurusunda bulunuldu. 1 Eylül günü, saat 13:00'de Sultanahmet Adliyesi önünde basın açıklaması okunarak suç duyurusu yapıldı.

Eylemde "Amerikan askeri olmayacağız!", "Irak halkı yalnız değildir!", "Savaşa hayır barış hemen şimdi!" sloganları sıklıkla atıldı. Eyleme HADEP kitesinin çoğunluğunu oluşturduğu 1000'e yakın kişi katıldı. Basın açıklamasını İHD İstanbul Şube Başkanı Eren Keskin yaptı. Açıklamada Irak operasyonuna karşı olduklarını vurguladı. Ayrıca Okmeydanı'nda kahvede bildiri dağıtmak isteyen ÖDP'li Sinan Kayış'ın katledildiğini hatırlatan Keskin, siyasi bir cinayet olmadığını açıklayan Hasan Özdemir'i kınadıklarını vurguladı.

Polis, aralarında tertip komitesi üyelerinin de bulunduğu 11 kişiyi açıklamadan sonra gözaltına aldı. Eylem alkışlarla sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Barış Haftası'nda İHD'den eylem...

"Emperyalist savaşa hayır!"

1-8 Eylül tarihleri arasında gerçekleşen Barış Haftası nedeniyle 4 Eylül günü İHD Adana Şube önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. DKÖ'lerin katıldığı eylemde İHD yöneticisi İhsan Erdem basın açıklamasını okudu. Açıklamada şunlar söylendi:

"İnsanlığın yaşadığı en büyük yıkımlardan birisi olan 2. Dünya Savaşı'nın başladığı 1939 yılından bu yana tam 63 yıl geçti. Bugün dünyanın 30'a yakın yerinde şiddetli savaşlar ve silahlı çatışmalar yaşanıyor. ABD'nin 11 Eylül'den sonra Afganistan'a saldırısı ve Irak'a yönelik saldırı planlarına karşı çıkalım. ABD'nin, AB ülkelerinin de içinde bulunduğu uluslararası alanda petrol üzerinden yeni nüfuz alanları yaratma amacına hizmet edecek yeni bir savaşı önlemek için her türlü çabayı gösterelim. Körfez Savaşı'nı, Bosna-Hersek'i, İsrail-Filistin savaşlarında yaşanan acıları hatırlayalım."

Emperyalist saldırganlığa karşı dövizlerin taşındığı eylemde, "Amerikan askeri olmayacağız!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Emperyalist savaşa hayır!", "Yaşasın barış!", "Biji aşitil" sloganları atıldı. Ardından dernek binasında sergilenen, savaşın kan, gözyaşı, ölüm getirdiğini teşhir eden fotoğraf sergisine çağrı yapıldı.

SY Kızıl Bayrak/Adana

1 Eylül'de basın açıklaması...

"Tüm işçileri, emekçileri ve halkları savaşa karşı ortak tavır almaya çağırıyoruz!"

Adana 1 Eylül Barış Platformu Cuma günü İnönü Parkı'nda biraraya gelerek; "Türkiye Irak saldırısına ortak olmamalı, savaş bataklığına girmemelidir" konusunun işlendiği bir broşür dağıtımını gerçekleştirdi. Kitleler Pazar günü yapılacak basın açıklamasına davet edildi. Dağıtılan broşürde şunlar yer alıyordu:

"Emperyalistler barışı değil, savaşı temsil ediyor! Halklar barış istiyor! ABD'nin Irak'ı işgale hakkı yok! Türkiye, Irak saldırısına ortak olmamalıdır. Türkiye, Irak başta olmak üzere komşu ülkelere yapılacak bir saldırının parçası olmamalıdır. Başta ABD olmak üzere işgalci ve haydutların bölgeyi terketmesi bütün emek güçlerinin, dahası bölge halklarının yararına olacaktır. Bunun için tüm işçileri, emekçileri ve halkları savaşa karşı ortak tavır almaya çağırıyoruz.

"Türkiye savaş bataklığına girmemelidir! Savaşların yıkım, açlık, yoksulluk, ölüm olduğunu gören insanlık, yıllardır 1 Eylül'ü 'Dünya Barış Günü' olarak kutluyor. Özellikle içinde bulunduğumuz günlerde dünya yeni savaşlara sürüklenmek isteniyor. Çıkarları dünyayı kana bulamaktan geçen emperyalistler, silah tekelleri sürekli savaşı kışkırtıyorlar. Hükümetleri yeni savaşlar için zorluyorlar. Yoksul ülkelerin kaynaklarını savaşa harcamalarını istiyorlar. Çünkü bu savaş ağaları ölümden para kazanıyorlar. 'Ben nasıl etki alanımı artırırım ve nasıl yeni silahlar satarım' hesapları ile yatıp kalkıyorlar."

Pazar günü de Uğur Mumcu Meydanı'nda basın açıklaması gerçekleştirildi. Eyleme DKÖ'ler ve Seyhan Belediye işçileri destek verdiler. Eylemde şu sloganlar atıldı. "ABD askeri olmayacağız!", "Emperyalist savaşa hayır!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Savaşa değil emekçiye bütçe", "Seyhan Belediye işçileri yalnız değildir!"

HADEP, "emperyalist" kelimesi geçmesinden dolayı eylem destek vermedi.

SY Kızıl Bayrak/Adana

Sarıgazi Belediyesi'nin Geleneksel Halk Festivali yapıldı...

Sarıgazi Belediyesi'nin geleneksel halk festivalinin beşincisi bu yıl 30 Ağustos-1 Eylül tarihleri arasında yapıldı. Festival ilk günün sabahında standların kurulmasıyla başladı. Stand açan devrimci çevreler şunlardı: *Kızıl Bayrak*, Pendik İşçi Kültür Evi, Tohum Kültür Merkezi, *İşçi-Köylü, Ekmek ve Adalet*, TAYAD'lı aileler, YÇKM, Odak, *Devrimci Hareket, Alinteri, Atılım, Çağrı, Mücadele Birliği ve Kaldıraç*. Reformist soldan ise HADEP, TKP, EMEP vardı.

Festivalin resmi açılışı Sarıgazi Belediye Başkanı Fikret Şahin'in konuşmasıyla başlatıldı. Konuşmalardan sonra etkinlikler de başladı. Üç gün süresince birçok tanınmış sanatçı sahne aldı. Arif Sağ, Sabahat Akkiraz, Haluk Levent, Kazım Koyuncu, Moğollar, Suavi, Ferhat Tunç vb. Bunların yanı sıra Sarıgazi Belediyesi Çocuk Korosu, Semah Ekibi ve Sarıgazi'nin birçok yerel sanatçısı da etkinliklerde yer aldılar. Her akşam dia gösterimi yapıldı. İlk gün Mahsuni Şerif, ikinci gün Nazım Hikmet ve üçüncü gün de Sarıgazi Beldesi'nin tanıtımının yapıldığı bir dia gösterimi yapıldı. Festivalin son gününde İHD temsilcilerinin de katıldığı kadın sorunu üzerine bir panel düzenlendi. Etkinliklerin finali her yıl olduğu gibi bu yıl da Ferhat Tunç'la yapıldı.

Festivalin bu yılki ana teması ve sloganı "Kardeşçe Birlikte Yaşama Festivali" olarak adlandırılmıştı. Sahne alanların birçoğu da bu konu ve gündem üzerinden konuşmalar yaptılar. Ayrıca birçok sanatçı da konuşmalarıyla kitleyi Munzur Vadisi, Fırtına Vadisi ve Bergama üzerinden duyarlı olmaya çağırdılar. Tüm bu konuşma ve gündemlere rağmen, etkinliklere Nazım Hikmet ve Aşık Mahsuni Şerif damgasını vurdu. Nazım ve Mahsuni'nin her ismi geçtiğinde ya da şiir ve şarkılarında, kitle bir anda canlanıyordu.

Üç gün boyunca etkinlikler sürekli canlılığını korudu. İlk günün akşamı yaklaşık 20 binin üzerinde insan bulunuyordu. İkinci ve özellikle üçüncü günün akşamı çok daha kalabalık bir kitle vardı ve gelenlerden etkinlik alanı taşıtı, adeta izdiham yaşandı.

Festivale katılan insanların büyük çoğunluğunu Sarıgazi'de oturan Alevi-Kürt ve ilerici demokrat insanlar oluşturuyordu. Buna rağmen festivalin toplam havasına belirgin bir politizasyonun hakim olduğu söylenemez. Fakat sahneden düzen ve devlet karşıtı, özellikle faşist katliamlar, baskı, terör, yoksulluk karşıtı konuşmalar yapıldığında, binlerce insanın tepki ve öfkesi açığa çıkıyordu. Özellikle Suavi'nin temiz, namuslu, aydınlık bir ülke ve toplum özlemine ilişkin konuşması sırasında tepkilerini dile getirmenin bir biçimi olarak dakikalarca alkışlandı ve sahne ışıkları söndürülerek çakmak ve kibritlerle meydan aydınlatıldı.

Devrimcilerin kurduğu platform, savaş ve F tipleri gündemli bir eylem yaptı. Eylemde "Emperyalist savaşa ve F tiplerine karşı mücadeleyi yükseltelim" şiarının yazılı olduğu pankart açıldı. "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Ölüm orucu şehitleri ölümsüzdür!", "Direniş sürüyor kavga büyüyor!", "Katil devlet hesap verecek!", "Emperyalist savaşa hayır!", "Irak halkı yalnız değildir!", "Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!", "Yaşasın halkların mücadelesi!" vb. sloganlar atıldı. Eylem kitlenin içinde yapıldı. Zaman zaman sloganlar kiteselleşti. Devletin standlara ilgisi, geçen seneye nazaran daha fazlaydı. Stand sorumlularının GBT'si kontrol edildi, toplatılmış yayınlara el konuldu ve bir *Odak* dergisi okuru götürüldü.

Etkinliklere katılımın yüksekliği ve katılan kitlenin politik müdahaleye açıklığı bizlere bir kez daha bu tür etkinliklere müdahalemizin daha güçlü ve planlı olması gerektiğini gösterdi.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Ankara'da "Savaş Karşıtı Muhalefet" in devrimcilere muhalefeti üzerine

İşçi Kültür Evleri, işçi ve emekçileri ilgilendiren her konuda sözünü söyleyip bu sözün gereklerini yerine getiren kurumlardır. Yakın bir tehdit olarak gördüğü savaş konusu da bunlardan biridir. ABD emperyalizminin Irak'a karşı hazırladığı emperyalist savaşın işçi ve emekçilere açlık, gözyaşı, yıkım ve ölüm getireceğinin bilincindedir. Ve bu bilinçle, tüm güçlerini bu emperyalist savaşı durdurmak için seferber etmekten bedeli ne olursa olsun geri durmamaktadır. Bu ortak amaç doğrultusunda dost bildiği ilerici, devrimci kurumlarla bir araya gelip sürece müdahale etmeyi de bir görev olarak bilmektedir. Ankara Savaş Karşıtı Platform'a katılma nedeni ve isteği tam da bu ihtiyaçtan dolayıdır. İKE'ler buldukları her yerde kültürel-sanatsal her türlü aracı ve eylem biçimini emperyalist savaş karşıtı bir muhalefeti örebilmek için de kullandılar, kullanıyorlar.

Ankara'da İHD-Ankara şube, KESK Ankara Şubeler Platformu, TMMOB (bu üç kurum yürütmededir), Pir Sultan-Ankara Şube, ÇHD, Halkevleri, Tunceliler Derneği, TÜMTİS, ÖDP ve EMEP'den oluşan Ankara Savaş Karşıtı Platformun katılımcıları arasına, yapılan başvuruya rağmen İKE alınmamıştır.

Devrimci kültür ve sanatın direngen bir mevzisi olan İKE, katılımcı olabilecek "yeterli şartlara" sahip olmadığı gerekçesiyle, ilgili kurumlar tarafından destekçi ilan edilivermiştir.

İleri sürdükleri gerekçelerin iler tutar yanı yoktur, gerisinde tam bir samimiyetsizlik yatmaktadır.

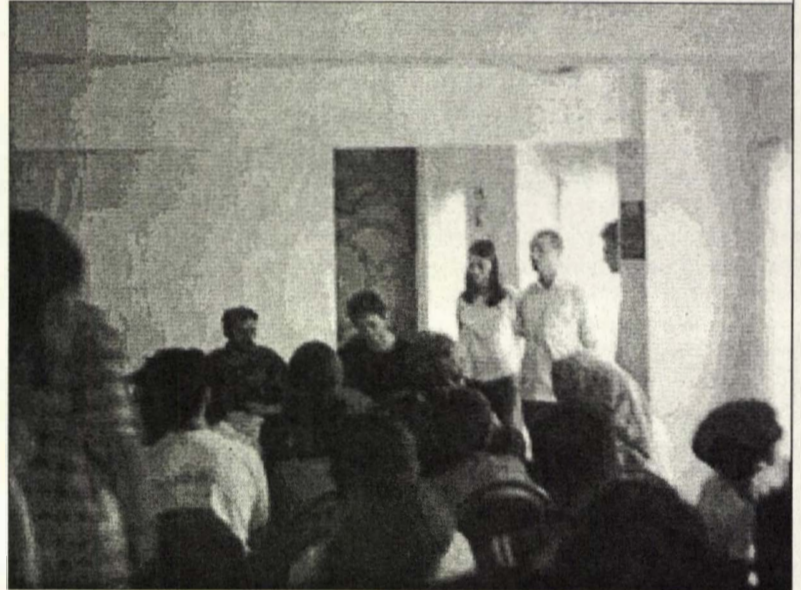
İlk kurulduğu andan itibaren devrimcileri dışarda tutmak gibi özel bir çaba gösterenler, bizzat platformun çağrıcı kurumlarıdır (İHD ve KESK). Platformun sözcülüğünü yapan İHD, katılımcı kurumların bizden rahatsız olduğunu, bizim varlığımızın platformu dağıtacağını bize açıkça dile getirmiştir. Ama biz bu tutuma ilişkin olarak diğer katılımcılarla yaptığımız görüşmelerde ve bu konunun tartışıldığı platform toplantısında, gerçekte KESK ve İHD'nin bu tavrın asıl savunucuları olduklarını gördük. Katılımcılar arasında yalnızca KESK temsilcisi, İKE'den rahatsızlık duyduklarını, platformda yer almasını istemediklerini açıkça dile getirdi. Buna da şaşırmadık. Zira KESK bürokratlarının devrimcilere tahammülsüzlüğü yeni değildir. Belli ki İKE'ye KESK temsilcisi gibi açıkça ya da örtülü biçimde karşı çıkanlar da onun devrimci konumundan rahatsızlık duymaktadırlar.

Bizim emperyalist savaşa karşı yürüttüğümüz çalışmalar ne platform oluşumuyla başladı, ne de onunla bitecek. İşçi Kültür Evleri İstanbul, Ankara, İzmir ve kurumsallaşma çalışmaları yürüttükleri tüm illerde emperyalist savaşa karşı devrimci bir tutumu ve iradeyi örgütlemeyi sürdürüyorlar/sürdürecekler.

Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları

Pendik İşçi Kültür Evi açıldı...

Uzunca bir süredir çalışmalarını sürdüren Pendik İşçi Kültür Evi, 1 Eylül tarihinde "İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği" etkinliğiyle açılışını gerçekleştirdi. Geçtiğimiz yıl Kurtköy-Süluntepe Mahallesi'nde açılan Kurtköy İşçi Kültür Evi, jandarmanın keyfi tutumları sonucu kapatılmıştı. 6 ay sonra aynı mahallede işçi sınıfının yeni bir mevzisi olarak açılan Pendik İşçi Kültür Evi, düzenin beyinlerimizi uyuşturan kültür ve sanat anlayışına, çürümüşlüğüne, karanlığına karşı atılan bir adımın ifadesi. Uzun ama emin adımlarla yürütülen çalışmalar sonucu mahallenin emekçileriyle buluşabildi.

İşçi Kültür Evi çalışanlarının açılış etkinliği misyonu yüklediği 1 Eylül Dünya Barış Günü etkinliği, işçi kültür evlerinin işlevi ve kuruluş amaçlarının anlatıldığı, ağırlaşan yaşam koşulları ve dayatılan yoz kültürün karşısında bu mevzileri sahiplenmeye davet eden açılış konuşmasıyla başladı.

Konuşma sonrasında Grup Eksen türkü ve marşlarıyla emekçilerle buluştu. Ardından kamu emekçisi bir arkadaş, 1 Eylül Dünya Barış Günü'nün Türkiye'nin yeni bir savaşa hazırlandığı bugünlerde daha bir önem taşıdığına işaret ettiği, emekçi kadınları, işçileri, gençleri savaşa karşı çıkmaya ve mücadele etmeye çağırdığı konuşmasını gerçekleştirdi. Konuşma sırasında özellikle kadınlar, anne olmalarından kaynaklı duyarlılıklarıyla tepkilerini gösterdiler.

İlgiyle dinlenen konuşmanın ardından Sefaköy İşçi Kültür Evi Şiir Topluluğu "Savaş" eksenli hazırladığı gösterisini sundu. Kısa bir aranın ardından, emperyalist savaşlar ve ulusal kurtuluş mücadelesine saldırılar sonucu halkların yaşadığı acıların, yıkımın anlatıldığı dia gösterimi gerçekleşti. Çarpıcı görüntülerden oluşan dialar etkinlikte en çok ilgi çeken bölümlerden biriydi. Sivas-Tozanlı Gençlik Komisyonu Folklor Ekibi, Sivas yöresine ait oynadığı oyunla etkinliğe renk kattı.

120 civarında emekçinin katıldığı etkinlik, Grup Eksen'in türkü ve halaylarıyla sona erdi. Bahçede çekilen halaylar çevredeki emekçilerin ilgisini topladı. İşçi Kültür Evi çalışanları son olarak, bu düzenin sömürücülerine, beynimizi uyuşturan yoz kültürüne karşı tüm işçi ve emekçileri biraraya gelme, paylaşma ve geleceğin özgür dünyasını birlikte yaratma çağrılarını tekrarladılar.

SY Kızıl Bayrak/Kartal

Alman Continental şirketinin Meksika'daki fabrikası Temmuz'dan beri işçilerin işgali altında...**“Sosyal bir devrim için saygılarımızla”**

Manfred Wennemer'in Alman muhataplarıyla işi kolay, fakat kendisi tarafından yönetilen Continental şirketi bir dünya şirketi ve Meksika/Guadalajara'daki işçileri inatlarında direnmiyor. “Önerinizi yalnız dürüst olarak yorumladığımız için kabul ettik”, deniliyor kendisine yöneltilmiş bir protesto mektubunda. Fakat “ültimeomlarla bir ‘çözüm’ ulaşmak isteyen ve gerekirse grevimizi ‘yaralama ve tutuklamaları’ göze alarak kırmak isteyen yasal temsilcinizin uyuşmasız ve kendini beğenmiş edasından dolayı, işyerinin tekrar açılması için verilen mücadelemizi zafere kadar sürdürüleceğiz. Şimdi söz sizde, sosyal bir devrim için saygılarımızla.”

İşyerinin kapatılmasını protesto etmek için Haziran ayında yaklaşık altı aylık bir işgalden sonra gerginliğin giderildiği sanılmıyordu. Şirketin “yeniden yapılanmasını” sürdürülebilmesi için yaklaşık 1.100 işçi için bir sosyal plan hazırlanmıştı. Fakat hesap tutmadı. Alman kamuoyunda cömert primlerden söz edilirken Meksika'daki işçilere araçlar tarafından farklı rakamlar açıklanmıştı. İşçiler işyerini Temmuz'dan beri yine işgal etmiş durumdadılar.

Continental şirketinin Almanya'daki merkezi tarafından yapılan açıklamada, Euzkadi şirketinin kapatılması Guadalajara'daki düşük verimlilikle açıklanmıştı. Mayıs sonunda Hannover'de yapılan hissedarlar toplantısında Wennemer, yeniden yapılanmanın “lastik üretimindeki kapasite fazlasından dolayı” kaçınılmaz olduğunu açıklamış ve şirketin işyeri sendikasıyla yaklaşık iki yıldır sonuç alınamayan bir verimlilik anlaşması imzalamayı önerdiğini eklemişti. Anlaşma sendikanın inatçı tutumundan dolayı engellenmiş.

Continental yönetici kurulundaki sendika temsilcileri bu açıklamayı önce yeterli bulmuşlardı. Şirketin işçi temsilcisi Richard Köhler, yönetimin kendisine “işçilerin işyerini bir grev sonucu terkettiğini” ve bundan dolayı “üretimin durdurulmak zorunda kaldığını” açıkladığını söylüyor. Tekel yönetimi tarafından sunulan ekonomik veriler ve bunlardan çıkarılan sonuçlar da itirazsız kabul edilmiş.

Dünyanın dördüncü büyük lastik üreticisi Continental'in durumu o kadar da kötü değil. Ağustos başında açıklanan yarı yıl rakamları 2002 için 530 milyon kâr beklendiğini gösteriyor; işten çıkarmalar, üretimin kaydırılması ve esneklik bu sonucu beslemiş. Tekel Romanya'da bir lastik fabrikası açtı ve Wennemer “ucuz merkezlerdeki” yatırımlarını arttıracaklarını açıkladı.

Bu şirketin politikası Alman çıkar grupları tarafından destekleniyor. Fakat “rakip merkezlerdeki” işyerlerinin kapatılmasının güven getireceği beklentisi oldukça naif. Ağustos ortalarında şirket Hannover-Stöcken'deki fabrikası için yeni “nefes aldırıcı” bir

üretim modeli tanıttı. Bu modele göre üç vardiya sisteminin esnek çalışma saatli yedi haftalık işgünü ekseninde genişletilmesi öngörülüyor. Şirket buna rağmen isten çıkarılmaların olmayacağını söylemiyor.

Euzdaki işçilerinin Ulusal Devrimci Sendikası (SNRTE) delegeleri Jesús Torres Nuno, Oscar Rubio ve Enrique Gómez, Mayıs sonu Almanya'ya yaptıkları bir gezi sırasında, Guadalajara işçileri için bu verimlilik anlaşması ile daha ağır çalışma şartlarının dayatıldığını açıkladılar. Anlaşmaya göre oniki saatlik vardiyalar, normal çalışma günlerinin yedi güne çıkarılması ve vardiyayı devralacak işçinin gelmesine kadar özel primsiz çalışma şartı öngörüldü. Continental şirketinin Meksika'daki diğer bir fabrikası olan General Tire'deki iş arkadaşlarının aksine işçiler bu şartları “kabuledilemez” olarak geri çevirdi. Fakat General Tire işçilerinin anlaşmayı kabul etmeleri de kar etmedi. “Bu işyeri de artık kapatılma veya daha fazla taviz verme ikilemi ile karşı karşıya. “Başka hangi alternatifimiz vardı ki?” diyor Torres.

SNRTE delegelerine göre, şirket yönetimi tarafından öne sürülen kapatma nedenleri zaten yalnız bir gerekçeden ibaret. İşyeri henüz yeni, “tümünden modernleştirilmiş” ve “Latinamerika'nın en verimli” fabrikasıydı. Continental yalnızca şirkete yakınlığıyla bilinen sarı sendikaların dışında kalan işçilerden ve onların sendikalarından kurtulmak istiyormuş.

Continental işyerini kapatabilmek için Meksika iş yasalarına göre aşırı ve sürekli bir ekonomik krizi belgelemek zorunda. Fakat şirket Meksika'daki belirleyici pazar gücünü kullanıp, yıllık toplu iş sözleşmesini öne almış ve devletin Central de los Trabajadores de Mexico adlı birliğiyle alelacele imzalamıştı. Bundan birkaç gün sonra Continental, işçiler kendilerini savunmaya fırsat bulamadan, fabrikanın kapatılacağını açıklamıştı. İşçiler bunun üzerine, makinelerin çıkarılmasını önlemek için işyerini işgal etmişlerdi.

Meksika'da bir işsizlik sigortası bulunmuyor. İki iş arkadaşları, hastalık sigortaları bulunmadığından ve bundan dolayı yeterli tıbbi müdahale yapılmadığından, ölmüş. Zor şartlara rağmen işyeri işgali yaklaşık 800 işçi tarafından sürdürülüyor. İşçiler ve ailelerinin Frente Auténtico del Trabajo gibi dost sendikaların yardım ve desteğine ihtiyaçları var.

Continental şirketi yasal olarak gerekli olan delilleri sunmadığı için, işçiler federal işçi ve sosyal bakanlığının aracılığına umut bağlamıştı. Fakat burası Mart ayında işgalin “gerekçeden yoksun” olduğundan “yersiz” olduğuna karar verdi. İşçiler mahkemeye başvurup, ilk etapta başarı sağladılar; Temmuz ayında mahkeme, grevin yasallığının duruşma yoluyla belirlenmesi gerektiğine karar verdi. Eğer grevin yasal olduğuna karar verilirse, Continental Aralık'tan beri

ödenmeyen maaşları toptan ödemek zorunda.

Sorunun çözümü için hayli zaman geçecek. Continental'e karşı açılan dava da henüz sürüyor. İşçiler bu arada uluslararası kamuoyunu harekete geçirmeye çalışıyorlar. İşçilere şimdiye kadar sunulan destek özellikle uluslararası insan hakları örgütü Foodfirst Information and Action Network (Foodfirst Bilgi ve Aksiyon Ağı) ve sendikacı solcu çevreye mensup bir avuç sendikacıdan geliyor.

Almanya'daki sorumlu sendika olan Industriegewerkschaft Bergbau, Chemie, Energie'nin (IG BCE, Maden, Kimya, Enerji Sanayi sendikası) yanlış partner olduğu ortaya çıktı. Sendikanın yönetiminden uluslararası bölüm sözcüsü, SNRTE'nin uluslararası sendikalar birliğine üye olmadığını açıkladı. Öyle ki IG BCE sorunu Fian'in inisiyatifi ile DGB'nin (Alman Sendikalar Birliği) hukuk bölümüne taşıdı.

Fian fabrikanın kapatılmasının uluslararası hukuka da aykırı olduğuna dikkat çekmişti. Sendika çalışmasının engellenmesi ve çıkışlardan dolayı sosyal yıkım, Meksika ve Almanya tarafından imzalanan ekonomik, sosyal ve kültürel haklar antlaşmasına aykırı. Böylelikle, teorik olarak, federal hükümet de olayın araştırılmasına katkı sunmak zorunda. Fakat Fian'in yazdığı dilekçelere ne hükümet, ne federal meclis, ne de Avrupa Komisyonu cevap verdi. Zaten antlaşma yalnız bir soft law'dan (yumuşak yasa) oluşuyor. Continental'in yaptıklarına karşı devletin yaptırımlarıyla cevap vermek mümkün değil.

Uluslararası boyutta bir grev daha fazla başarı şansı taşıyor. Uluslararası arenada aktif olan birçok şirket Marketing (pazarlama, imaj vs.) nedenlerinden dolayı işçi haklarına saygı duyduklarını açıklıyor. Bu, şirketlere karşı baskı uygulama şansını artırabilir.

Hissedarlar toplantısına da Alman destekleriyle birlikte katılan SNRTE delegelerinin ziyaretinden sonra Wennemer ilk uzlaşma sinyallerini verdi. Fabrikanın tekrar açılmasından söz etmek istemedi, fakat hiç olmazsa işten çıkarılanlara verilecek primin yüksekliği için pazarlığa hazır olduğunu açıkladı. Meksikalı işçilerin tekrar iş bulmaları hem yüksek işsizlik oranından, hem de grevin kızışmasından sonra mümkün görünmüyor. İşçilerin Haziran sonunda yaptığı toplantıda alınan kararda “şirket sorunu bize prim ödeyerek çözmek istiyorsa, bize verilen primin yüksekliği, bizim içine sürüldüğümüz işsizliğin zor şartlarına dayanabilecek kadar olmalıdır” deniyor.

Antlaşmadan kısa bir süre önce yönetim bir ultimatoya koydu. Yaptığı öneri “değiştirilmeden ve kesin olarak” kabul edilmezse, fabrikanın zor kullanılarak boşaltılacağı açıklandı. İşçiler için, işgalin devam edeceği böylelikle kesinlik kazanmıştı.

(28 Ağustos '02 tarihli haftalık **Jungel World** gazetesinden çevrilmiştir...)

İsviçre'de sosyal haklara yönelik saldırılar sürüyor

Kapitalizm tüm dünyada işçi ve emekçilerin sosyal kazanımlarına barbarca saldırmaya devam ediyor.

İsviçre'de daha önce 11 defa revizyondan geçirilen emeklilik hakkına yine saldırılıyor. İsviçre burjuvazisi, ödemek zorunda olduğu %5.5 tutarındaki prim miktarının faizlerini Haziran ayında ekonomik kriz bahanesiyle %3'lere çekti. Tepkiler üzerine bu rakamı Temmuz ayında %3.25'e yükselterek, bankaların ve sigorta şirketlerinin çalıştırdıkları paraların faizini indirdi.

Bu arada emeklilikte verilmek üzere kesilen primlerin sigorta şirketlerince borsada kullanıldığı meydana çıktı. Yıllardır işçilerin sırtından borsalarda para üzerine para kazananlar, son iki yıldır borsaların düşmesiyle birlikte bu kesintileri ödeyemeyeceklerini söylüyorlar. Yıllardır emekçilerin alınterleri üzerinden kâr üstüne kâr eden sigorta şirketleri, şimdi emekçilerin yaklaşık 20 milyar frank parasına el koymaya çalışıyorlar.

Bu saldırılara karşı Sendikalar Birliği 31 Ağustos'ta bir yürüyüş kararı aldı. Yürüyüşe 15 bini aşkın emekçi katıldı. Yürüyüşte “Gelirlerimizin sabotajına hayır!”, “Gelirlerimizin çalınmasına hayır!”, “Gelirlerimizin soyulmasına asla!” vb. sloganlar atıldı.

Kahrolsun kapitalist sömürü düzeni!

BİR-KARİsviçre

Almanya'da banka sektöründe grev!

Geçtiğimiz hafta Almanya'nın başkenti Berlin, eyaletleri Hessen ve Kuzey Rhein Vestfalya'da banka sektöründe çalışanlar bir günlük greve gittiler. Grev yaklaşık 11 bin banka çalışanı katıldı. Şu an toplam 470 bin banka çalışanını kapsayan toplu görüşmeler sürüyor. Sendika banka çalışanları için % 6,5 oranında bir ücret artışı talep ediyor.

İşverenlerin ilk hedefi, veznede çalışan 230 bin kişinin ücretini %35 oranında düşürmek. Hatta toplu sözleşme görüşmelerinde tekrar bir araya gelmek için bu talebin yerine getirilmesini şart koşuyor. İşverenlerin bu talebinin yerine getirilmesi, veznede çalışan bir kişi için yılda 15 000 Euro gelir kaybı demek. İşverenler çalışanları “kâra yönelik” ve “komisyon sistemi” ile ödüllendirmeyi planlıyorlar. Yani fazla sigorta vb. satışı gerçekleştirenlere yüksek ücret, az satana düşük ücret. Bu aynı zamanda mevcut ücret sisteminden komisyon sistemine geçiş anlamına geliyor. Grev aynı zamanda bu sistem değişikliğine yönelik.

Diğer bir saldırı ise, sendikanın çalışanlara karşı provokasyon olarak değerlendirildiği 13 aylığın duruma göre kesilmesi. İşverenler çerçevesini net olarak belirlemedikleri “iktisadi bunalım durumunda” 13. aylığı kesmeyi hedefliyorlar. Sendikanın % 6,5 oranına karşılık işverenler, ayrı ayrı para kurumlarının bağımsız olarak, kendi istekleri doğrultusunda % 3,1 oranında ücret artışı yapmalarını öneriyorlar. İzin dönemi olmasına rağmen 60 bin banka çalışanının grevlere katıldığına işaret eden sendikalar, bu öneriyi çalışanlar arasındaki dayanışmayı zayıflatma ve kırmaya yönelik bir adım olarak yorumluyorlar. 13 Haziran'da yapılan üçüncü görüşme ile 11 Temmuz'daki “yoklama” görüşmesi de sonuçsuz kaldı.

Diğer sektörlerde olduğu gibi banka sektöründe çalışanlar da mücadele etmeye kararlı olduklarını gösterdiler. Alınacak sonuçta sendikanın tutumu büyük bir önem taşıyor.

Barış ve Kürtler...

En çok özü boşaltılan, anlamı çarpıtılan, teslimiyet ve tasfiye hareketine kalkan yapılan kavramların başında "barış" gelmektedir. En çok barış kavramı ile oynandı, oynanıyor. En çok barış kavramı ile Kürtler'in siyasal bilinci karartıldı, mücadele belleği ve refleksleri köreltildi. Barış kavramı, tasfiyecilerin elinde en etkili manipülasyon silahı haline getirildi...

Teslimiyet, ihanet ve tasfiyecilik hareketi, hep "barış" ve "barış süreci" ardına sığındı, sığınıyor. Tarihimizin en büyük ihaneti, en büyük utancı "barış" kavramı ile kamufle ediliyor, meşrulaştırılıyor. Bilinç, bellek ve ruh katliamı yine bu kavramla gizletilerek yürütülüyor.

1 Eylül Dünya Barış Günü vesilesiyle bir kez daha bütün bunlara tanık olduk, olmaya devam ediyoruz.

Bu kadar büyük aldatma, yanıltma ve gerçekleri tersyüz etme hareketi dünyanın hangi yerinde ve tarihin hangi döneminde yaşanmıştır?

Bu kadar üzerinde oynanan, gerçek anlamından çok farklı bir siyasal içeriğe büründürülen, teslimiyet ve ihanet için etkili bir kalkan haline getirilen barış kavramı üzerinde kısaca da olsa bir kez daha durmakta, adına "barış süreci" denilen utanç verici teslimiyet ve ihanet süreci hakkında bir-iki söz söylemekte ve bazı gerçekleri hatırlatmakta yarar var.

Kürtler için gerçek barış nedir? Sömürgeci inkar ve imha sistemi altında her gün biraz daha varlığına ve ulusal değerlerine yabancılaşarak yaşamak mı, daha doğru bir ifadeyle bu sistem altında yitip gitmek mi? Yoksa kendi kaderi ve yaşamı üzerinde söz ve karar sahibi olmak, özgür, eşit ve bağımsız bir yaşam düzenine geçmek mi? Kürt ve Kürdistan gerçeğini tanımayan, inkar eden ve ulusal imha sisteminde ısrar eden bir egemenlik altında Kürtler açısından barış mümkün mü? İmha, ulusal kimliğini ve varlığını, bunun doğal sonucu olan özgürlüğünü, kendi kaderini ve geleceğini belirleme hakkını red ve inkar sistemi, savaş değilse nedir, hem de en pis ve kirli savaş demek olan özel savaş değilse nedir? Hem de ezilenin, inkar edilenin silahsızlandırıldığı, her türlü direnme olanağından yoksunlaştırılmaya çalışıldığı tek yanlı bir sömürge savaşı değilse nedir? Kürtler'e kırıntı bile denemeyecek avutucu bir oyuncağın ellerine tutuşturulmasıyla, cumhuriyetin ilanıyla birlikte dayatılan tek yanlı sömürge savaşı mı sona erecek?..

Kuşkusuz Kürtler'in özgürlüğü, kendi kaderini belirleme hedefine bağlanmış, yani sömürgeci sistemin tasfiyesini önüne koyan ve buna hizmet eden barış kavramının ve barış mücadelesinin bir anlamı vardır. Bunun dışında Kürtler adına söylenecek her barış sözcüğünün ve "barış mücadelesinin" tek bir anlamı olacaktır. TC'nin tek yanlı sömürgeci savaşını gizlemek ve bunun devamını sağlayacak bir payanda işlevini görmek!

Açık ki, bizim halkımız da silaha tapmıyor, savaş düşkünü değildir. Sömürge halk, aynı zamanda en çok örgütsüzleştirilmiş ve en geniş anlamda silahsızlandırılmış halk demektir. Ülkesi işgal edilen, her türlü ulusal demokratik hakkı gaspedilen, varlığı ve geleceği üzerinde tam bir imha sistemi kurulan bir halkın fiziki varlığını korumak için bile olsa, en sıradan ulusal değerlerini korumak için bile olsa ne yapması gerekir? Hak dilencilikine çıkmak mı? Ağlayıp sızlamak mı? Yoksa onurlu bir duruşu, bir direnişi ve başı dik bir mücadeleyi mi? Bu soruların yanıtları, genel olarak son ikiyüz yıllık tarihimizde, özel olarak son otuz yıllık yakın tarihimizde fazlasıyla vardır. Bunlar üzerinde sayısız kez durmakta ve katledilmeye çalışılan bilinç ve belleğimizi bu yanıtlarla donanımlı kılmakta sayısız yarar vardır.

Evet, Kürtler de ülkelerinde barış istiyor. Ülkesinin yakılıp yıkılmamasını, evlatlarının kurşuna dizilmemesini, zindanlarda çürütülmemesini istiyor. Kendi kimliği, değerleri ile ülkesinde özgürce ve kaygısız yaşamak, kendi kaderi ve geleceği üzerinde söz ve karar sahibi olmak, bu temelde barış içinde yaşamak istiyor. Gerçek barışın bundan aşağı olmayacağını bilinçli Kürt, kendi haklarının farkında olan Kürt biliyor. Ancak ne yazık ki, görünürde ve siyasal anlamda büyük çoğunluk, bu anlamdan başka bir öze sahip olan, teslimiyet ve ihaneti gizleyen ve meşrulaştıran İmralı barış aldatmacasının hipnozu, büyüü altında bulunuyor. Bu kuşkusuz nedensiz değildir. Bir anda ortaya çıkan bir durum da değildir.

Son otuz yıllık mücadele tarihimizde yükselişe baş aşağı gidiş, direnişle teslimiyet, kahramanlıkla utanç verici ihanet içiçe olmuş ve atbaşı yürümüştür. Kimi durumlarda bu paradoksal gerçeklik tek tek bireylerde bile yaşanmıştır. Bu gerçeklik tarihsel bir paradoksu da anlatmaktadır. Ayrıntılara girmek konumuz değil. Konumuzla ilgili bir-iki hatırlatma yapmakla yetinelim.

Hatırlanırsa, 1990'ların ilk yılları, ulusal kurtuluş mücadelesinde zirve yıllarıdır. Gerilladaki büyüme ve çığ gibi büyüyen serhıldanlar bu zirveleşmenin başlıca bileşenleridir. Bu zirve dönemi aynı zamanda baş aşağı gidişin, teslimiyet ve tasfiyeciliğin de belirgin bir biçimde geliştiği ve önünü düzlemeye çalıştığı yıllardır. Güney Kürdistan'da yepyeni bir durum var, sömürgeci egemenlik fiilen kalkmıştır, Lozan sınırları fiilen delinmiştir, Güney-Kuzey buluşmasının koşulları ve olanakları hiçbir dönemde kıyaslanmayacak kadar artmıştır. Kuzeyde halk gücü ve enerjisi açığa çıkmış ve özgürleşmenin eşliğini zorlamaktadır. Her iki parçada ortaya çıkan bu elverişli koşullar ve olanaklar objektif olarak neye işaret etmektedir? Bağımsızlık ve özgürlüğe, halk iktidarlaşmasına değilse neye?

Peki ne yapıldı?

Bir: Gerilla, gerçek ve modern anlamda bir gerilla haline getirilmedi, örgütlenmedi, bir kurmaya, askeri bir eğitim sistemine, emir-komuta işleyişine, donanıma kavuşturulmadı. Yürütülen savaş askeri bilim ve sanatın gereklerine, örgüt ve komuta yapısına göre değil, Öcalan'ın uzaktan emirleriyle bozma çabalarına rağmen, yerel güç ve komutanların bilgisi, becerisi ve kararlılığı ile sürdü. Ama bu tarz bir savaş ve askeri gücün sınırları belliydi, o sınırlara dayandığında büyük bir çıkmazın içinde olduğu ortaya çıktı. Kendini yenilemek, kendini aşmak, özel savaşın aldığı yeni stratejik ve taktik önlemlere göre kendini yetkinleştirmek şurada kalsın, ilk dönemde yapılanlarla sınırlı kaldı. Aldığı "eğitim" ise, hep birbirinin tekrarı olan Öcalan "çözümlemeleri", kadroların ve savaşçıların varolan yeteneklerini ve güçlerini tüketmekten başka bir anlam ifade etmiyordu. Kısacası gerçek anlamda gerilla yaratılmadı ve gerçek bir gerilla savaşı verilmedi. Herşeye rağmen gerilla mücadelesinin ortaya çıkardığı tüm iktidar ve güç ilişkileri, olanak ve değerler tek başına Öcalan tarafından gaspedildi. Herşeyi eline geçiren ve bunu elinde tutmak için hiçbir kötülüğü yapmaktan çekinmeyen Öcalan, açığa çıkan gerilla ve serhıldan dinamikleri için hep Truva atı rolünü oynadı.

İki: Gerillanın başına getirilenler, serhıldanların başına da getirildi. Gelinek noktada halkın iktidarını kurulaştırmaya dönük ve halkın özgücüne ve inisiyatifine dayanan bir örgütlenme ve siyasal çalışma yapılmalıydı. Pratikte bu konuda bazı adımlar

da atıldı, ama bunlar da kısa süre içinde tasfiye edildi. Halkın iktidarlaşması ve buna dönük çalışmaları geliştirmek yerine, tersine ortaya çıkan iktidarlaşma mevzileri, olanakları yerle bir edildi...

Üç: Başta tıkanmayı, gerilemeyi ve kendi içinde çözümsüzlüğü üreten bu olgu, 1992 Güney savaşıyla daha da derinleşti, kötüleşti ve tasfiyeci yenilginin koşullarını hazırladı. Oysa Güney'deki gelişmelerle bütünleşen bir Kuzey devriminin önünde hangi güç durabilirdi ki? 1992'de Güney'de yaşanan çatışma ve sonuçları Kürdistan'daki yenilginin en önemli nedenlerinden biridir.

Dört: Askeri, iktidarlaşma ve örgütlenme alandaki başarısızlıklarla birlikte bunu tamamlayan diğer önemli unsur da Öcalan'ın 1990'ların başından itibaren dilinden düşürmediği, kimi zaman Kürtler'in ulusal gururunu ayaklar altına alarak dile getirdiği "barış ve siyasal çözüm" olarak ifade edilen çizginin kendisidir.

Kuşkusuz bu ters duruş ve etkenler rastlantı değildir. Önemli nedenleri var. Öcalan'ın kurduğu sistem, bu sistemle çelişen veya çelişme eğiliminde olan potansiyelin ortadan kaldırılması ve daha başka çok önemli bağlantılar, yükselişin içinde düşüş çizgisini de çok etkili bir konuma getirdi.

Öte yandan baş aşağı gidişin ve yenilgi çizgisinin siyasal dayanakları kadar, toplumsal temelleri de oluşturuldu. Kürt egemen ve orta sınıf unsurları yasal parti, gazete ve Avrupa merkezlerinde önemli noktalara getirildi...

Ve Öcalan, İmralı'da herşeyi altın tepside düşmana sunduğunda ve bu eşi benzeri olmayan ihaneti teorileştirdiğinde her açıdan kendisine yetecek bir yol almış, dayanaklar oluşturmuştu. Herşeyi kendisiyle açıklayan ve kendisine bağlayan, partiyi ve kadroları hiçeştiren sistemi tartışmasız oturtmuş, bu sistemin uygulayıcıları iradesizleşmiş bir kul ve celladına tapan unsurlar haline getirilmişti.

Ayrıca son çeyrek yüzyıllık mücadele ve 15 yıllık savaş süreci halkı yormuş, yıpratmış ve enerjisinden çok şey alıp götürmüştü. Halkta bir barış eğilimi ve istemi doğmuştu. Bu nedenle "barış", bir de bu yönüyle cazip ve büyüleyici bir kavram oluvermişti. Bunda içi boş, hiçbir etkisi olmayan ve pek de ciddiye alınmayan "barış", "ateşkes ve siyasal çözüm" çizgisi ve uygulamalarının da rolü ve etkisi çok önemlidir.

Ve gelinen nokta İmralı teslimiyeti, ihaneti ve tasfiyeciliğidir...

Bu çizginin kodu "barış ve barış süreci" kavramlarıdır. Bu nedenle Kürtler'in bu kavramları ve yüklenen anlamı çok iyi kavramaları gerekmektedir. Bu kavramla kendilerine kaybettirilen değerleri ve mevzileri, daha da kaybettirecek değer ve mevzileri çok iyi anlamak ve değerlendirmek durumundadırlar...

Öcalan ve İmralı Partisi, dil, kavramlar ve terminoloji ile de çok oynadı, bunların özünü boşalttı, anlamlarını tersyüz etti...

Bütün bunlar karşısından devrimci çizgide ısrar etmek, onu gerçek bir politik seçenek haline getirmek, önümüzdeki en temel, acil ve ertelenmemesi gereken bir görev olarak duruyor...

İmralı Partisi tarafından dillendirilen "barış" mı? O, örtük hale getirilmeye çalışılan kölelikten başka bir şey değildir.

Halkımızın ihtiyaç duyduğu barış mı? O, özgürlük, bağımsızlık, eşitlik ilkeleri üzerine kurulu, kendi kaderine ve geleceğine hükmetmeyi içeren bir kavramdır. Böyle bir barışa evet, ama köleliği kamufle etmekten, meşrulaştırmaktan başka bir şey olmayan "barışa" hayır!

Afganistan'da işler sarpa mı sarıyor?

Ergin Yıldızoğlu

Geçen hafta su yüzüne çıkmaya başlayan birçok gelişme Afganistan'da işlerin ABD açısından sarpa sarmaya başladığını düşündürüyor. Tabii bu durumun bir başka yorumu da yok değil!

ABD düşmanlığı artıyor

Afganistan'da yedi ayda Karzai hükümetinin iki bakanı öldürüldü, bunun üzerine ABD Özel Güçleri, Başbakan Karzai'nin korunması görevini bizzat üstlendi. Afganistan'da ABD varlığına karşı direnişin artık tüm bölgeleri kapsayacak kadar yaygınlaştığına ilişkin haberler gelirken (Stratfor, Financial Times), El Kaide güçlerinin toparlandığına, Molla Ömer'in Afganistan'a geri döndüğüne, hatta bir BM raporuna göre Bin Ladin'in yeniden örgütünün başına geçtiğine ilişkin söylentiler yoğunlaşıyor (The Guardian, Wall Street Journal, Associated Press).

Tüm bunlar, ABD'nin Taleban rejimini devirmesinden Karzai'nin devlet başkanı olarak atanmasını sağlamasına kadar yolunda giden gelişmelerin, bir dağılma sürecine doğru yön değiştirmeye başladığını gösteriyor. Böyle dağılma süreçleri hemen her zaman, daha önce gizlenen ya da görülmek istenmeyen kimi olguların da gün ışığına çıkararak, süreci daha da hızlandırmasına yol açar. Newsweek'de yayımlanan Afganistan "ölüm tarlaları" haberi; bu haberde sözü edilen en az 900 kişilik toplu mezar alanının araştırılmasının siyasi nedenlerle mümkün olamayacağına ilişkin saptamalar, bu türden olgulara birer örnek. Bir süre önce bir düğüne yapılan hava saldırısında yanlışlıkla 50 Afgan sivilin öldürülmesi ABD düşmanlığını had safhaya çıkarmıştı, şimdi BM'nin Kâbil temsilcisine göre "ölüm tarlaları" haberi, ABD düşmanlığını bir kaynama noktasına getirdi. Teksas merkezli stratejik araştırma kurumu Stratfor, birden fazla kaynağa dayanarak, şimdi, ABD düşmanlığının tüm Peştu

eyaletlerine yayıldığını, hatta kimi Tacik, Özbek ve Hazara komutanlarının ABD askerlerini hedef almaya hazırlandığını bildiriyor. Afganistan'da SSCB'nin başına gelenleri anımsattıktan sonra, Stratfor ekliyor: "Önümüzdeki dönem ABD askerlerinin garnizonlarından çıktuktan sonra sık sık pusuyla karşılaşacakları uzun süreli bir mevzi savaşı dönemi olacak. Bu analiz bir kötümserlik ürünü değil. Sahadaki durum böyle."

Kayıplar açıklanandan çok daha fazla

Çeşitli yerel, uluslararası kaynaklara dayanarak hazırladığı yazısında Stratfor, bir başka olguya daha dikkat çekiyor: ABD kayıpları resmen kabul edilenlerden yüksek. Halen, 101 ABD askeri kayıp, öldükleri varsayılıyor. Rusya ve Hindistan haberalma kaynaklarına göre de ABD kayıpları 400 kişiyi buluyor. Ne kadar abartılı olursa olsun bu tahminler, gerçek kayıpların ABD resmi açıklamalarından çok daha fazla olduğunu gösteriyor.

Bu koşullarda ABD nihayet Barış Gücü'nün genişletilmesini kabul ettiğini açıkladı (New York Times, The Independent). Her ne kadar ABD, bunun ancak başka ülkeler askeri ve maddi katkı yaparlarsa gerçekleşebileceğini vurguladıysa da, halen bir Afgan ordusu kurma süreci, yeterince eğitecek güvenilir Afgan bulunamadığı için, salyangoz hızıyla yürüdüğünden, zaten Rand Corporation uzmanlarından James Dobbin'in işaret ettiği gibi de, "Afgan ordusunun kurulması uzak bir hedef olduğundan" (The New York Times), ABD Afganistan'a giderek daha çok asker yığmak zorunda kalacak. Afganistan ordusu komutanı General Frank'ın da "Çevre ülkelerde de operasyon yapmak gerekebilir" (Financial Times 26/08), "ABD burada çok uzun süre kalacak" dedikten sonra Güney Kore'yi örnek göstermesi (International Herald Tribune 29/08) bu

yönde beklentileri güçlendirirken, "ABD'nin Afganistan macerası da, İngilizlerin veya Ruslarınki gibi mi sonuçlanacak" sorusunu da gündeme getiriyor.

Tarih tekerrür eder mi?

"Afganistan'a ağır silahlarla donatılmış binlerce asker gönderdik, en son teknolojiye dayanarak savaşı, neredeyse müstehcen bir kolaylıkla kazandık. İki yüzlü bir vahşi olarak gördüğümüz yönetimi, kendimize uygun bir yönetimle değiştirdik, hatta sürgündeki kralı da geri getirdik. Ama düşmanın şefi en yakın çevresiyle birlikte elimizden kaçtı, kayıplara karıştı" diyerek durumu özetleyen The Times'teki bir yorum, sonra ekliyor: "ve o zaman yıl 1839'du" (31/08)

İngiltere'nin 1842'de büyük bir düş kırıklığıyla sonuçlanan Afganistan macerasının başlangıcıyla ABD'nin bu günkü girişimi arasındaki benzerlikler işte bu kadar çarpıcı... Sonra Ruslar geldiler. İşgalden bir yıl sonra kendilerini, güçlerini her gün biraz daha yıpratın bir gerilla savaşının içinde buldular. Onlar da birkaç kente sıkışıp kaldılar, sonunda da çekip gittiler. Tarih tekerrür eder mi? Bu soruya neden olmasının denebilir, eğer ABD'nin esas amacı Afganistan'da istikrarlı bir rejim kurmak ise. Ya ABD'nin en azından gelecek 10-15 yıl için başka bir amacı varsa?

İstikrarsızlığın faydaları

İngiliz askerlerinin Afganistan'dan çekilmesiyle ilgili olarak Robert Fisk'le konuşan bir İngiliz yardım görevlisinin "İngiliz güçleri çekilmekte haklıydılar. Amerika'nın ülkeye bir düzen getirmekte hiçbir gerçek niyeti olmadığını fark ettiler. Bu yüzden ilk fırsatta çekildiler" (The Independent 14/08) saptamasında önemli bir gerçek gizli olabilir. Ya, ABD'nin bölgedeki çıkarları ve planları açısından Afganistan'a istikrar gelmesi gerekmiyorsa? Ya, ABD harp akademileri dergisi Parameters'de bir stratejist (Raph Peters, İstikrar: ABD'nin ulusal düşmanı, Kış 2001-02) tarafından ileri sürüldüğü gibi kendini bir imparatorluk kurma süreci içinde bulan ABD için müdahale edilebilir istikrarsızlıklar ve stratejik belirsizlikler siyasi ve ekonomik kazanç sağlıyorsa?

Bu açıdan bakınca ABD'nin, Afganistan savaşı sayesinde ilk kez Orta Asya'ya geldiği, yeni üsler elde ettiği, Kazakistan, Kırgızistan, Tacikistan, Türkmenistan ve Özbekistan yönetimleriyle, ordularıyla doğrudan bağlantılar kurabildiği görülür. Özbekistan Dışişleri Bakanı Kamilov'a göre "Amerika bölgeye ciddi bir amaçla ve uzun süreli olarak geldi". Nitekim ilk anda geçici kaydıyla yapılan çadır kentlerin yerini şimdi kalıcı binalar almaya başladı (International Herald Tribune 29/08).

Kazakistan'daki bir ABD üst düzey görevlisine göre bölge "2015'e kadar dünyanın en önemli petrol ve gaz alanlarından biri olabilir"... ABD'nin "bu bölgede muazzam ekonomik ve enerji çıkarları söz konusu" ve "bu ABD ulusal enerji stratejisinin bir parçası" (IHT). Öyleyse, önemli olan burada kalmak, Afganistan'dan hareketle Pakistan'a kolaylıkla girip çıkabilmek; İran, Rusya, hatta Çin karşısında bölgede stratejik üstünlüğe, bu ülkelere baskı yapma olanağına sahip olmak. Bunları başarmak için ise Afganistan'da istikrar değil, ABD'nin kendi çıkarı yönünde müdahale ederek şekillendirebileceği, bir istikrarsızlık, stratejik belirsizlik yeterli.

Ancak hesapları ne olursa olsun, ABD açısından sonucu Afganistan'da mayalanmaya başlayan direnişin şiddeti belirleyecek. Bu yüzden ABD kayıplarını azaltmak, yerel direnişi belli bir düzeyde tutabilmek ve tarihin tekerrür etmesini engellemek için güvenliğinin sağlanmasında diğer ülkelerin de rol oynamasını

Sıcak patates kimin elinde?

Taylan Bilgiç

Sonunda Pandora'nın Kutusu açıldı ve Washington yönetimi, Afganistan'da liderliği Türkiye tarafından üstlenilen ISAF (Uluslararası Güvenlik Destek Gücü) adlı işgal kuvvetinin "görev alanını ve/veya mevcudunu artırma" yönündeki girişimlere yeşil ışık yaktı.

ISAF, adı üzerinde, bir "destek gücü" olarak planlanmıştı. ABD ve müttefikleri, Afganistan'da kendi çıkarlarına hizmet eden bir "ulusal ordu" kuracaklardı, ISAF ise bu süreçte "kolaylaştırıcı" işlevi görmekteydi. "Uluslararası" için, savaş ağalarının, aşiret liderlerinin, eli kanlı silahlı çetelerin ve General Dostum gibi "Türkiye dostu" tecavüzcülerin bir araya getirilmesi gerekiyordu.

Olmadı. Şimdi; ISAF'ın başkent Kâbil'in dışına taşırılması, mobil birimler kurması, mevcudunun 20 binlere çıkması ve böylelikle, "asayişi sağlayacak ana güç" olması gündemde.

ABD, ISAF'ın "yenilenmesi"ni, iki açıdan önemli görüyor. Birincisi, her gün dağlarda operasyon düzenleyip eli boş dönen binlerce ABD askerinin, ülkeden artık çıkması için gereken ortamın yaratılabilmesi. İkincisi ise; Irak'a yönelik muhtemel bir saldırı öncesinde, "askeri müdahale" yoluyla "istikrarlı" bir düzen kurulabileceği emsalinin oluşturulması. Afganistan'ın tekrar iç kargaşaya yuvarlanması halinde, önce Avrupa'nın ayağa kalkacağına kimsenin şüphesi olmasın.

Avrupalı emperyalistler, yıllardır ABD tarafından "hiçbir işi kendi başlarına becerememek" ile suçlanıyorlar. ABD'nin Afganistan'daki "düzen kurma" girişiminin fiyaskoyla sonuçlanması halinde, bu alayların intikamı, benzer alaylarla alınacaktır herhalde!

Gerçi ISAF'ı yenilemek epey zor. Türkiye'nin 6 aylık ISAF komutanlığının sona ermesi halinde, bu görevi üstlenmek isteyen tek bir ülke bile yok. İngiltere "Ben sıramı savdım" deyip hem ISAF'ı, hem de kırsal bölgelerdeki askeri operasyonları bıraktı, sonra da alelacele ülkeyi terk etti. ABD, zaten başından beri ISAF'ta değildi ve olmaya da niyeti yok. Batılıların deyimiyle, "sıcak patates" şu anda Türkiye'nin elinde ve onu atabileceği bir "enayi" görünmüyor.

(...)

ISAF, henüz ne yönde olacağı belli olmasa da, yenilenecek. "İyi ama, ABD Türkiye'ye söz vermişti. ISAF sadece Kâbil'den sorumlu olacaktı" diye yakınlar varsa, Bush yönetiminin, müttefikleri ile uzlaşmazlıkları nasıl çözdüğünü anlatan Colin Powell'a kulak versinler: "[Bush], müttefiklerimizi, ABD'nin pozisyonunun doğru olduğuna ikna etmeye çalışır. Bu işe yaramazsa, ABD, doğru olduğuna inandığı pozisyonu alır." (1 Eylül, Washington Post).

(Evrensel/2 Eylül 02)

Mücadele

Postası...

Makineleştirilmiş beyinler...

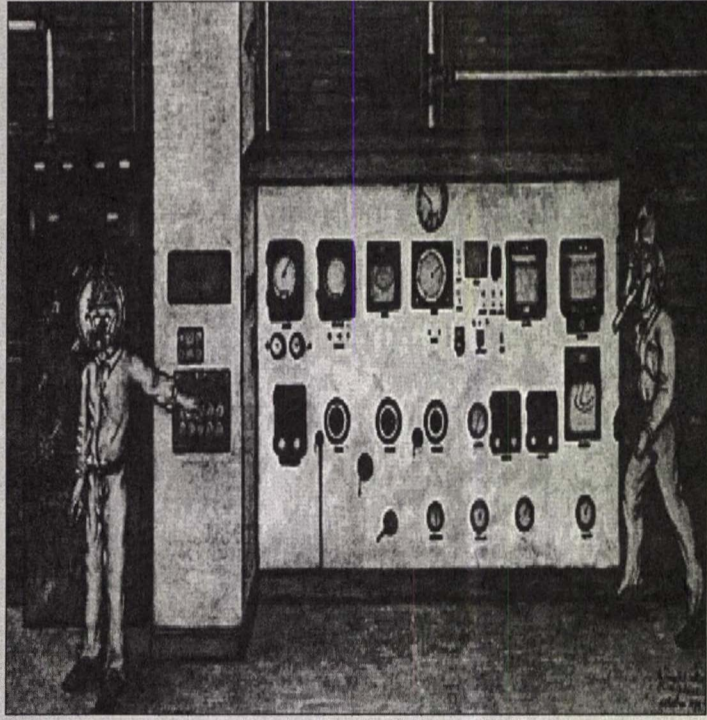
Ben şu an tekstil sektöründe çalışan bir işçiyim. Çalışana kadar çekilen zorlukları, zulmü tam anlamıyla bilmiyordum. Sadece okuduklarımla anlayabiliyordum. İnsanca yaşama ihtiyacını karşılayabilmek için çalışan arkadaşlarımın çektiklerini şimdi daha iyi anlıyorum. Meğer ne zormuş baskı ve sömürü altında çalışmak ve en kötüsü emeğinin karşılığını alamamak. Bir avuç kapitalistin sömürüsü altında ter dökmek ne zormuş. Biz çalışıyoruz, onlar yiyorlar. Hakaret ve baskılar cabası. Görüyorum ki, insanların beyinleri makineleştirilmiş. Elleri kumanda var sanki. İşe gel, çalış, zil çaldı mı yemek ye, zil çaldı mı kalk, zil çalınca çalış, daha çok çalış sesleri. Sosyal aktivitelere katılım imkansız, çünkü durumumuz elvermiyor. Bize geçinmemiz için verilen para, onların besledikleri hayvanlar için harcadıkları paranın kat kat altında.

Çalışırken kırdığın bir işçinin dahi, her parçasını bulup ellerine veriyorsun, ondan sonra sana yenisini veriyorlar. Ellerinden gelse herşeyi işçi yerine makinelere yaptıracağız. Ayrıca eğitim adı altında, çalışma ihtiyacı duyan insanları işe alıp asgari ücret altında çalıştırıyorlar. Kendi çıkarlarını iyice ezberletiyorlar. Diğer yandan haksızlığı dayanamayan ve baskılara karşı gelen olursa onlara da, "çıkarsanız çıkın, nasıl olsa şu an eğitimde olan yeni işçiler var, onlardan 3-5 işçi alırım" diyorlar. Yani yedekte eleman tutuyorlar, işçiyi işçiyeye karşı tehdit olarak kullanıyorlar. Bu hep böyle sürmemeli. Birlikte mücadele etmeye çağırıyorum tüm ezilenleri...

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

Yaşasın sosyalizm!

SY Kızıl Bayrak okuru/İzmir

"Bir hafta sosyalizmi yaşadık!"

Bu yaz, genellikle herkesin tatilde olduğu Ağustos ayı, faaliyet yönünden bizim için çok yoğun geçti. Paris Gençlik Korosu olarak katıldığımız iki önemli etkinlik bu döneme damgasını vurdu; birincisi Almanya'nın Bielefeld kentinde gerçekleşen Bir-Kar Gençlik Kampı, ikincisi ise İsviçre'nin İtalyan kantonu olan Coldrerio'da katıldığımız kültür festivali.

Tatil döneminde bile politik etkinlikler içerisinde yer almanın -insanların birbirine hızla yabancılaştıkları Avrupa'da- bizim için çok yararlı olduğunu söylememize gerek yok.

Yaz döneminde Bir-Kar'ın sergilediği ciddiyet ve isabetli faaliyetlerin göz doldurduğunu söyleyebiliriz. Avrupa geneline baktığımızda, toplumda bireycilik insanları birbirinden uzaklaştırıyor. Bu koşullarda gençlik kampları düzenlemenin ve bunları sürekli kılmanın ne kadar önemli olduğu kendiliğinden ortaya çıkıyor.

Katıldığımız iki etkinlik üzerine kısaca düşüncelerimizi aktarmak istiyoruz.

Almanya'daki gençlik kampına belli bir önyargıyla gittik. Ama on gün sonra başka bir ruh haliyle döndük. Kendi bölgemize döndüğümüzde olağanüstü güzel bir hafta geçirdiğimizi anladık. Kuşkusuz katılanların çoğu da bunu hissetmişlerdir. Gerçekten Avrupa'nın değişik ülkelerinden gelen birçok genç birarada ayrı bir dünya yaratılabileceği kanaatine vardı. Yolda dönerken, sıcaklığına katkıda değerlendirmeyi yaptı; "Aslında biz bir hafta sosyalizmi yaşadık" dedi. O zaman yaşadıklarımızı yeniden gözden geçirme ihtiyacı hissettik.

Gençlik kampı bu açıdan gerçekten bir başarıya imza attı. Fakat bu başarının bir

birikimin ürünü olduğunu da eklemek istiyoruz. Değişik ülkelerdeki gençlerin yarattıkları değerler orada buluştu, karşılıklı motivasyona ve ceryana yol açtı.

Ama nesnel bir tablo çizmek gerekiyorsa, kampta tespit ettiğimiz eksiklikleri de eklememiz gerekiyor. Bazen gergin tartışmalara yolaçsa da, eleştirilerin uzun vadede bizim yararımıza olacağından hiç kuşku yok.

Gençlik kampı düzenleme konusunda tecrübe sahibi olduğumuz açık. Örneğin yıllardır İsviçre'de iyi örgütlenmiş kamplar yapılıyor. Bunlardan yeterli derslerin çıkarıldığını düşünüyorduk. Fakat görünen o ki, eksiklikler ve zaaf bir sonraki kampta tam anlamıyla giderilemiyor. Oysa çok iyi biliyoruz ki, böyle bir faaliyet önceden planlanmalı, hazırlıkları yapılmalı. Bunun en iyi biçimde yapılması ise, bir önceki deneyimin iyi değerlendirilmesine bağlıdır. Zaman geçtikçe ders çıkarılması gereken deneyim sayısı da artmaktadır. Dolayısıyla yaşanan eksiklikler ve zaaf, geçmiş deneyimlerin yeterince iyi değerlendirilmediğini gösteriyor. Deneyimlerin sadece olumlu tarafını görmek, eksikliklerinin üzerinden atlamak, onların tekrarlanmasına yolaçıyor.

Coldrerio'da katıldığımız kültür festivali bize ülkemizin müziğini tanıtmaya fırsatı verdi. Bize ayrılan iki saatlik süre içerisinde devrimci türküler, yerel halk müziği ve halaylarla sahnede kaldık. Festivale 400'ü aşkın insan katılmıştı. İtalyanlar ve İsviçreli katılmayı takdirle karşıladılar. Tam grup olarak gitmiş olmamız, oradaki insanlarla ve yoldaşlarla ilişkilerimizin daha da sağlamlaşmasını sağladı.

Paris Gençlik Korosu

Emperyalist savaşa hayır!

Sahibinin sesi medya tarafından haber bültenlerinden, gazete başlıklarından düşmeyen savaş haberleri, gündemi en fazla işgal eden konular arasında. Haftalardır "terörizme karşı savaş" başlığı adı altında verilen haberlerin, Ortadoğu'ya karşı başlatılan savaşın bir parçası olduğunu hepimiz bilmekteyiz. Sahibinin sesi de kendine yakışanı yaparak sömürücü güçlere meşru zemin hazırlama telaşında. Kontra haberler birbiri peşi sıra sıralanıyor.

Sermaye kalemşörleri ağızlarından akan salyalarla ve kirli kalemlerinden damlayan kanla sahiplerine hizmet etmek için yarışıyorlar. İlerici, devrimci, yurtseverlerin kanı üzerine kurulmuş imparatorluklar kendilerine destek vermeyen ülkeleri "gerici, terörist, demokrasi önünde engel" vb. diyerek hedef tahtasına koyan ve herkesin gözü önünde açıktan tehdit etme cüretini gösteren dünyanın haydutu ABD, Ortadoğu'nun zenginliklerini ne olursa olsun alacağını diyor. Ve İngiltere ile Türkiye'nin müttefik güç olarak katılması bile yeter diyor.

Emperyalist efendilerin uşağı burjuva hükümetler de asker kanı üzerinden pazarlıklar yapıyor. Dökülen yine bizim kanımız olacak. Buna izin vermemek için, kanımızın ve kardeş halkların kanının dökülmemesi için, emperyalist savaşa karşı mücadele cephesini beraber örelim. "Emperyalist savaşa hayır!" sloganı adı altında mücadele bayrağını yükseltelim. Sınıfsız, sömürsüz, özgür yeni toplumu beraber yaratalım. Nasırlı ellerimiz bizim gücümüzdür. Madem üreten biziz yöneten de biz olalım. İşçi sınıfının mücadele programı altında birleşelim.

SY Kızıl Bayrak okuru/Antakya

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA
Tel-Fax: 0 (312) 230 11 80

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cıd.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Devrimci sanatçı ve mücadele adamı Yılmaz Güney'i saygıyla anıyoruz!

"Ben iki sinema olduğu kanısındayım.

Ezenlerin hizmetinde sinema,
ezilenlerin hizmetinde sinema.

Bir üçüncü sinema yoktur."

"Ben bir kavga adamıyım,
sinemam da bir kavganın,

halkımın kurtuluş kavgasının sinemasıdır."

"Biz birçok işi birlikte yapmak zorundayız.

Asıl görevimiz devrim yapmak."

